

BELLA

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ANDRE

Denizler Kadar Mavi

*Bazıları için uğrunda
mücadele etmeye değen
tek şey, aşktır*

*Bazıları için uğrunda
mücadele etmeye değen
tek şey, aşktır*

*Bazıları için uğrunda mücadele etmeye
değen tek şey aşktır!*

BELLA

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ANDRE

Denizler Kadar Mavi

Çeviren: Aşlı Güçlü

Denizler Kadar Mavi **Bella Andre**

1. Baskı: Ekim 2016
ISBN: 978-605-186-105-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Bella Andre

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurchihan Kesim aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen
alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
SERTİFİKA NO: 34191
Tel: 0212 674 85 28

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal adı	: Let Me Be The One
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Aslı Güçlü
Editör	: Elçin Kazancı
Sayfa Tasarımı	: Elif Yavuz
Kapak Tasarım	: Alla Özabat

Bella'dan Not

Hayatım boyunca hep birbirini seven, birbirine takılıp kakhahalara boğulan, ne olursa olsun her zaman birbirine öncelik veren kız ve erkek kardeşlerden oluşan geniş bir aileyle ilgili yazmak istedim. Ve geçtiğimiz yıldan beri Sullivanlarla yaşıyor, onlarla nefes alıp veriyor ve onları satırılarıma taşıyorum! Sullivanlarla ilgili bana gönderdiğiniz binlerce e-posta ve tweet, Facebook ve Goodreads mesajı – dahası Gabe, Sophie ve Zach'in hikâyesini New York Times ve USA Today çoksatanlar listelerine soktuğunuz– için size ne kadar teşekkür etsem azdır!

Ryan Sullivan önceki beş kitapta yer alıyordu, o yüzden onu tanıdığımı biliyordum. Eğlenceliydi. Seksiydi. Muhteşem bir kardeşti. Ve beyzbolda gerçekten, gerçekten hızlıydı. Yine de eski arkadaşı Vicki'yle aynı kitapta ortaya çıkana dek onun ne kadar âşık olabileceğini gerçekten fark etmemiştim.

İlk sayfadan itibaren Ryan ve Vicki birbirlerini önemsiyorlar. Derinden. Ve onların hikâyesini yazarken bunun serinin ilk beş kitabından bir şekilde farklı olacağını hemen fark ettim. Bu bir bakıma –aralarında titreşen kıvılcımlar

*alev alırken dahi– daha şefkat yüklü bir hikâye, çünkü onların hikâyesinde ya da arkadaşlıklarında tartışmalar, kişilik çatışmaları yok. **DENİZLER KADAR MAVİ** tam anlamıyla saf arkadaşlık ve giderek daha da güçlenen, yoğunlaşıp hararetlenen aşk arasında gidip gelen bir hikâye.*

Önünüzdeki birkaç saat boyunca Ryan ve Vicki 'nin aşk hikâyesini okuyabileceğiniz sakın bir yer bulabileceğinizi ve bu kitaba en az benim kadar bayılacağınızı umuyorum.

Keyifli okumalar,

Bella

Birinci Bölüm

On beş sene önce, Palo Alto Lisesi

Victoria Bennett, Avenue Üniversitesi'ndeki sanat galerisinin karşısında bulunan lisenin otoparkından çıkarken beyzbol takımındaki birkaç çocukla gülüşen Ryan Sullivan'dan gözlerini alamıyordu.

Onuncu sınıftaki diğer kızlar da ondan gözlerini alamadıklarından en azından Victoria göze batmıyordu. En azından göze batma nedeni bu değildi. Başladığı her yeni okuldaki ilk birkaç haftasında üzerine yapışmış gibi hissettiği o “yeni kız” damgasının yanı sıra, kil lekeli parmakları ve kıyafetleri Ryan'ın –ya da onun inanılmaz hoş görünümünün– etkisinden bağımsız olarak yeterince dikkat çekiyordu.

Normalde onun o güzel yüzüyle kolayca başa çıkabilirdi. Bir sanatçı olarak daima yüzeyin altındakileri görmeye çalışmış, bir tablonun, heykelin ya da şarkının özünde gerçekten neyin saklı olduğunu keşfetmeyi denemişti. Bu insanlar için de geçerliydi. Özellikle de –söyleyebileceği kadarıyla– bir kıza yalnızca duymak istedikleri şeyleri söyleyen erkekler için.

Hayır, Ryan Sullivan'a vurulmasının asıl nedeni onun her zaman gülmesiydi. Her nasılsa Ryan, sınıfın soytarısı olmadan, insanları rahatlatma ve onların kendilerini iyi hissetmelerini sağlama becerisine sahipti.

Parmaklarını dudaklarına götürdü ve onunla öpüşmenin nasıl hissettireceğini düşünürken yaptığı şeyin farkına vardı.

Elini hızla dudaklarından çekti. Çünkü bahsi geçen senaryonun tam anlamıyla olasılık dışı olduğu da düşünülürse, onun öpücüğünü hayal etmenin sınıra yakın acınası bir durumu işaret etmesinin dışında Victoria sanatına odaklanmalıydı.

O yalnızca okuldaki en çekici çocuğa dalıp giden diğer onuncu sınıf öğrencilerinden biri değildi.

Esin kaynağı üzerinde de çalışıyordu.

Vicki şimdiye dek büstlere şekil vermekle hiç bu kadar ilgilenmemişti. Yaşlı, uyuşuk, aşırı ciddi görünen kır saçlı adamların bu anlamda ona gerçekten pek bir faydası dokunmuyordu. Fakat kampüste geçen ilk gününün öğle yemeğinde, Ryan'ın yalnızca birkaç dakika yakınında olması bile kil hamuruna onun gülümsemesini yansıtmayı hayal etmesine yetmişti. O dertsiz gülümsemeye şekil verebilmeyi umuyordu, tabii bunu zihninden parmaklarındaki hamuruna nasıl aktaracağını bulabilirse.

Evet, diye düşündü hafifçe gülümseyerek, sanat eserini yaratmak için her türlü sıkıntıya katlanmaya hazırды. Özellikle de bu Ryan Sullivan'a uzun uzun bakması anlamına geliyorsa.

Işık kırmızıdan yeşile dönünce geniş caddenin karşısına geçebilirdi. Ne var ki *Gülen Çocuk* heykelinin göz ve dudak kenarlarını şekillendirmede sorun yaşıyordu. Okuldan ayrılmak yerine, Ryan ve arkadaşlarının onu fark etme ihtimali olmadığını bilerek onlarla arasındaki mesafeyi öğrendiğince sakın bir tavırla kapatıp yaz boyunca epey uzayan perçemlerinin altından onu gizlice izlemeye başladı.

Birkaç saniye sonra arkadaşları ona bir beşlik çakıp uzaklaştılar. Ryan ayaklarının dibinde duran –Vicki’nin içinde beyzbol eşyaları olduğunu tahmin ettiği– siyah renkli dar ve uzun bir çantayı toplamak için eğildi.

Çantasını toplarken onun omuz ve önkol kaslarının esnemesini izleyen Vicki takdir edici bir iç çekişle, *onunla konuşsam ne olur ki*, diye düşündü. Peki ondan kendisine poz vermesini rica etse Ryan buna nasıl bir yanıt verirdi?

Aklından geçen bu çılgınca fikirle neredeyse kahrkaha atmak üzereyken otoparktan yükselen tiz bir ses duydu. Bir anda kontrolden çıkmış bir arabanın doğrudan Ryan’a yöneldiğini fark etti.

Plan yapacak ya da düşünecek zaman yoktu. Vicki aralarındaki mesafeyi koşarak kapatıp onun üzerine atıldı.

“Araba!”

Neyse ki Ryan’ın doğuştan gelen atletik yeterliliği anında devreye girdi. Onu yoldan çekmeye çalışan Vicki olsa da, Ryan göz açıp kapatıncaya kadar Vicki’yi çimenlere doğru çekip üzerine kapandı.

Araba yalpalayarak yanlarından geçerken Vicki göz-

lerini sıkıca yumdu, o kadar yakından geçmişti ki yarattığı esintiyle tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Güçlkle soluyarak Ryan'a yapıştı. Yanaklarından süzülen gözyaşlarını fark etti, çimenlere sertçe çarptığı için gözleri yaşarmıştı.

Ryan'ın güçlü kalp atışları onunkilerle yarışırken saniyeler ağır çekimde geçiyordu sanki. Öyle kuvvetli, öyle sıcak, öyle güzeldi ki Vicki onunla sonsuza dek bu şekilde uzanmak istiyordu. Kaldı ki bu zamana dek hiçbir erkekle bu kadar yakın, bu kadar samimi olmamıştı.

Ne var ki etrafındaki sesleri duymasıyla birden az önce yaşananların gerçekliğini idrak etti.

Ah Tanrım, ikisi de neredeyse ölecekti!

Bayılmak üzere olduğunu hissetmeye başladığında, Ryan kafasını kaldırıp ona doğru bakarak gülümsedi.

“Selam, ben Ryan.”

Bu kelimeleri, karşısındaki onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi dile getirme şekli, Vicki'nin hissettiği şok dalgasını yerle bir etti. Ryan bir kızın üzerine sere serpe uzanmak normal bir şeymiş gibi davranıyordu. Gerçi –Vicki birden farkına vardı– muhtemelen öyleydi. Tabii Ryan için. Bu kesinlikle *Vicki için* geçerli değildi.

Kuruyan dudaklarını bir iki kez yalamak zorunda kaldıktan sonra, “Ben Victoria,” dedi ve kendini engelleyemeden ağzından, “Ama arkadaşlarım bana Vicki der,” sözleri çıkıverdi.

Ryan'ın gülümsemesi genişlerken genç kızın kalp atışları daha da hızlandı. Ancak *bu kez* yaşadığı şoktan değil

onun o güzel gülümsemesiyle çılgına dönen saf, kontrolsüz ergen hormonları yüzünden bu haldeydi.

“Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim, Vicki.” Bir an sonra Vicki’nin yanaklarından süzülen yaşları fark edince gülümsemesi kayboldu. Genç kızın okulun ilk iki haftası boyunca pek çok kez gördüğü neşeyle parıldayan gözlerine ciddi bir ifade yerleşti. “Seni incittim.”

Vicki ona hayır deyip iyi olduğunu söyleyebilirdi, fakat Ryan’ın parmak uçlarıyla yanaklarından süzülen yaşları silmesiyle tüm nefesi ve kelimeleri yitip gitti.

Ne yapıp edip kafasını sallamayı ve ses çıkaramasa da dudaklarını hayır kelimesini dile getirecek şekilde hareket ettirmeyi başardı.

Ryan’ın bakışlarında Vicki’nin daha önce hiç görmediği kadar yoğun ve derin bir ifade belirdi. “Emin misin? Seni o kadar sertçe yere sermek istememiştim.”

“Ben...”

Ryan şaşırtıcı bir şekilde ellerini onun ensesinde, ardından omuzlarında ve kollarında tathılıkla gezdirirken Vicki kafasını nasıl toparlayabilirdi ki?

Bir kelime daha. Sorusuna yanıt vermek için ihtiyaç duyduğu tek şey buydu.

“İyiyim.”

“Güzel.” Sesi diğer on beş yaşındaki gençlere nazaran daha derin, daha gür çıkıyordu. “Buna sevindim.”

Fakat ona bakmayı sürdürürken ifadesi daha da yoğunlaştı ve Vicki kendini nefesini tutarken buldu.

Şimdi onu öpecek miydi? Hayatı, sanatçı kızın sporcu gencin ilgisini çektiği ve onların bu beklenmedik ama kaçınılmaz bir araya gelişiyle tüm okulun tanık olduğu, mükemmel bir okul sonrası fantezisine mi dönüşmüştü?

“Bir gün bana ihtiyaç duyduğunda, söz veriyorum, senin için orada olacağım, Vicki.”

Ah. Victoria güçlkle yutkundu. Ah Tanrım.

Ryan onu öpmemişti ama verdiği söz katıksız bir öpücükten çok daha muazzam bir etki yaratmıştı.

Vicki ne olduğunu fark edemeden Ryan ayağa kalktı ve Vicki’nin yerden kalkmasına yardımcı olmak için ona elini uzattı. Vicki birden onun sıcaklığına, yumuşacık bedenine baskı yapan sert kaslarına özlem duyarken Ryan’ın sadece bir ilham kaynağı olduğuna dair kendine söylediği tüm o yalanlar da yitip gitti.

“Evine kadar seninle yürüyebilir miyim?”

Onunla daha fazla zaman geçirmek istemesine şaşırان Vicki hızla başını salladı.

Bu cevap karşısında Ryan en az onun kadar şaşırmıştı, muhtemelen bu zamana dek dünya üzerindeki hiçbir kız onu reddetmemişti.

“Evine kadar seninle yürüyemez miyim?”

Beceriksizce açıklamayı denedi. “Eve gitmiyorum. Aslına bakarsan sanat galerisine uğrayıp birkaç malzeme alacaktım...”

Son projesiyle ilgili lafı uzatmamak için kendini zor tutmuştu. Ryan Sullivan bunu neden önemseyecekti ki? Ay-

rica, diye anımsattı kendine acımasızca dürüst davranarak, muhtemelen yolunu gözleyen birkaç çekici ponpon kız vardır. Ve şüphesiz Ryan'ın üzerlerine uzanması için bu kızların kontrolden çıkmış bir arabaya ihtiyaçları da yoktu.

Birdenbire “sonsuz kadar mutlu bir peri masalı hikâyesinde” yer aldığına inanmak her ne kadar çekici olsa da, Ryan’la bu kadar yakınlaşması sadece şanstın ibaretti.

Ve asker ailesiyle birlikte her sene yeni bir şehre taşınan Vicki, entelektüel ve genelde yalnız geçen hayatının başrolündeydi hâlâ.

Yine de Ryan’ın aksi istikamete doğru koşmamasını anlayamıyordu. Muhtemelen hayatını kurtardıktan sonra ona borçlu olduğunu hissediyordu. Sonuçta biraz önce, ona bir gün gerçekten ihtiyaç duyduğunda yanında olacağını söylememiş miydi?

“Ne gibi malzemeler?” diye sordu, bu soruyu sormak zorundaymış gibi değil de, gerçekten konuyla ilgileniyormuş gibi davranıyordu,

“Ben bir...” Bir saniye, ona ne yaptığından bahsedemezdi. Çünkü *ona* şekil veriyordu. “Kil hamuruyla çalışıyorum. Son günlerde özgün yüz ifadelerini kil hamuruna yansıtmayı deniyorum.”

“Ne gibi ifadeler?”

Bırakın bu kadar uzun sohbet etmeyi onunla konuşacağı dahi aklının ucundan geçmemiştii. Ama yine de Vicki’yi en çok şaşkına çeviren, kendini onunla birlikteyken inanılmaz rahat hissetmesiydi. Alarm veren ergenlik hormonlarına rağmen Ryan bu zamana dek gördüğü en tasasız insandı.

Ve onunla lise çimenliğindeki kaçak beş dakikadan daha fazla zaman geçirmek istiyordu.

Ona, “Bu işe her sanatçının en iyi bildiği olağan ifadelerle başladım,” demeden önce sınırları az da olsa gevşeme-ye başlamıştı. Onun için açıkladı. “Gözyaşı. İstirap. Keder. Varoluşsal hiçlik.”

Ryan’ın gülümsemesi sanat galerisine uzanan yolu süzülerek kat edip geri gelebilirmiş gibi bir his yarattı Vicki’nin içinde.

“Kulağa eğlenceli geliyor.”

“Ah tabii,” dedi Vicki de alayla. “Bu bir tür isyana teşvik. İşte bu yüzden şu an başka şeyler denemeye çalışıyorum.” İtiraf etmeden önce derin bir nefes aldı. “Gülümseme üzerinde çalışıyorum.”

“Gülümseme mi?” Ona sırtarak baktı. “Bunu sevdim. Nasıl gidiyor peki?”

Gülümsemesinin etki alanına bu denli yakın olmak Vicki’nin nefesinin kesilmesine neden oldu. Ona olan belirgin tepkisini saklamak için yüzünü buruşturdu. “Şöyle söyleyeyim, tüm o diğer ifadelere benzemeye başladığımı düşünüyorum.”

“Buna varoluşsal hiçlik de dahil mi?”

Vicki hem Ryan’ı hem de kendisini uzaktan izliyormuş gibiydi ve o en önemli ana geri dönüp tekrar tekrar bakacağını biliyordu. Ryan Sullivan’a sırlıslıkla âşık olduğu o ana. Ve bunun nedeni onun dış görünümünden değil karşısındakini dinlemesinden, söylenenlere kıymet vermesinden kaynaklanıyordu.

“Özellikle o,” diye cevap verdi Vicki.

Ryan çimenlerin üzerinden onun çantasını aldı. “Kulağa muhteşem geliyor. Sana eşlik etmemde bir sakınca var mı?”

Tamam, her ikisi de gazetelere düşmüş olmayabilirdi, ama Vicki olay olduklarını da inkâr edemezdi.

“Elbette,” dedi. “Gitmen gereken başka bir yer yoksa.”

Ryan malzeme çantasını omzuna atıp onun yanında yürümeye başladı. “Hiçbir şey yeni bir arkadaşla takılmaktan daha önemli değil.”

Bu kez ona sırttan Vicki’ydi. İki hafta önce ailesiyle birlikte Palo Alto’ya taşındığından beri lisede arkadaş edinme konusunda iyi bir iş çıkaramamıştı. Yıllardır oradan oraya taşınan bir asker çocuğu olarak, özellikle kaçınılmaz bir şekilde yaşadığı şehirden ayrılır ayrılmaz mesafeler arası arkadaşlıkları korumanın ne kadar zor olduğunu anladığında, bir arkadaş grubuna dahil olmak için çaba harcamaktan vazgeçmişti.

Ryan ise her şeyi öyle kolaylaştırıyordu ki anlamsız olacak tek şey birlikte takılmamalarıydı sanki.

Sanat galerisine gidip geri dönene dek Vicki onun yedi kardeşi hakkındaki her şeyi, Ryan da onun sinir bozucu iki küçük erkek kardeşi olduğunu öğrenmişti. Ryan ona neden beyzbol oynamayı sevdiğini, Vicki de ona neden heykel yapmaktan keyif aldığını anlatmıştı. Ve genç kız Sullivanlarda bir akşam yemeğine davet edilmişti.

Bu güzel bir arkadaşlığın başlangıcıydı.

Ve Vicki’nin bu zamana dek karşılaştığı en iyi şeydi.

F

Günümüz, San Francisco

Ryan Sullivan arabasının anahtarını hızla yanından geçerken valeye fırlattı. Anahtarı havada yakalayan genç adamın gözleri, yeraltı otoparkına çekeceği Ferrari'yi görünce ve bu aracın hayran olduğu sporculardan birine ait olması gerçeğini anlamasıyla kocaman açıldı.

“Bay Sullivan, efendim, vale kartınızı almayacak mısınız?”

Ryan hayranlarını ciddiye alır ve onları hayal kırıklığına uğratmamaya özen gösterirdi. Fakat bu gece umursadığı tek şey Vicki'ydi. Liseden sonra tesadüfen birkaç kez karşılaşmış olmalarına karşın senelerdir bir araya gelmemişler, e-postalar ve ceptelefonuyla iletişimde kalmışlardı.

Vicki onun arkadaşıydı.

Ve Ryan arkadaşlarından birinin başına bir şey gelmesine asla izin vermeyecekti.

Siyah camlı kapıları iterek yalnızca ayrıcalıklı, zengin erkeklerin alındığı otelin antresine girdi ve ışıltılı alana hızla göz gezdirmek için durmak zorunda kaldı. Aşırı iddialı olan Pacific Union Club onun tarzı değildi ve buranın Vicki'nin uğrak mekânı olabileceğini de hiç düşünmemişti.

Peki Vicki neden buradaydı? Ve Avrupa'da geçen onca yıldan sonra neden ona sonunda Kuzey Kaliforniya'ya geri döndüğünden bahsetmemişti?

Mesajını okuduğunda ağabeyi Chase'in yeni doğan bebeğinin partisindeydi:

Yardıma ihtiyacım var. Çabuk gel.

Ryan annesinin Peninsula'daki evinden şehre uzanan altmış kilometrelik yolun her bir saniyesini lanet ederek geçirmişti. Biraz daha bilgi almak ve onun iyi olduğunu garantilemek için Vicki'ye tekrar tekrar mesaj atmıştı, ama genç kadın ona hiçbir cevap vermemişti.

En son ne zaman biri için endişelendiğini ya da çarpışmaya bu kadar hazır olduğunu anımsayamıyordu. Vicki yalandan yardım çağrısında bulunacak bir kadın değildi. Yalnızca dikkatini çekmek için ona o mesajları göndermiş olamazdı. Vicki, annesi ve kız kardeşleri dışında ona karşı tamamen açık olan ve ondan arkadaşlık dışında hiçbir şey istemeyen tek kadındı.

Kokteyl salonunu incelerken iri elleri yumruk oldu ve çenesini kasıldı.

Lanet olsun, neredeydi?

Birileri Vicki'ye yanlış yaptıysa ya da ona ufacık bir zarar verdiyse Ryan onlara bunun bedelini ödecekti.

Ulusal Beyzbol Ligi'ndeki en çok kazanan top atıcısı olmasının yanı sıra, en rahat tiplerden biri olmasıyla da tanınıyordu. Çok az insan onun gizli taraflarıyla ilgili bilgi sahibiydi, ama bu gece bunların ortaya çıkması fazla uzun sürmeyecekti.

Üniformalı ilk kişiyi kolundan yakaladı, genç adamın yüzünü buruşturmasına sebep olacak kadar sert tutmuştu. “Kişiye özel bir toplantı salonu var mı burada?”

“E-evet, efendim,” diye kekeledi genç adam.

“Nerede?”

İşaret ederken adamın eli titredi. “Barın arka tarafında ama bu gece için çoktan tutul...”

Ryan salonu alelacele geçti, kalabalığı atlatması bu kadar zor olmayabilirdi, ama görünüşe bakılırsa salondaki herkes içki almak ya da sadece dikkatini çekmek için ayaklanmışa benziyordu.

Barın yan tarafında ustaca gizlenmiş bir kapı bulduğunda öyle sert açtı ki kapıyı neredeyse menteşelerinden ayıracaktı.

Vicki’nin sarı saçlarını gördü önce, sonra da ölümcül kıvrımlarını.

Tanrı’ya şükür, buradaydı ve sapasağlamdı.

Fakat Vicki ve onun kokteyl arkadaşına dikkatle bakınca –tam da adamın eli onun kalçasına kayarken– rahatlaması epey kısa sürdü.

Ryan uzun adımlarla odaya girerken Vicki yerinden fırladı. Adam bacağına usulca dokunduğundaysa yüzünde dehşete kapılmış bir ifade belirdi.

Öte yandan arkadaşı Ryan’ı gördüğü için açıkça şaşkın ve mutsuz görünüyordu. Muhtemelen ellili yaşlardaydı ve belli ki zengindi. Ya da özel dikim bir takım elbise giyip bu

gibi bir yerde toplantılar yaparken zengin olduğunun düşünülmesini istiyordu.

Şaşırmış bir ifade takınan Vicki, “Bu kadar erken burada ne işin var, *tatlım*?” dedi.

İkinci Bölüm

Ryan bu karşılaşmaya şaşırdığını dışa vurmaması gerektiğinden emindi. Genç kadının açıkça bir ilişki yaşıyorlarmış gibi görünmesi gerekiyordu, çünkü özel salonda birlikte içtiği zengin pislik ona asılıyordu. Ve bu hiç de tuhaf değildi.

Vicki muhteşemdi.

Genç kızken sevimliydi, ama şu an Ryan'ın bir kadında hoşuna giden her şeye göz kamaştıran bir şekilde sahipti. Göğüslerinin kabartısına dökülen uzun saçları, belinden kalçasına inen o tatlı kıvrım, topuklu sandaletlerle dikkat çeken muhteşem bacakları...

Ah evet, aradan geçen yıllar eski arkadaşına gerçekten iyi gelmişti. Hatta o kadar iyi gelmişti ki Ryan eline uzanıp onu koluna takmak için rol yapma yeteneğine ihtiyaç duymadı bile.

“Erken geldiğim için üzgünüm, *bebeğim*. Saat sekizden sonra uygun olacağını söylediğini sanıyordum.”

Tanrım, inanılmazdı. Tam anlamıyla sıcacık ve yumuşacıktı, dahası üzerinde her daim çalıştığı kil hamurunun

topraksı kokusuna karışan, güneşte açan çiçekler gibi güzel bir koku vardı.

Genç kadın koluna girerken bir an için gerilse de sonrasında bir ilişki yaşıyorlarmış gibi yaptıklarını anımsamış gibi göründü ve kollarını Ryan'ın beline, kalçasının hemen üzerine doladı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı ona sarılarak ve sesini biraz daha alçaltarak ekledi: “Özür dilerim.”

Özür dilemesi için ortada lanet olası hiçbir neden olmadığı bilmiyor muydu? Gençlik yıllarında onun hayatını kurtarmıştı. Ryan bu yüzden hâlâ ona borçluydu ve hayatlarının geri kalanı boyunca ona borçlu olmaya da devam edecekti.

Bir geceliğine onun sevgilisiymiş gibi davranmak ona olan borcunu kapaması için elbette yeterli değildi.

Özellikle bunun gizli fantezisini doya doya yaşaması anlamına geldiği de düşünülürse.

Vicki, Palo Alto'dan taşındıktan altı yıl sonra Ryan üniversite mezuniyet töreninde ona sürpriz yapmak için Kaliforniya'dan New York'a gitmişti. Çalışmaları gereken zamanlarda birbirlerine sıklıkla gönderdikleri e-postalarda Vicki, hayatında birinin olduğundan hiç bahsetmediği için Ryan onu mezuniyet töreninde kendinden yaşça büyük bir erkeğin kolunda mutlulukla ısıldarken gördüğünde onu kıskanmış ve hayal kırıklığına uğramıştı.

Yine geç kalmıştı.

Ryan ona geldiğini haber vermeden törenden ayrılmıştı ve daha sonra ondan bir sesli mesaj almıştı, Vicki bu mesaj-

da heyecanlı bir sesle gizlice evlendiğini ve Fransa'ya taşınmak üzere olduğunu söylüyordu.

Karşılaştıkları ilk andan beri onu bir arkadaştan öte görmemiş olsa da hayati öneme sahip bir şeyi kaybettiğini hissetmişti. Sonraki on yıl boyunca Vicki kocasıyla Avrupa'nın her köşesinde yaşamış ve yakın zamanda boşanmasının ardından da Prag'a yerleşmişti. Ryan beyzbol sezonunun bitiminde onu görmek için bir seyahate çıkmayı düşünüyordu. Ancak bunun yerine genç kadın San Francisco'ya gelmişti. Ve Ryan bu yüzden inanılmaz mutluydu. Vicki geri çekilirken, parmaklarını Ryan'ın parmaklarına kenetledi. Nasıl görünmeleri gerektiğini biliyordu, çünkü geçen sene âşık olmuş kız ve erkek kardeşlerini yeterince izlemişti.

Âşık oldukları erkeğe ya da kadına her zaman dokunurlardı.

Sevgi dolu bakışlar atarlardı.

Kimsenin bakmadığını düşündükleri anlarda birbirlerine küçük öpücükler verirlerdi.

“James, senin Ryan Sullivan'la tanışmanı istiyorum. Benim...” Kelime seçiminde anlık bir tereddüt yaşayınca Ryan onu biraz daha kendine doğru çekti. “Erkek arkadaşım. Ryan, bu da James Sedgwick. Kendisinin modern sanat konusunda önde gelen isimlerden biri olduğundan bahsettiğimi anımsıyorsun değil mi?” Gözlerine ulaşmasa da Ryan'a harika bir biçimde gülümsedi. “James ve ben burs yarışması için son projemden bahsediyorduk. Bana oldukça faydalı öneriler veriyordu.”

“Size içecek olarak ne getirebilirim, Bay Sullivan?” James aşırı dolu olan duvara dayalı cam masayı işaret etti.

“Bana Ryan de,” dedi James’in kafasını mermer masaya geçirme arzusunu bastırarak olabildiğince rahat bir ses tonuyla söylemişti bunu. “Bir bira harika olur, teşekkürler.”

“Elbette. Bana biraz müsaade edersen.”

Ryan onun içki getirmek için uzaklaşacağını hesaba katmıştı. Pis herif uzaklaşır uzaklaşmaz, “Lanet olsun, burada neler dönüyor, Vicki?” diye sordu.

Vicki onun akıllı sağılığını etkileyecek ölçüde solgun ve endişeli görünerek başını salladı. “Sana sonra her şeyi anlatacağım. Sadece uyum sağla. Lütfen.”

James birkaç saniye sonra geri döndü ve sevimsiz bir tavırla bira şişesini Ryan’a uzatırken Vicki şarap kadehini kafasına dikti. “Barmen bardağı ihtiyaç duymayacağın konusunda beni ikna etti. Rekor kırdığın sezon için seni tebrik etmem gerekiyor, Ryan.” İlgisi yeniden genç kadına kaydı. “Bana daha önce erkek arkadaşından bahsetmediğin için şaşkıyım. Oldukça... Etkilendim.”

Vicki bu kez tereddüt etmeden doğrudan cevap verdi. “Senin bir beyzbol hayranı olduğunu bilmiyordum, James.” Ryan’a dönüp gülümsedi. “Herkesin sana hayran olduğunu şimdiye dek bilmem gerekirdi, değıl mi?”

Bu sözleri öylesine sevgi dolu dile getirmişti ki Ryan bile bir an için bir çift olduklarına inanırken buldu kendini. Tamamen içgüdüsel olarak uzanıp altdudağının köşesinde kalmış bir damla şarabı başparmağının ucuyla usulca sildi.

Bu beklenmedik dokunuş karşısında genç kadının gözlerinde ansızın bir sıcaklık belirince Ryan, tadının ne kadar tatlı olduğunu keşfetme ihtiyacıyla onu öpmek istedi. Adamın önünde sevgili gibi görünmelerine yardımcı olacağını düşünerek kafasını eğdi ve onu dudaklarından öptü.

Bu anı o kadar uzun zaman beklemişti ki... Ve Tanrı biliyor, hayal ettiğinden bile daha iyiydi. Dudakları kırmızı şarap tadındaydı ve Ryan'ın tek istediği öpücüğünü derinleştirmek ve onu saatlerce öpmeye devam etmekte. Bu zamana dek tattığı en yumuşak ve en lezzetli dudaklardan uzaklaşmayı sonunda başardığında Vicki'nin yüzü kızardı.

“Biz de James’le eleştiri kabul edebilmenin bir sanat eseri yaratımında en önemli unsurlardan biri olması hakkında konuşuyorduk.” Sesi normalden biraz daha yüksek çıkıyor gibiydi ve Ryan o küçük öpücüğün genç kadının üzerinde böylesi bir etki yaratmasından memnundu. “Ryan bize katıldığında neden bahsediyordun?”

“Herhangi birinin kil hamuruna kolayca şekil verebilmesinden.” James başını sallayarak Ryan’ı bilgilendirdi. “Ama gerçek bir sanatçı ustasının sesini dinlemesi gerekir. Eminim aynı şeyi sen de koçunla yaşıyorsundur, değil mi?”

Vicki'nin sırtında duran eli yumruk olmasına rağmen Ryan omzunu silktilti. “Bu bir işbirliği. Koç atıcı tümseğinde benim deneyimime güvenir.” Devam etmeden önce kısa sürelğine duraksadı. “Ve ben de... Yapmamam gereken şeyleri yapmam için gücünü kötüye kullanıp beni ikna etmeye çalışmayacağını bilir ve ona bu konuda güvenirim.”

James'in sevimsiz ifadesi Ryan'ın kolayca algılanan uyarısı karşısında sabit kaldı. Öte yandan Vicki, yeri gelmişken verdiği karşılıktan hiç de memnun olmadığını anlatmak için Ryan'ın elini sıktı.

Ryan konuyu anladı. Genç kadın James'i kızdırmak istemiyordu. Fakat ona mesaj attığında, sonra da odaya adımını atar atmaz ona *tatlim* dediğinde Ryan'ın onu koruyacağını biliyor olmalıydı.

Her ne olursa olsun.

"Kulağa önemli bir görüşmeyi kesmişim gibi geliyor," dedi aksini hissediyor olmasına karşın rahatça gülümsemişti. "Çocukluğumuzda da aynı şeyi yapardım. Geçerken evine uğrardım ve Vicki çalıştığı şeyden kafasını kaldırıp bana zar zor bakardı. Ne var ki daha on beşindeyken bile ondan ve heykellerinden tam anlamıyla büyülenmiştim."

Lisede herkes onun amigolarla ya da diğer sporcularla takılmasını beklemişti ama Ryan bir gece maçının ardından Vicki'yi garajında, kil hamuru çarkının başında bulmaktan her zaman memnun olmuştu. Vicki'nin elleri yüzüne ve bedenine sıçramış kil hamuruyla kaplı olurdu. Onu gördüğünü belirtmek için kafasını kaldırıp gülümser, ama diğer herkesin her zaman yaptığı gibi onun için işini asla bırakmazdı. Ryan espriler yapmaya devam eder ve Vicki sonunda kahkaha atıp ona canını sıktığını söyler ama sonra sohbet etmeye başlarlardı. Saatlerce, hatta Vicki bazen onun gözünün önünde bir sanat eseri yaratırken konuşurlardı. Ryan onun böylesi etkileyici bir amacı olmasının nedenini pek

anlamazdı. Ama bir modern sanat uzmanı olmamasına rağmen onun özel olduğunu bilirdi. Vicki yaratmaktan, sınırları zorlamaktan, batırmaktan ve art arda yüzlerce kez yeniden başlamaktan asla korkmazdı.

“Vicki inanılmaz şaşırtıcı, değil mi James?”

James ona bir gülümseme olarak görülebilecek şekilde diş gösterdi. “Sana bahsettiğinden eminim, burs kurulunda yer alan herkes onun projesinin yankı uyandıracığını düşünüyor. O yüzden bu gece birkaç özel konu üzerinde durmak için görüşebildiğimize memnunum. Potansiyeli olduğunu düşünüyor olsaydım Victoria şu an burs için yarışıyor olmazdı.”

Potansiyel mi? Tek düşüncesi Vicki’nin potansiyeli olduğu muydu?

Gençken potansiyeli vardı. Aradan geçen on beş yılın ardından heykellerine ancak ustaca denilebilirdi. Elinde altı yedi eser olduğu düşünülüğünde bundan emindi.

Bir karar vermesi gerekiyordu. Ya James’in boğazına sarılacak ya da onu Vicki’nin olağanüstü yeteneğini küçümsemediği için duvara yapıştıracaktı. Tabii Vicki’nin bu herife bağlı olan burs kazanma şansını mahvedecek bir şey yapmadan ya da söylemeden önce genç kadınla birlikte buradan defolup gidebilirdi.

Vicki’ye döndü ve genç kadının yüzüne düşen bir tutam saçı arkaya attı. “Yanlış zamanda geldiğim için kendimi tam bir sersem gibi hissediyorum *bebeğim*, fakat Smith bu gece bizim için özel bir gösterim ayarlamış, senin fikirlerine ne kadar değer verdiğini biliyorsun.” Ona buradan ayrılması

gerektiğini söylerken pişmanlık duyuyormuş gibi görünmeye çalıştı. “Film yıldızı krizlerinden birine girmeden önce seni oraya götürsek iyi olacak.”

James, Vicki’yle geçirmeyi umduğu gecenin gidişatının değişmesine *açıkça* öfkelenerek anında ayağa kalktı. “Başka planlarının olduğunu görebiliyorum, Victoria. Ve birlikte daha fazla gelişme kaydedemediğimiz için hayal kırıklığına uğramış olsam da bu burs için başlangıçta görüldüğün kadar ciddi olduğundan ve özel olarak yeniden görüşmek için zaman bulduğunda beni haberdar edeceğinden eminim. İkinize de iyi geceler.”

F

“O pislikle burada baş başa ne yapıyordun?”

Lise ikinci sınıfı tamamlayıp taşınmasından bu yana Vicki, Ryan’ı hep gülümserken gözünün önüne getirmişti.

Ama şu an gülümsemiyordu.

Aksine bakışları öylesine sertti ki Vicki’nin içi ürperdi.

Ryan’ın özel salona girdiğini gördüğü an nefesi kesilmişti. On beş yaşında onun yanındayken hissettiklerinin aynısını hissetmişti. Hiç şüphe yok ki yıllar içinde daha da iyi bir görünüme kavuşmuş, dahası o muhteşem genç yerini kusursuz bir adama bırakmıştı.

Ve, Tanrım, Ryan’ın öpüşme şekli, dudaklarının dudaklarına değmesi...

Beyni bu mevcut sorunu gidermek için fazla mesai yaparken cevap vermek üzereydi ki başını eğip ellerine baktı, hâlâ el eleydiler.

İsteddiği son şey Ryan'ın elini çekmesine izin vermekti, ama ne kadar çekici olursa olsun *bu durum* gerçekmiş gibi davranmaması gerektiğini de biliyordu. Genç yaşlarından beri onun elini bu şekilde tutmayı arzulamasına rağmen Vicki, parmaklarını Ryan'ın parmaklarından ayırmak için kendini zorladı.

“James bu sabah burs veren kuruma geldi ve bir süreligine beni çalışırken görüp göremeyeceğini sordu. Bunu onun eleştiri tarzına bağladım. Tamamlanan heykelime tekniğim kadar ilgi gösterdiğini biliyorsun zaten.”

“Seni ne kadar süre izledi?”

“Yirmi dakika, sanırım.” İnanılmaz uzun süren ve sıkıntı veren bu yirmi dakika süresince James'in projesinden çok *kendisiyle* ilgilendiğini hissetmişti. “Durum şu ki yanımdan ayrılmadan önce bana gerçekten dâhice birkaç öneride bulundu.”

Önerileri o kadar dâhiceydi ki adamın belli belirsiz tavrını tamamen sanatsal ilgiymiş gibi kabul etmek zorunda kalmıştı.

“Ardından, burs kurulundakilerin, tüm katılımcılar için düzenlediği bir hoş geldin partisinde bana önde gelen adaylarla daha sonra burada buluşulacağını söyledi.”

“Yani burada diğer insanların da olması bekleniyordu?”

“Geldiğimde bana diğerlerinin çoktan uğrayıp ayrıldıklarını, ama bundan memnun olduğunu, bu sayede bana tüm dikkatini verebileceğini söyledi.”

Görüşmeleri boyunca adamın ona giderek daha da ya-

kınlık göstermesini, koluna ve sonra –bir heykeltıraşın ellerinin yasak bölge olduğunu bildiği halde– ellerine dokunmasını anımsarken midesi ağzına geldi. Söylediği şeyler de bundan daha iyi bir etki yaratmamıştı: *Yetenekli diğer pek çok heykeltıraşa yardımcı oluyorum. Bana bağlı çalışmak bir onur olarak görülüyor. Bildiğim kadarıyla San Francisco’da yalnız yaşıyorsun, tanıman gereken herkesle tanışmanda sana gerçekten yardımcı olabileceğimi düşünüyorum. Bu kulağa sence de hoş gelmiyor mu, Victoria?*

Daha yirmi iki yaşındayken bir kere yanlış adama güvenmişti ve o kadar uzun süredir sanat dünyasının içindeydi ki güç sahibi bir adamın ilgisine kanacak denli saf olmamak gerektiğini de öğrenmişti.

“Tanrım, Vicki, neden o pisliğin hayalarına bir tekme geçirip buradan defolup gitmedin?”

“İstedim,” dedi genç kadın usulca. “Ama hakkında ne düşünürsek düşünelim gerçek şu ki James Sedgwick, Batı Yakası sanat camiasının önde gelen isimlerinden biri. Burs şansımı kaybetmemek için tek düşünebildiğim şey hayatımda başka biri varmış gibi davranmaktı, böylece reddedilişini kişisel algılamayacak ve bunu bana karşı kullanamayacaktı. O yüzden sana mesaj atmak için tuvalete gittim.” Ryan’a yalnızca mesajlarına cevap verdiği için değil, çıkıp hemen yanına geldiği için de minnettardı. Tanrı’ya şükür.

Ama açıklamasından sonra bile, “Kuruldakilerin geri kalanına bunları anlatman gerekiyor,” dedi Ryan.

Vicki iç çekti. “Bunun işe yarayacağından kuşkulu-

yum, bu zamana dek yaptığı şeyler düşünülduğünde bu kolayca verdiği dostça desteği yanlış anladığımı yönünde bir algı yaratabilir. Adam bariz biçimde gözümü korkutacak bir şey yapmadı ya da söylemedi.”

“Ellerini senin üzerinde gördüm,” diye homurdandı Ryan.

“James heykel alanında uzmanlığı olan bir sanat eleştirmeni ve küratör, herkes bu işin tüm duyguların açık bir biçimde dokunarak ifade edilmesiyle yapıldığını bilir. Olay çıkarsaydım adam sadece kahkaha atıp kadınlarla erkeklerin heykellerden farksız olduklarını söylerdi. Ve sonunda bu sadece projeme olan ilginin bambaşka bir tarafa kaymasına ve burs şansımı kaybetmeme sebep olurdu.”

Ryan bir süre ona uzun uzun baktı. “O bursu *gerçekten* istiyorsun, değil mi?”

Boşanmasına yol açan son aylarda, eski eşi Anthony, ufacak bir başarı yakaladıysa bunun sadece kendisinin dünyanın önde gelen heykeltıraşlardan biri olmasından kaynaklandığını, kendisi olmadan bir hiç olduğunu ona tekrar tekrar söylemişti. Sonrasında Vicki sanat camiasındaki Avrupalı arkadaşlarından Anthony’nin insanları kendisine karşı doldurduğunu duymuştu. Bunu gerçekten yaptığını öğrendiğindeyse hiç şaşırmamıştı. Bir zamanlar hayran olduğu karısının beklenmedik bir şekilde verdiği ayrılık kararı Anthony’nin egosunu yerle bir etmişti.

Vicki bir heykeltıraş olarak yeterliliğini kanıtlamak ve gıptayla bakılan bu bursu kazanmak için San Francisco’ya gelmişti. Eski kocası için değil, *sadece* kendisi için.

Bir rüyanın peşinden koşarak ömrünü boşa harcamadığını kendisine kanıtlamasının zamanı gelmişti artık.

“İstiyorum, Ryan.” Duraksadı. “Ama bunun da ötesinde o bursa ihtiyacım var. Bu burs benim ve kariyerim için bir sonraki adım... Temiz bir sayfa açmam ve Amerika’da bir heykeltıraş olarak itibar kazanmam için en kusursuz yol. Bursu kazanacaksam...”

“Kazandığında...” diyerek araya girdi Ryan.

“Bunu işimin kalitesiyle elde etmek istiyorum.” Kurul üyelerinden biriyle yatmak için üzerinde baskı hissederek değil!

“Sana dokunduğu için o pislği öldürmek istiyorum.” Ryan’ın çenesinde bir kas seğirdi. “Lanet olsun, sana farklı gözle baktığı için bile, onu hâlâ parçalara ayırmak istiyorum.”

“Bunca yıl sonra, ilk karşılaşmamızın böyle olacağı aklımdan ucundan bile geçmemişti. Bu karışıklığı toparlaman için seni çağırdığım için gerçekten çok üzgünüm.”

“Karışıklıkları severim,” diyerek takıldı ona Ryan o bindik hınzır gülümsemesiyle.

Vicki tanıdığı en yakışıklı adama gülümseyerek karşılık vermekten başka ne yapabiliirdi ki? Gençlik yıllarından beri hiçbir şeyin değişmemesine inanamıyordu. Ryan onu güldürürken bedeninin her yanına hâlâ sıcaklık dalgaları yayabiliyordu.

Onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Genç adamın saçları diğer kardeşlerinden daha açıktı ve güneşin altında geçirdiği zaman yer yer daha da açık renk-

li tutamlar oluşmasına sebep olmuştu. Uzun kollu pamuklu gömleğinin ilk birkaç düğmesi açıktı ve yanık teni aklını *yeniden* allak bullak etmeye yetecek bir görüntü sunuyordu.

“Onunla yeniden tek başına buluşmayacağına söz ver, Vicki.”

“Endişelenme, yeniden bu hataya düşmeyeceğim. On dakikalığına erkek arkadaşım olduğun için sana yeniden teşekkür ederim.”

“On dakikalık mı?” dedi Ryan şaşkınlıkla, sorunun girildiğini düşünmüyordu. “Kurul burs için ne zaman toplanmaya karar verdi?”

“Haftaya.”

“O halde beni bir haftalık erkek arkadaşın olarak kayıtlara geçebilirsiniz.”

“Ne? Hayır. Bunu benim için yapamazsın.” Hızlı reddedişi karşısında Ryan’ın tek kaşını kaldırdığını görünce ekledi: “Bu gece buraya geldiğin için cidden teşekkür ederim. Fakat bir hafta boyunca benimle ilişki yaşıyormuş gibi görünmek zorunda değilsin. James bizimle ilgili bir şeyler sorarsa, kavga ettiğimizi ve biraz ara verdiğimizi söyleyeceğim. Ve onunla yeniden böyle bir duruma düşmemek için dikkatli davranacağım.”

Ne yazık ki Ryan ikna olmuşa benzemiyordu. “Bu gece beni buraya başka seçeneğin olmadığını hissettiğin için çağırdın, haksız mıyım?”

Genç kadın derin bir nefes verdi. “Haklısın.”

“Gençliğimizde beni o arabanın önünden çekmek için

neredeysse canından oluyordun. Benim hayatımı kurtardın Vicki! Şimdi iyilik yapma sırası bende.”

Herkes Ryan Sullivan’ın rahat biri olduğunu düşünüyordu. Ve bu doğrudu. Ryan gülümsemekten çekinmez, her şeye karşı rahat bir tutum sergilerdi. Fakat Vicki bu rahatlığın ne kadar odaklanma gerektirdiğini biliyordu. Ailesinin garajında hamur çarkının başındayken Ryan park alanına kurduğu hedefe top atıp dururdu, ta ki hamurun üzerinde gezinen parmakları, topun hedefe girmesiyle yükselen devamlı seslere uyum sağlayana dek.

Şu anki odak noktasıysa onu James’in kötü niyetinden korumaktı. Ryan ona arka çıkacak kadar muhteşem bir adamdı. Ve Vicki’nin ona ihtiyacı olduğunu düşündüğü için çekip gitme hayali kurmuyordu.

Ryan cüzdanına uzandı ve masaya bir çift yirmilik bıraktı. “Hadi buradan çıkalım. Burası beni ürkütüyor.”

Dört bir yanı deri ve kadifelerle kaplı olan Vicki de aynı şekilde hissediyordu. Pacific Union Club’daki herkes bir tarafına metal kazık girmiş gibi davranıyordu.

Ryan ayağa kalktı, ardından onun koltuğun ucuna doğru kaymasını bekledi. Ve Vicki, baştan çıkarıcı öpücüğün tamamen düzmece birlikteliklerinin bir parçası olduğunu bilmesine rağmen, onun yanındayken bedeninin aşırı duyarlı olduğunu hissediyordu.

Gerçek şu ki koltuktan kayarken elbisesi uyluklarına toplanıyordu. Bu haldeyken ona göğüs dekoltesinin kusursuz bir manzarasını da sunuyor olmalıydı. Bir asker çocuğu-

nun böyle bir yere aitmiş gibi görünmesi için giydiği aşırı pahalı yüksek topukluları da cabasıydı.

Çıkışa doğru ilerlerken Ryan'ın sırtındaki eli sıcacıktı. Vicki bunun her centilmenin yapacağı bir davranış olduğunu kendine hatırlatmaya çalıştı. Ama bedeni aklından geçenlere kulak vermeyi reddediyordu.

Dokunuşu böyle güzel bir his yaratırken aksi nasıl olabilirdi ki?

Vicki temiz hava aldığına hiç bu kadar sevinmemişti. Şimdi ihtiyaç duyduğu tek şey *o öpücüğü düşünmeye son vermektir*, sonra her şey yoluna girecekti ki bu da büyük olasılıkla günün sonunun geldiği anlamına gelecekti. Çünkü Ryan'la geçirdiği her saniye yalnızca onu yeniden öpmek istemesine sebep oluyordu.

“Neden şehre geri döndüğünü haber vermek için beni aramadın?”

“Ne kadar meşgul olduğunu biliyordum... Takım, ailen...” *Kız arkadaşların.* “Sosyal hayatın.”

“Bir arkadaş için hiçbir zaman o kadar meşgul olmam.”

Ona mesaj atmasının nedeni de tam olarak buydu. Çünkü biri yardımına koşacaksa bu kişinin Ryan olacağını biliyordu. O tanıdığı diğer erkeklerden her zaman farklı olmuştu. Bu sadece diğerlerinden daha yakışıklı olduğu için değildi. Vicki aynı zamanda onun kendisini *sevdiğinden* hiçbir zaman kuşku duymamıştı.

Ünlü delisi vale ondan imza isteyip sonra da Ferrari'yi getirmeye gidince, “Otelin nerede?” diye sordu Ryan.

Vicki onun şimdilik kaldığı çöplüğü görmesini istemiyordu. “Mission’da. Ama taksiyle gidebilirim.” Aslında otobüsle, çünkü taksiye harcayacak parası yoktu.

Ryan’ın gözleri kısıldı. “Mission’da mı? Kesinlikle olmaz. Gidip eşyalarını alacağız, sonra da benimle kalacaksın.”

Genç kadın bu öneri karşısında şaşkına döndü. “Seninle kalamam, Ryan.”

“Elbette kalabilirsin.”

Kendinden öylesine emindi ki... Akla yatkın olan buymuş, yanında kalmasının onu eve bırakmasından hiçbir farkı yokmuş gibi davranıyordu.

“Bir hayatın var ve hayatına öylece paldır küldür dala-mam.”

Aslında aynı çatı altında başka bir kadınla sevişirken onun evinde bulunmak istemiyordu. Dahası, dürüst olması gerekirse, çırlıçıplak soyunup onu alması için yalvarma arzusuna boyun eğmeden ona yakın olma konusunda kendine güvenemiyordu.

“Şehre geleceğini bilseydim,” dedi Ryan trafiğe dalıp Mission’ın yolunu tutarken. “Benimle kalmanı teklif ederdim. Uzun zamandır görüşmediğimiz düşünülürken, bu kez seni elimden geldiğince uzun süre burada tutmayı planlıyorum.”

Vicki’nin gülümsemesini bastırması imkânsızdı. Yıllar boyunca, Ryan ne zaman ona mesaj veya e-posta atsa –ya da birbirlerini yakalayıp birkaç dakikalığına da olsa telefonda konuşsalar– Ryan onun gününü neşelendirmeyi başarıyordu.

Ryan'ın da aynı şekilde hissettiğini bilmek güzeldi.

Yıllar nasıl bu kadar hızlı gelip geçmişti? Lise ikinci sınıfın ardından Körfez Bölgesi'nden ayrılmış ve Orta Batı'da liseden mezun olduktan sonra nihayet New York'taki sanat okuluna kabul edilmişti. Sonunda anlaştığı ve onu anlayan insanlarla birlikte olmanın her saniyesinden keyif almıştı. Yine de her zaman Ryan'ı özlemiş, hatta onun üniversitedeki beyzbol maçları serisinin birkaçına katılmayı bile denemişti, ama maçlar her seferinde sınav programıyla çakışmıştı.

Ne olduğunun farkına bile varamadan Anthony'yle tanışmış ve mezun olup evlendikten sonra Avrupa'da yaşamaya başlamıştı.

Kocasını diğer erkeklere olan platonik ilgisini bile kıskanan, sahiplenici biriydi.

Özellikle de Ryan'la olan arkadaşlığını.

Gerçekten yeniden bir araya gelmek için hiç uğraş vermemişlerdi. Vicki evliliğini mahvetmekle fazlasıyla meşguldü, Ryan ise açıkça bu durumun ortasında kalmaktan sakınıyordu. Victoria sonunda boşandığında ancak Ryan'a yeniden ulaşabileceğini hissetmişti. Ama o zaman da sansasyonel haberler yayımlayan bir gazetede onun bir mirasçıyla flört ettiğini okumuştı. Vicki, Ryan'ın omzuna yaslanıp ağlamayacaktı elbette. Bu onun –ya da mirasçı sevgilisi– için adil olmazdı. Gazete Ryan'ın ilişkisinin bittiğini duyurduğundaysa Vicki hayatını kendi başına toparlayacağına dair ant içmişti, bu sayede zamanını ağlayarak boşa harcamak yerine onunla yeniden gülebilirdi.

Bu burs fırsatını –Ryan’ı karmakarışık hayatına çekme sebebi olarak değil de– hayatını sonunda rayına oturtmak için önemli bir basamak olarak görmüştü.

Otele ulaştıklarında Ryan bir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Yüzünde beliren ifade aklından geçenleri fazlasıyla dışa vuruyordu.

“Arabanda kalsan iyi olur,” diye önerdi Vicki. Gece onu zaten alelacele yanına çağırmıştı, bir de zevkli arabası çalınır ya da hurdaya dönerse bu pek hoş olmazdı değil mi?

“Arabamı boş ver.” Kaldırımında aylak aylak gezinen tuhaf görünümlü kadın ve erkeklere göz attı. “Seninle geleceğim.”

Merdiveni çıkarken bağırma ve ağlama seslerine karışan bebek iniltileri, genç kadının fiyaskoya dönen hayatının fon müziğiymiş gibi bir his yaratıyordu. Bu zamana dek kurtarılmaya ihtiyaç duyan bir kadın olmamıştı hiç, bu gibi tiplerle hep alay etmişti.

Şimdiyse parlak zırlı şövalyesiyle işte buradaydı.

Durumu çekilir kılan tek şey yanındakinin Ryan olmasıydı. Onun kendisini yargılamayacağını bilse de an itibariyle mantıklı düşünemediğinin de farkındaydı.

Diğer yandan aşığılanma hissi de oldukça yoğundu.

Özellikle de Vicki engel olamadan Ryan banyoya yöneldiğinde ve lavaboda elde yıkadığı iç çamaşırlarıyla yüz yüze geldiğinde. Çamaşırları kurumaları için pas tutmuş duş başlığına, havlu askısına ve kapı koluna kurumak üzere asmıştı.

Ryan, iç çamaşırlarının aslında hayatı boyunca yalnızca

bir erkekle yatmış ve yirmi ikisine kadar bakire kalmış bir kadından ziyade seks düşkününü birine daha uygun görünmesi karşısında şaşırmış mıydı acaba?

Ryan'ın neredeyse ağır çekimde bir külotla ona uyumlu sutyeni almasını izledi.

Parmaklarının dantelin üzerinde gezindiğini gördüğünde nefesi kesildi.

“Çok hoş.”

Vicki zorlukla nefes alarak, “Teşekkür ederim,” dedi ve onunla birlikte küçük banyoya girdi. “Geri kalanını ben toplayabilirim.”

Ne var ki perde çubuğundan sarkan dantelli çamaşırı almak için lavaboyla küvetin arasından geçmesi gerekiyordu ve Ryan hâlâ onun çamaşırlarını tutarak tam olarak orada duruyordu. Vicki bedeninin her zerresiyle onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Aşırı hassastı. Heyecandan parlak pembe renkli tangayı öyle sert çekti ki çamaşır neredeyse kopacaktı.

Kendini durmaya, derin bir nefes almaya ve yeniden odaklanmaya zorladı.

Ryan onun arkadaşıydı. İkisi asla, hiçbir zaman sevgili olmayacaktı.

Asla.

Hiçbir zaman.

O yüzden Ryan yanındayken bu şekilde heyecanlanmaması, nefessiz kalması ve gerilmesi gerçekten gülünçtü.

Onlar arkadaştı ve arkadaşlar bu duruma gülüp geçerlerdi.

Arkasına döndü ve bakışlarıyla Ryan'ın elindeki iç çamaşırlarını işaret etti. "Onları kendine mi ayırmayı planlıyorsun? Endişelenme, ne tür bir şeye bulaştığın konusunda seni yargılamayacağım," dedi alaycı bir tavırla.

Ryan elindeki sutyeni göğsüne doğru kaldırdı. "Bunun benim rengim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Genç kadın kahkaha atarak sutyeni ondan aldı ve çantalarının üzerindeki yığına bıraktı. Geniş dolap çekmecelelerinden daha fazlasını çıkardıktan sonra da iç çamaşırlarını çantalarından birine tıkar tıkmaz odadan ayrılmaya hazırды.

Tabii Ryan çantaları ondan alıp kapıyı onun için açtı, her zamanki gibi tam bir centilmendi.

Bu gerçeği takdir etmek yerine, kendini bir an için onun bir mağara adamı gibi davranmasını arzularken bulması kötü bir şey miydi?

Üçüncü Bölüm

Ryan okyanus manzaralı köşklerin yer aldığı bir semt olan Sea Cliff'e yöneldiğinde Vicki tam bir sersem gibi davranmamaya çalıştı.

E-postalar, mesajlar ve ara sıra gerçekleşen telefon görüşmeleriyle iletişim halinde kaldıkları tüm o yıllarda, Ryan'ın hâlâ annesinin arka bahçesindeki büyük meşe ağacına tırmanmaktan hoşlanan on beş yaşındaki o genç olduğunu düşünmüştü. Onun üniversitenin spor takımında üst düzey bir oyuncu, profesyonel beyzbolda en iyi top atıcılardan biri olduğunu elbette biliyordu. Fakat hiçbir zaman onun hayatının şu an neye benzemesi gerektiğini kafasında gerçekten canlandırmamış, çeşitli ülkelerdeki sanatçı toplulukları arasında seyahat ederken eski kocasıyla yaşadığı hayatı Ryan'ın ünlü bir sporcu olarak sürdürdüğü muhteşem hayatla asla kıyaslamamıştı.

Köhne otelinden birkaç blok uzaklaşmalarıyla San Francisco'nun civar semtleri giderek daha da hoş bir görünüme kavuşmuştu. Aradan geçen yıllarda onunla olan

arkadaşlığının Anthony'yle ilişkisini kötü etkilememesi için Ryan'm hayatına ayak uydurmak istemesine rağmen daima dikkatli –hatta boşandığından beri *oldukça dikkatli* davrandığını düşünüyordu– olmuştu. Muhtemelen kamusal bir bilgi olmasına karşın, Ryan'ın Hawks'la yaptığı yıllık sözleşmenin değerinin ne kadar olduğuna dair gerçekten hiçbir fikri yoktu.

Ryan, “burası,” diyerek ön kapının kilidini açtı ve okyanus manzaralı iki katlı, gerçekten muhteşem bir evin park alanına yöneldi.

Vicki ağzı neredeyse açık kalacakken, sakın davranmaya çalışarak ona takıldı. “Evet, evinin otelimden birkaç kat üstün olduğunu söyleyebilirim.”

Ryan ona sırtıttı. “Kısa süreliğine şehirde çalışan Seattle'daki kuzenlerimden biri oldukça ısrarcıydı. Ona hayır deme şansım olmadığını biliyordu.”

Onun kadınlara ne kadar sevimli davrandığını çok iyi bilen Vicki bu sözler üzerine gülümsedi. İnanılmaz sevimliydi, hatta o kadar sevimliydi ki hiç olmadığı kadar kalbini eritiyordu.

“Ona evin fazla büyük olduğunu söylediğimde değerinin on yıl içinde ikiye katlanacağına yemin etti. Ama yanılıyordu.”

“Nasıl?”

Yeniden sırtıttı. “Üç katlandı.”

“O halde Çin yemekleri bu akşam senden.”

Ryan üç ağır çantayı birden alınca Vicki el çantasıyla onu takip etti. Otelden ayrılırırken onun atış yapmadığı ko-

lunu tercih ettiğini fark etmişti. Şimdiyse çantalardan birini sağ omzuna yerleştirirken yüzünü hafif buruşturduğunun farkındaydı.

Çantayı ondan almasına izin vermeyeceğini bildiğinden, “Hey, Ryan,” dedi. “Aklıma bir şey takıldı, yanıma aldığımdan emin olmak istediğim bir şey var, o çantayı bir saniye yere bırakabilir misin?”

“Odada bir şey bırakmadığından eminim,” dedi Ryan çantayı garajın beton zeminine bırakırken.

“Ne kadar dağınık olabileceğimi biliyorsun. Çantaya tıktırdığım şeyleri burada incelemem epey uzun sürebilir.”

Ayak seslerini artık duyamadığında çantayı zeminde sürüklemeye başladı, yalnızca eve girerken basamakları çıkarken zorlandı ve çantayı ahşap zemine sertçe bıraktı. Çantayı misafir odasına götürmeyi planlıyordu ama pencereden görünen manzarayı fark edince donup kaldı.

Su her zaman onun zayıf noktası olmuştu. Eski kocasından ayrıldıktan sonra Prag’a gitmeyi seçmesinin nedeni de buydu. Şehirden uzak, nehir kenarında saatlerce yürümek onu yatıştırmış ve şehre geri dönmeden önce kafasını yeterince toparlamasını sağlamıştı.

“Manzaran muhteşem,” dedi Ryan’ın merdivenden indiğini görünce.

“Buradan daha da iyi görünüyor.”

Ryan bir elini ona uzattı ve Vicki ona doğru ilerlerken çantasını tamamen aklından çıkardı. Onun eline dokunduğunda hissettiği sıcaklık tüm koluna yayıldı.

Ryan boşta kalan eliyle işaret etti. “Farallon Adası sol-
da. Alcatraz sağ tarafta. Gökyüzü tam yukarıda.”

Gülümsemesini ona bakmadan da hissedebiliyordu. Ara-
dan geçen tüm o yıllarda gülümsemesinin güzelliğini asla
unutmamıştı.

“Senin adına çok mutlu oldum,” dedi ona. “Tüm bunlar
sana ait.”

Onun bunun değerini ne kadar bildiğini görebiliyordu.
Ryan bir şeyleri statü sembolü olarak satın alacak bir adam
değildi. Evi satın almasında baskı yapan emlakçı kuzeniyle
ilgili ne demiş olursa olsun Ryan burayı sevmeseydi şu an
burada duruyor olmazlardı.

“Bir süre burada kalmayı kabul ettiğine sevindim, Vicki.”

Onunla baş başa kalmak Vicki’yi endişelenmişti ama
Vicki evin ne kadar büyük olduğunu görünce, eğer isterler-
se, birbirlerini görmeden birkaç gün geçirebileceklerini dü-
şünüyordu.

Elbette onu görmemek gibi bir arzusu yoktu. Ama Ryan
–bir kadınla– yalnız kalmak isterse Vicki kolayca ortadan
kaybolabilirdi. Yapacak hiçbir şey bulamasa dahi onu rahatsız
etmemek için sahilin yolunu tutmaktan mutluluk duyabilirdi.

“Ben de.”

Ryan onun çantasını aldı. “Hadi gel, sana odanı göste-
reyim.”

Hay aksi! Enerji verici kısa süreli bir konuşmanın ar-
dından kendini bırakmış, Ryan’la bir yatak odasında birlik-
te olma düşüncesiyle kalbi yerinden çıkacak gibi çarpmaya

başlamıştı. İçten içe *artık* genç bir kız olmadığını kendine anımsatarak onun peşinden yürümeye başladı ve bir an sonra ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

“Heykellerimi biriktirmişsin.”

Evinin ana katına birkaçını yerleştirmişti. Sadece bu da değil, bazıları Vicki’nin gerçekten en beğendiği heykellerdi.

“Her zaman hayranın oldum, Vicki.”

Bu basit ve samimi cevap karşısında genç kadının içi ısındı. Yine de sorması gerekiyordu: “Onları istediğini neden bana söylemedin? Sana onları gönderebilirdim.”

“İşte bu yüzden söylemedim. Eserlerin, onlara ödediğim paranın ötesinde bir değere sahip. Yıllar içinde kaç kişinin benden onları satın almaya çalıştığını söylesem inanmazsın.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Hem de inanılmaz rakamlar teklif ettiler.” Heykellere göz attı. “Cevabım her zaman aynı oldu ve aynı olmaya da devam edecek: Onlar satılık değil. Bana göre paha biçilemezler.”

Söylediği şey karşısında tam anlamıyla sersemleyen Vicki onu açık mutfaklı oturma odasından merdiven boyunca takip etti. Koridorda ilerlerken Ryan bir odanın kapısını açtı, genç kadın bir başka muhteşem San Francisco Körfezi ve Golden Gate Köprüsü manzarasıyla karşılaştı.

Vicki odanın ortasındaki büyük yatağa değil de manzaraya odaklanmak için elinden gelenin en iyisini yaptı.

“Hemen yan odadayım,” dedi Ryan rahat bir ses tonuyla. İşaret ettiği duvara göz atarken Vicki’nin beyninde

uygunsuz görüntüler dönmeye başladı. Ryan gece için soyunurken, kıyafetleri birbiri ardına yere düşerken...

“Burada rahat edeceğini umuyorum.”

Gerçeklere dönerken dili ve dudakları cidden kurumuştı. “Rahat edeceğimden eminim.”

Rahat edecekti etmesine ama yine de Ryan’la arasında yalnızca bir duvar varken gözünü bile kırpmayacağını biliyordu.

Ona gülümsedi ama genç adamın ifadesini görünce gülümsemesi donup kaldı. Siyah gözlerinde beliren ifade gecenin önceki saatlerindeki gibi yoğundu, ta ki yerini o rahat gülümsemelerinden birine bırakana dek.

“Her zamankinden olsun mu?”

Vicki’nin onun yemekten bahsettiğini anlaması biraz uzun sürdü. Gençlik yıllarında Ryan çoğu akşam paket servisle ailesinin garajına uğrardı. Ailesiyle birlikte akşam yemeğinde aşırıya kaçmaması gerektiğini öğrenen Vicki de getirdiği tüm o yemekleri Ryan’la yiyebilirdi. Günün yarısını egzersiz yaparak geçiren Ryan genelde yemeğin yüzde doksanını tüketse de Vicki onun her nasılsa her seferinde sevdiği yemekleri getirmesine bayılırdı.

“Harika olur.”

“Sen yerleşmene bak, sipariş gelince haber veririm.”

Ryan yatak odasından çıktığında Vicki, sonunda derin bir nefes alabildi. Gülünç duruma düştüğünü biliyordu, artık yetişkinlerdi ve işler tuhaflaşıp karışmadan yeniden yakın olmakla kesinlikle başa çıkabilirlerdi. Fakat bunun kalbine

ya da bedenine söz geçirebileceği anlamına gelmediğinin de farkındaydı.

Yıllar içinde onunla ilgili kaç fantezi kurmuştu? On beş yaşından bu zamana dek geceler daha da karanlık ve yalnız geçtiğinde ondan gelen tek bir e-posta bile gülümsemesini sağlamıştı.

O gecelerde ona duyduğu özlem neredeyse dayanılmaz bir boyuta ulaşırdı.

Bu gece Ryan'a mesaj atmasının tek nedeni James'in tuhaf tavırları mıydı? Evet, kendini tehdit edilmiş ve seçim şansı kalmamış gibi hissetmişti. Fakat çaresizce Ryan'ı görmek de istemiş miydi? Seneler sonra onun için hâlâ önemli olup olmadığını anlamak için James'in tüyler ürperten davranışlarına bir bahane olarak mı sığınmıştı?

Kendine kızarak kıyafetlerini görkemli dolaba tıktırdı. Hiçbir zaman düzenli biri olmamıştı –sadece sanat malzemeleri düzen konusunda canını sıkardı– ama dağınıklıkta yeni bir seviyeye yükseldiğinin de farkındaydı.

Dur.

Durması gerekiyordu. Rahatlaması ve dünya üzerinde hayran olduğu tek kişiyle birlikte olmaktan keyif alması gerekiyordu.

Vicki dolaba tıktırdığı her şeyi sakince çıkardı ve her birini düzgünce katladı.

Bundan böyle her şeye bu şekilde yaklaşacağına dair söz verdi kendine. Daima başına bela açmış olan içgüdülerine –ve tutkularına– uymak yerine sakin, dikkatli ve mantıklı davranacaktı.

Derin bir nefes aldı ve akşam yemeğinde Ryan'a katılmak üzere merdivenden inmeden önce kendine odaklanmaya çalıştı. Ryan'ın özel salonda ona verdiği öpücük yüzünden hâlâ tüm bedeni sızlıyordu. Bunu *sadece* rollerinin bir parçası olarak, ona karşı bir şey hissediyormuş gibi davrandığı için yapmıştı rağmen... Onu istediği, ona ihtiyaç duyduğu, onsuz yaşayamayacağı için değil.

Yeniden bunu yapmak zorunda kalırlarsa ikinci ya da üçüncü öpücüğün ilkinden farklı bir anlama gelmediğini kendine hatırlatması gerekecekti.

Sakin.

Dikkatli.

Mantıklı.

Olabilirdi.

Tabii Ryan'ın yanında böyle olmak için başka bir şeye ihtiyaç duymadığı sürece.

Merdivene yöneldiği sırada Ryan'ın aşağıdan yükselen derin sesini duydu.

“Felicia? Aslına bakarsan bu yüzden aradım. Üzgünüm, iptal etmem gerek. Hayır, yeniden planlayamam. O yüzden değil. Daima muhteşemdin.”

Vicki onun telefon konuşmasını dinlemek istememişti, ama Ryan gerçekten bunu gizli saklı yapmıyordu.

Görünüşe bakılırsa Felicia adında biriyle olan randevusunu iptal ediyordu ve Felicia yatakta ondan daha iyi birini bulduğu için onu terk ettiğini düşünüyordu.

Ryan'ın evine daha yeni yerleşen bir kadının misafir

odasındaki yataktan Ryan'ın yatağına yaklaşmadığını bilmiyordu tabii.

Konuşmanın sonlandığını düşününce basamaklardan inmeye başladı. Onun, "Janey?" dediğini duyduğundaysa artık geri dönmek için çok geçti. "Bu kadar geç aradığım için üzgünüm, ama bu haftayı iptal etmem gerekiyor. Hayır, haftaya da olmaz. Hayır, öyle düşünmene gerek yok. Elbette, birlikte güzel zamanlar geçirdik."

Ryan bir diğer kısmen iğrenç telefon görüşmesini sonlandırırken ve Vicki onun Janey ya da Felicia'yla önceki randevularının ne kadar "muhteşem" olduğunu merak ederken yüzünü buruşturdu.

F

Ryan üstünlükücü yaşıyormuş gibi geçirdiği ve hoşnutsuzluğunu kimseye yansıtmamaya çalıştığı aylardan sonra Vicki'nin mesajını gördüğü bir an, kimsenin puan kazanmadığı bir oyunda atıcı tümseğinde dururken alışkın olduğu bir heyecanla sersemlemişti.

"Hâlâ karşı konulmazsın, öyle mi?" diyerek ona takıldı genç kadın.

Ryan omuz silkti. "Bu hafta için sözümünden dönmem gereken bir çift etkinlik vardı." Vicki'yle asla kıyaslanamayacak olmaları Janey ya da Felicia'nın hatası değildi, o yüzden onları kolayca saf dışı bırakmaya çalışmıştı.

Genç kadın bir kaşını kaldırdı. "Etkinlik mi? Konuştuğun kişi benim Ryan. Muhtemelen senden gerçekten hoşlanan kadınlarla olan randevularını iptal ediyorsun. Ve bunu

yalnızca seni içine soktuğum durum yüzünden yapıyorsun.” Başını salladı. “Birlikteymiş gibi görünmemiz gerekme de başka biriyle takılmada sorun yaşamayacağını biliyorum, ama yine de onlarla olan randevularını iptal etmek zorunda kaldığın için kendimi gerçekten kötü hissediyorum.”

“Hissetme. Benim için önemli değiller.”

“Yalnızca ateşli seks, öyle mi?” Kelimeleri kulağa şaka yapıyormuş gibi gelse de, ifadesi aynı şeyi söyleliyordu.

Ne var ki Ryan onun yanındayken başka bir kadına dokunmayı bile düşünmeye dayanamazken bu soruya yanıt veremedi.

“Cidden, Vicki, seninle zaman geçirmeyi tercih ederim.”

Genç kadın gözlerini kırptırdıktan sonra, “Eski bir dostla güvenileceğimi her zaman biliyordum,” dedi.

Ryan onun için sadece eski bir dost olduğunu biliyordu. Bir arkadaş. Fakat o öpücük –Vicki bir arkadaştan daha fazlası olmasına izin verirse nasıl olacağına dair merak ettiği her şeyi cevaplamış olsa da– tam anlamıyla sinir bozucu bir etki yaratmıştı.

Ana kapının zili çalınca siparişi getiren kişinin içeri girmesine izin verdi. Ryan hiçbir zaman bir çitin ardında yaşamak istememişti, fakat Dünya Ligi’ni birkaç kez kazanmalarının ardından işlerin kontrolden çıkmasıyla güvenlik seviyesini artırmak zorunda kaldığına gerçekten memnundu.

Siparişi getiren çocuk Ryan’ın ağzından çıkacak tek kelimeyle düşüp bayılacakmış gibi görünüyordu. “Bay Sullivan, sizin sıkı bir hayranınızım.”

Ryan’ın istediği tek şey Vicki’yle yalnız kalmaktı.

Onun en azından haftaya kadar burada olacağını kendine hatırlatarak beyzboldan bahsedip imza vermek için birkaç dakika ayırdı ve son olarak Vicki'nin çocukla birlikte fotoğrafını çekmesine izin verdi.

Kapıyı kapatıp kutuları koymak için mutfak masasına yöneldiğinde genç kadının ona gülümsediğini gördü. “Herkesin kahramanı olmana şaşmamalı,” dedi Vicki yumuşak bir ses tonuyla. “O valeye, sonra da bu çocuğa bundan daha nazik davranamazdın. Yaptığın işte iyi olmanın ne kadar çaba gerektirdiğini daha önce hiç fark etmemiştim.” Ryan'ın cevap vermesini beklemeden masayı dolduran beyaz kutulara gözlerini kocaman açarak baktı. “Sence yeterince yiyecek var mı?”

Ryan bir tabureye oturdu ve ona bir çatal uzattı. Kutuların içinden yemeye alışkınlardı. “Öyle diyorsun ama yakın zamanda kalan son Çin böreğini yeme konusunda bana sıkıntı yaratacaksın.”

Genç kadın bir tabure çekti ve çatalını limonlu tavuğa batırdı. “Hepsini midene indirmeden önce neden o kutuyu bana bağışlamıyorsun?”

Çin börekleriyle ilgili kapışıklarken *bir an için* hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

Ryan'ın nefesi kesilmeden ona bakmakta zorlanmasının dışında.

Vicki her zaman sevimliydi, o yüzden daha ilk günden onun çekimine kapılmıştı, fakat aradan geçen yıllar o sevimli genç kızı şaşırtıcı derecede güzel bir kadına dönüştürmüştü.

Gözlerini –ve ellerini– zorlukla uzak tutmaya çalışabildiği bir kadına...

Dördüncü Bölüm

Ryan ellerine hâkim olmak için buzdolabından iki şişe bira çıkarıp birini ona uzattı. Şişeleri hızla bitirdiklerinde bir çift daha çıkardı ve yemek kutularının yanına koydu.

“Sonunda yeniden bir aradayız,” dedi genç kadın. “Hayatınla ilgili kaçırdığım her şeyi bana anlatman gerek.”

Ryan kendinden bahsetmek yerine geveze bir ailenin ortasında takılmaktan her zaman daha fazla keyif almıştı. “Hayat güzel,” dedi belli belirsiz varlığını sürdüren o doyumsuzluk hissine rağmen kafasını kaldırarak.

Her şeye sahipti. Âşık olup yepyeni hayatlara adım atan kız ve erkek kardeşleri kadar olmayabilirdi, ama bu yine de boş boş oturup şikâyet etme hakkına sahip olduğu anlamına gelmiyordu.

“Kolum izin verdiği müddetçe beyzbol oynamayı planlıyorum, ailemle zaman geçiriyorum, yeni doğan yeğenimi seviyorum.” Ceptelefonunu çıkarıp partide çektiği fotoğrafları ona gösterdi. “Chase ve karısı Chloe birkaç hafta önce Emma’yı kucaklarına aldılar.” Daha şimdiden kızının bir sürü fo-

toğrafını çeken –ki bir fotoğrafçı olarak kariyeri boyunca bu kadar çok fotoğraf çekmemiști– ağabeyi adına bundan daha fazla mutlu olamazdı. “Emma inanılmaz bir bebek.”

“Çok güzel, Ryan. Herkesi mutluluktan havalara uçuruyor olmalı.”

“Öyle. Sen mesaj attığında bizimkilerle birlikte annemin evindeydim.”

“Ah hayır, seni aileden kopardığıma inanamıyorum.”

“Parti sona ermek üzereydi zaten.” Ama yine de orada kalmıştı, çünkü gideceği başka bir yer yoktu. Eve birlikte gideceği biri ya da besleyeceği bir köpeği de yoktu. Alışkın olduğu üzere tüm bu özgürlükten keyif alıyordu. Yalnızca son zamanlarda başka bir şeyi bekliyormuş gibi bir hisse kapılmaya başlamıştı. Daha fazlasını. “Ve bu gece gelmemi istediğine ne kadar memnun olduğumu biliyorsun.”

“Elimden o kadar kolay kurtulmana izin vermeyeceğim,” dedi genç kadın. “Başladığına göre neden ailenin geri kalanıyla ilgili beni bilgilendirmiyorsun? Marcus’un bir pop yıldızıyla birlikte olduğunu okuduğumu anımsıyorum?”

“Bunun olmasını hiç beklemiyordum,” dedi Ryan Sullivan şaraphanesinin sahibi olan en büyük ağabeyiyle ilgili. “Ama Marcus ve Nicola şaşırtıcı bir biçimde uyum içindeler, hem de Nicola ondan epey genç olmasına rağmen. Yakın zamanda bir diğer nişan törenine katılacağımızdan da oldukça eminim. Belki de Noel’den önce.”

“Bir diğer nişan töreni mi? Kaç tane bekleniyor ki?”

“Gabe, Megan’la bu kış Tahoe Gölü’nde evlenecek. Me-

gan'ın kızı Summer yedi yaşında ve inanılmaz zeki. Gabe bu yılın başında daireleri yanıp kül olurken Megan'la Summer'ı kurtardı." Vicki'nin dehşete kapılmış ifadesini görüncce ekledi. "Herkes iyi durumdaydı. Gabe birkaç gün hastanede kaldı ama ne pahasına olursa olsun o yangını kaçırmak istemezdi, bundan eminim. Aslına bakarsan Summer'ın sekizinci yaş günü partisi birkaç gün içinde düzenlenecek ve gelmek istersen herkesin seni görmekten mutluluk duyacağını biliyorum."

"Tabii, gelirim," dedi Vicki gülümseyerek, Ryan'ın onu hayatına bu kadar hızla kabul etmesine de çok şaşırmıştı.

"Zach köpeğinin eğitmenine âşık oldu ve şu an çok ama çok mutlular, bir noktada kilisenin yolunu tutacaklar." Sullivan Otomobil'in sahibi olan hovarda ağabeyinin, Heather'a âşık olmasına inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. "Yalnızca Afacan, Smith ve ben hâlâ bekâriz. Sevimli'nin başına ne geldiğineyse inanamayacaksın."

Normalde Lori ve Sophie'nin takma adlarını kullanmazdı, ama Vicki ailesini tanıyordu, hatta çocukken ikizlere *Afacan* ve *Sevimli* diye seslenmeye de alışkındı.

"Sophie, Jake'le birlikte, değil mi?"

Ryan ona inanmaz gözlerle dik dik baktı. Kütüphaneci kız kardeşiyle Irish Pub sahibi olan arkadaşının uyumlu olduğunu gerçekten düşünmüş müydü? "Bunu nasıl anladın?"

Vicki bunun aşikâr olduğunu ortaya koyarcasına omzunu silkti. "Çocukluğumuzda ne zaman Jake'e baksa gözleri parlardı. Ve Jake ondan uzak durmak için her zaman çok

ciddi çaba sarf ederdi. Sonunda pes etmesine ve ona olan hislerini kabullenmesine sevindim.”

Vicki ona bir şey mi anlatmaya çalışıyordu? Bu bir işaret miydi? Lisede hazin bir biçimde ilk kez onu öpme girişiminde başarısız olmasının ardından, başka bir hamle yapması için yeterli cesareti toplamasını mı istiyordu ondan?

Fakat kafasını kaldırıp ona baktığında genç kadının bir *et sote* kutusunu açtığını ve çatalıyla lahana dilimlerini almaya çalıştığını gördü. İhtiras yüklü bir ifadeyle gözlerinin içine baktığı falan yoktu.

Ona asılma düşüncesinin aklından geçmesiyle kendini tam bir pislik gibi hissetmişti, özellikle de farklı kıtalarda geçen onca seneden sonra bir araya gelmelerinin üzerinden yalnızca üç saat geçmişken. “Sorun şu ki kabullenişine dair kimseye, hatta Sophie’ye bile lanet olası tek kelime bile etmeden onu ikizlere hamile bıraktı. Yakında doğum yapacak,” dedi.

“İkiz. Bu inanılmaz. Onlar adına çok mutlu oldum.” İkinci şişesini kaldırıp birasını yudumladı.

“Sıra sende,” dedi Ryan. Genç kadın kafasını geriye atmış ve boynunu açığa çıkarmıştı, Ryan nabzının üzerini öpmeyi feci halde istiyordu ve bu yüzden sesi boğuk çıkmıştı.

“Pekâlâ, evliliğimi ve boşanmamı zaten biliyorsun,” dedi Vicki aradan geçen on yılı sadece birkaç kelimeyle özetleyerek. Fakat Ryan onun her kelimesinin ardında saklı olan acı dolu tınıyı duyabiliyordu. “Geçen seneyi Prag’da geçirdikten sonra San Francisco’daki bu burs fırsatını duydum. Ve işte buradayım.”

Ryan onun kendinden bahsetmek istemediğini söyleyebilirdi ama onunla evlenecek kadar şanslı –ve onu kaybedecek kadar aptal– olan adamı uzunca bir zaman merak ettiğinden konuyu irdelemeye karar verdi.

“Sorunun bir kısmı onun da heykeltıraş olması mıydı?”

“Sandığın gibi değil,” dedi Vicki sert bir ses tonuyla. “Sanat okulundan mezun olmak üzereydim ve o bir efsaneydi.” Efsane kelimesini vurgulamasıyla duraksadı ve bu konudan bahsederken alkolün verdiği cesarete ihtiyaç duymış gibi birasını yudumladı. “Çalışmalarımı takip etmesi gururumu okşadı ve hayatıma öyle hızlı girdi ki evlendiğimi idrak dahi edemedim. Ta ki bir gün yalnız olmanın bana evlilikten daha iyi geleceğini fark edene dek. Neyse ki en azından onun soyadını almayacak kadar akıllı başında davranmıştım. Her ne pahasına olursa olsun onun başarısına kendimi kaptırma fikrine dayanamazdım, bildiğim her şeyi bana bizzat öğrettiğini düşünmesine rağmen.”

Ryan’ın koruyucu içgüdülerinin hepsi bu gece çoktan tetiklenmişti, o yüzden eski kocasından bahsederken genç kadının incinmiş ses tonundaki titreme onu daha da derinden etkiledi. Tanrı’ya şükür bu gece onu James’ten korumak için oradaydı, ama Vicki eski kocasıyla tek başına mücadele etmişti.

“Sana zarar verdi mi, Vicki?”

Genç kadın onunla göz göze gelmeksizin kafasını salladı. “Kariyerim yerine ona odaklanmam Anthony’yle birlikteyken yaptığım koca bir hataydı. Bir ilişkinin bir daha asla beni yolumdan çıkarmasına izin verecek kadar aptalca dav-

ranmayacağım.” Olan oldu dercesine omzunu silkti. “Ben iyiyim, gerçekten. Bunu genç ve aptal olmama bağlıyorum.”

“Konuştuğun kişi benim,” dedi Ryan, birkaç dakika önce genç kadının ona dediği şeyi yineleyerek. “Birbirimizi uzun zamandır görmememiz seni durmadan düşünmediğim anlamına gelmiyor. Ben hâlâ arkadaşınım, bana her şeyi anlatabilirsin.”

“Biliyorum. Sadece...” Dudaklarını yalayıp derin bir nefes aldı. “Senden bir şeyler saklamaya çalışmıyorum, Ryan. Özellikle de bu gece benim için yaptıklarından sonra. Bana dilediğini sorabilirsin, cevap vereceğime söz veriyorum. En azından an itibariyle elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Lanet olsun, eski yaraları yeniden açarak onu daha fazla incitmek istemiyordu. “Bana heykellerinden bahset. Şu an ne üzerinde çalışıyorsun?”

Yüzünde beliren rahatlamış ifade apaçık ortadaydı ve eski kocasıyla ilgili –büyük ihtimalle inanılmaz öfkelenmesine ve o adamın peşine düşmek istemesine neden olacak kadar– daha fazlası olduğunu bilmesine rağmen Ryan genç kadının gözlerindeki gölgelerin dağıldığına memnundu.

“*Taşkın* adını verdiğim bir parça üzerinde çalışıyorum. Anımsıyor musun bilmiyorum, ama sudan her zaman çok etkilenmişimdir. Verdiği histen. Akışından. Işık ve rengin üzerinde yarattığı etkiden.”

Gençlik yıllarına dair en sevdiği hatıralardan biri ikisinin gece sulak alanlarda yürüyüşe çıkmalarıydı. Havanın

ne kadar soğuk olmasının önemi olmazdı, Vicki her zaman ellerini suya sokardı.

Evinin manzarasına ne kadar hayran kaldığını biliyordu ve bu zamana dek hep ona bunu bizzat gösterme şansı yakalamayı ummuştı.

Taburesini geriye itti ve elini uzatıp onu yerinden kaldırarak oturma odasının Fransız kapılarına yönlendirdi. “Elbette anımsıyorum. Bu yüzden de kumsalda günbatımını kaçırmaman için seni dışarı çıkaracağım.”

Verandada bulunan dolaptan kalın, büyük boy bir plaj havlusu alıp onun peşinden merdivene yöneldi. Genç kadın topuklularını çıkarıp çıplak ayak –ve muhteşem bacaklarıyla– evden kumsala uzanan merdivenden inmeye başladı. Son basamağı ardında bıraktığındaysa mutlulukla derin bir nefes aldı.

“Ayak parmaklarımın arasına dolan kumun verdiği hisse bayılıyorum.”

Ryan’ın ona arkadan kollarını dolaması dünya üzerindeki en doğal şeydi. Genç kadın bir an için gerilse de sonunda gevşeyip başını onun göğsüne yasladı.

“Üzerinde çalıştığım şey işte bu,” dedi usulca. “Suyun heykelini yapmaya çalışıyorum.”

“Kulağa inanılmaz geliyor.”

“Daha çok çılgınca ama bunu ne olursa olsun yapmak istiyorum.”

Rüzgâr genç kadının saçlarının uçlarını Ryan’ın yüzüne savuruyor ve güneş ufuk çizgisinin ardında batıyordu.

O an Ryan kollarının arasında onun yumuşak kıvrımlarını sararken, sanata olan tutkusunun kalbi kadar güçlü attığını hissederken onu hiç olmadığı kadar çok arzuluyordu.

“Görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Henüz pek benzemiyor. Damlaların sonunda gerçekten bir araya geleceğini umuyorum. Bana şans dileyeceksin, değil mi?”

Ryan onun bedeninin okyanusa doğru çekildiğini hissediyordu. “Hadi git. Ellerini suya sokmak için yanıp tutuştuğunu biliyorum.”

Vicki onu kıyıya vuran köpüklü dalgalara doğru çeken kahkaha attı. Rüzgâr vücudunu ortaya çıkaracak şekilde elbisesine vurdu ve genç kadın onun üzerinde yarattığı etkiyi sonunda fark ettiğinde Ryan hem kendini hem de onu utandırdığını hissetti.

“Bunu yaptığım için tuhaf olduğumu düşünmeyen tek kişisin.”

Soğuk suya adımını atarken ürperdi, ama bu eğilip ellerini suya sokmasına engel olmadı.

Ryan ayakkabılarını evde çıkarmıştı ama onun yanma geçip aynı şeyi yapmadan önce pantolonunun paçalarını kıvrırmakla uğraşmadı.

“O halde bu sanırım ikimizi de tuhaf kılıyor. Çünkü o zamandan beri bunu ben de yapıyorum, biliyorsun.”

Bu onu anımsamasının bir yoluydu, fakat sonra genç kadının haklı olduğunu fark etti. Su her seferinde farklı bir his yaratıyordu.

Vicki ona şaşkın bir bakış attıktan sonra onun ellerine baktı. “Komik, ikimizin de işimiz gereği ellerimizi kullandığımızı gerçekten hiç düşünmemiştim,” dedi.

Ryan suyun içinde uzanıp onun elini tuttu. Genç kadın sersemleyerek onun gözlerinin içine baksa da elini geri çekmedi. Bunun yerine gözlerini yumdu ve Ryan temas etmeleriyle onun suyun akışının değişimine odaklandığını anladı.

Bu şimdiye kadar gördüğü en harika günbatımlarından biri olsa da Ryan gözlerini Vicki’den alamıyordu.

Başparmağıyla onun avcunu okşayınca genç kadın ürperdi.

Ve çok geçmeden elini onun elinden çekti.

“Ellerim ve ayaklarım çoktan uyuştı,” dedi bahane olarak ve ondan uzaklaşıp karaya geçti.

Ryan aşağı indiklerinde havluyu kuma bırakmıştı ve genç kadının onun üzerine oturduğunu görünce eskiden – oturup sulak alanların üzerinde göz kırpan yıldızları izleyerek– pek çok kez yaptıkları gibi bacalarına yaslanması için Vicki’nin arkasına geçti.

Geçmişte platonik hislerine hâkim olmakta zorlanmıştı, fakat azgın bir ergene kıyasla bir yetişkin olarak daha fazla kontrollü olması gerekirken şu an tam aksini yaşıyordu.

“Bu tam olarak ihtiyacım olan şeydi.” Ona gülümsemek için döndü ve Ryan onun dudaklarına bir nefes uzakta olduğunu düşünürken sözlerini sürdürdü. “Yanında rahatlayabildiğim bir arkadaş olduğun için çok teşekkür ederim.”

Söylediği şeyi anlamak için üstün yetenekli olması ge-

rekmiyordu. Açık ve netti. *Arkadaşım olmana ihtiyacım var Ryan. Sadece buna.*

Bu yüzden onu ne kadar fena isterse istesin Ryan –kendini ihtiyaç ve arzularından başka hiçbir şey düşünmeden– ondan bir şeyler istemiş olan tüm o diğer erkekler gibi davranırsa, kendini asla affetmeyeceğini biliyordu.

Genç kadın esneyerek ona yaslandı. “Biliyorsun, hiçbir zaman uykucu bir tip olmadım ama üzerimde ziyafet yapabilmek için uykuya dalmamı bekleyen hamamböcekleri yüzünden otelde gerçekten kötü birkaç gece geçirdim.”

Kelimeler ağzından belli belirsiz çıkıyordu, o yüzden Ryan birkaç dakika sonra genç kadının kolları arasında uykuya dalmasına hiç şaşırmadı. Onunla bu şekilde durmak, hafif nefes alış verişini dinlemek, bedenine baskı yapan yumuşak kıvrımlarının hissini ezberine almak ve bir arkadaştan fazlasıymış gibi davranmak ciddi anlamda baştan çıkarıcıydı.

Ryan bir küfür savurmamak için kendini zor tutarak onu misafir odasına taşımak için kucığına aldı. Elbisesinin kıvrıldığı yerde koluna değen bacağı yumuşak ve pürüzsüzdü, dahası göğüslerinin göğsüne, kalçasının kasıklarına değerken verdiği his doğru düzgün düşünmesini zorlaştırıyordu.

O muhteşem dudaklarından onu öpme isteğine teslim olmadan basamakları çıkmayı başardı ama genç kadının yüzünü boynuna gömmesiyle bedenine yayılan sıcaklıkla ihtiyaç yüklü inlemesini güçlkle bastırdı.

Misafir odasına ulaştığında zar zor nefes alıyordu. Sadece onun ağırlığı yüzünden değil, aynı zamanda uyarılmamak için kendine hâkim olmaya çalışması yüzünden.

Sonunda onu yatağa yatırdı ve tam o an yan tarafına dönerken genç kadının güzel saçları yastığa dağıldı.

Gecenin kalan kısmını ona sarılarak geçirmek isteyeceğini bilen Ryan bir dakika daha onun yanında kalma, uyanıldığında üşümesin diye onu örtülerin altına sokmak için ona yeniden dokunma konusunda kendine güvenemiyordu.

Ama buna rağmen örtüleri çekip onu yatakta kaydırmak için kendini hazırlarken, genç kadının bedenini saran o elbiseyle rahat bir uyku çekemeyeceğini düşündü. Elbisenin çıkarılması gerekecekti ki bu da bir ahmak gibi davranmaya son verip onun arkadaşı olduğunu anımsaması gerekeceği anlamına geliyordu.

Tam da onu çılgınca arzu eden bir arkadaşken.

Ryan'ın ellerinin titrememesi meşhurdu ve gerçek şu ki hiçbir şey onun kafasını bulandırmazdı. Ama bu gece sadece Vicki'yi soyma düşüncesi bile ellerinin rüzgârda salınan yapraklar gibi titremesine neden oluyordu.

Tanrı'ya şükür fermuar elbisenin yan tarafındaydı, o nedenle ona fazla dokunmadan fermuara ulaşabildi. Fermuarı yavaşça çekerken onu uyandırmakla uyandırmamak arasında gidip geldi.

İsteği dışında kendini karanlık bir yatak odasında soyunmuş halde bulursa ne düşünürdü? Onu tokatlayıp kapı dışarı mı ederdi?

Yoksa iç çamaşırını da çıkararak işini tamamlamasını söyleyip henüz örttüğü tenini öpmesi için onu teşvik mi ederdi?

Fermuarı tamamen indirdiğinde inanılmaz kıvrımlardan

sıyracağı elbisenin varlığı aklının fantezi dünyasında gezinmesine sebep olduğundan, kontrolü üzerinde fayda sağlamıyordu.

Bunu yapabilirsin, Sullivan.

Oyun hararetlendiğinde, atıcı tümseğinde dururken her şeyi aklından çıkarıp nasıl tek bir şeye odaklanacağını çok önce öğrenmişti: Atış için olabildiğince iyi bir açığı yakala.

Bu geceyse odaklanma becerisi, Vicki'yi öpmediği, elini onun göğüs kıvrımında gezdirmediği ya da uyanmasını sağlayıp sevişmek için ona yalvarmadığı sürece devre dışıydı.

Elbisenin kumaşı yumuşacıktı ve onu çıkarmak için kenarından usulca bir iki kez çekmesi yeterli olmuştu. Kırmızı renkli askısız sutyenini ve dantelli külotunu görünce ağzı açık kaldı. Bu cüretkâr renk solgun tenini yalayan ateşe benziyordu.

Derin uykudayken ona bu şekilde dik dik bakmasının ve tam anlamıyla ağzının sulanmasının yanlış olduğunu biliyordu.

Onu örtülerin altına kaydırması gerektiğini bildiğinden genç kadını sıkıca kavradı ve Vicki sutyenden fırlayan göğüslerinin görüntüsüyle tam anlamıyla sersemlemesine sebep olacak şekilde usulca kımıldayınca neredeyse lanet okuyacaktı.

Rahatlamak için –zor da olsa– onu örtülerin altına yatırıp odadan çıkmak için kendine bir dakika zaman tanıdı.

Ellerinin altındaki yumuşak tene karşı koymaya çalışarak onu yeniden nazikçe yataktan kaldırıp örtülerin arasına yatırdı.

İçinde kabaran hisleri bastırmaya çalıştığı sürece, sa-

çını koklama ya da çekici dudaklarına yaklaşma hatasına düşmedikçe, tek parça halinde yatak odasından çıkabilirdi.

Kollarını onun üzerinden çekmek üzereyken genç kadın uykusunda birden onun adını mırıldanıp dudaklarını onun boynuna bastırdı ve yanından ayrılmasını istemiyormuş gibi ona sıkıca sarıldı.

Ryan kelimenin tam anlamıyla –acı verici bir biçimde pantolonunun fermuarını zorlayarak nabız gibi atan erkekliği dışında– donup kalmış haldeydi. Elleri istemsizce genç kadının sırtından aşağı doğru kaymaya başladı. Vicki uzaklaşmak yerine ona biraz daha sokulunca Ryan içini yiyip bitiren ihtiyaca neredeyse teslim olacaktı. Üstelik bu ihtiyaç onu Pacific Union Club’da James’le gördüğü andan beri değil on beş yaşından beri varlığını sürdürüyordu.

Ryan onu yalnızca istemiyordu. Ona ihtiyaç duyuyordu. Bu zamana dek hiçbir şeye ya da hiç kimseye karşı böyle bir ümitsizliğe kapılmamıştı.

İhtiyacı giderek güçlenip yoğunlaşırken siyah ve beyaz grinin tonlarına kaydı ve Ryan doğruyla yanlış arasında bocaladı. Sonunda iradesinin her zerresini zorlayarak Vicki’nin üzerini örttü.

Genç kadın kumsalda, kollarının arasında uykuya dalacak kadar ona güveniyordu. Uykusunda ondan bencilce faydalanırsa Ryan kendini asla affetmezdi.

Özellikle de Vicki yemek yerken, sonra da kumsalda onun arkadaşlığına, *sadece buna*, ne kadar ihtiyaç duyduğunu açıkça belirtmişken.

F

Onu yatakta yalnız bıraktıktan sonra Vicki'yle arasında yalnızca bir duvar varken uyuyamayacağını bildiği yatak odasına geçmek yerine ofisine yöneldi ve telefona uzandı.

“Merhaba Rafe, ben Ryan.”

Kuzeni Seattle’da özel bir dedektif olarak çalışıyordu. Ryan kuzeybatıda maç yaptıklarında onun muazzam biletlere sahip olduğundan her zaman emin olurdu.

“Yarınki maç için birkaç taktiğe mi ihtiyacın var?” diyerek takıldı ona Rafe.

“Bu gece değil,” diye cevap verdi Ryan.

Onun ayaküstü laflamak için aramadığını fark eden Rafe, “Sorun nedir? San Francisco’da her şey yolunda mı? Annen iyi mi?” diye sordu.

“Hepimiz iyiyiz. Aslında muhteşemiz. Seni bir arkadaşım için aradım. Meslektaşlarından biriyle ilgili bir araştırma yapabilir misin.”

“Elbette. İsmi nedir?”

Ryan ona ismi heceledi.

“Bilgi edinir edinmez haber veririm,” diyerek ona söz verdi Rafe.

Arka planda bir kadın sesi yükselince Ryan, “Yardıma için teşekkür ederim. Artık telefonu kapatıp onun üstüne çıkabilirsin,” dedi. Hat anında kesildi, görünüşe bakılırsa kuzeni bunu yapmaya çoktan hevesliydi.

Ryan beklemede olan birkaç yeni anlaşmayı gözden

geçirmeye başladı. Birkaç saat sonra artık yatağa gitmekten başka çaresi kalmayınca da her şey tahmin ettiği gibi gelişti.

Gözünü her kapadığında seksi kırmızı dantelli külotu ve askısız sutyeniyle Vicki'nin ona uzandığını ve onu dudaklarından öptüğünü gördü.

Sabaha karşı beşte sonunda pes edip soğuk bir duş almaya gitti. Ne var ki aldığı duşun serinlikle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu.

Beşinci Bölüm

Vicki mutfaktan gelen muhteşem pastırmalı yumurta kokusunu almasaydı bu zamana dek uyuduğu en yumuşak örtülerin altında mutlulukla kestirmeye devam edebilirdi.

Ne zamandır uyuyordu? Yatağa geçtiğini anımsamıyordu... *Ya da*, diye düşündü odada etrafına bakıp elbisesinin bir sandalyenin koluna özenle asılmış olduğunu görürken, *elbisesini uyumadan önce çıkardığını*.

Ah Tanrım, diye içinden geçirdi yüzünün kızardığını hissederken. Dün gece onu Ryan mı soymuştu?

Onun kollarının arasında olduğunu, kollarını boynuna doladığını ve dudaklarının altındaki sıcak tenini belli belirsiz hatırladı.

Kendini onun kollarına atmış olmasının korku verici düşüncesiyle nefesi kesildi. Bunu yaptıysa, yatağında tek başına olması ve el değmemiş iç çamaşırı Ryan'ın kesinlikle ona uymadığı anlamına geliyordu, daha da korku verici olansa bu fark ediş karşısında inlemeden edememesiydi.

Kalbi hızla çarparak iç çamaşırlarını çıkardı ve duşa

girdi. Pahalı görünen çok sayıda duş başlığından fışkıran basınçlı su kafasından bacaklarına doğru şiddetle inerken dün gece Ryan'la ne yaptığıyla –ya da ne yapmadığıyla– ilgili endişelenmekten bunun tadını çıkarmakta zorlanıyordu.

Kendini onun kollarına atmasına karşılık genç adamın tam bir centilmen gibi davrandığını biliyordu... Ama yine de *bu*, bu konuda sonsuza dek utanç duymayacağı anlamına gelmiyordu.

Bir sonraki an ne olduğunu bilmemeye dayanamayacağından hızla kurulandı, daha sonra tepesi düzleşirken alt kısmının tavşan kuyruğuna benzeyeceğini bilse de saçını atkuyruğu yaptı ve üzerine kapriyle haki renkli kolsuz bir tişört geçirdi. Koridordan merdivene yönelirken kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Ocağın başında duran Ryan'ın sırtı ona dönüktü ama ayak seslerini duyar duymaz döndü ve, “Mükemmel zamanlama. Kahvaltı neredeyse hazır,” dedi.

Vicki herhangi bir tuhafılık olup olmadığını çözmeye çalışarak onun ifadesini inceledi, ama Ryan her zamanki gibi rahat görünüyordu. Bu manzara karşısında o da rahatlayarak, çaresizce dün gece tam bir sersem gibi davranmadığına dair içindeki umuda tutundu.

Yine de bu ucuz kurtuluş onun yanındayken gardımı indirmemeyi anımsaması için yerinde bir uyarıydı.

Yapmak istediği en son şey ona herhangi bir şekilde rahatsızlık vermektir. Özellikle de genç adam dün gece onu kurtardıktan ve ona okyanus manzaralı evinin kapısını açtıktan sonra.

“Yatak rahat mıydı?”

Ona pastırmalı yumurta ve kızarmış ekmekle dolu bir tabak uzatınca genç kadının karnı minnettarlıkla guruldadı. “Yatak, duş ve şimdi de kahvaltı, gitmem için bir yol bulabilecek misin emin değilim.”

Şaka yapmak istemişti ama Ryan ona hafifçe gülümse-di. “Bana uyar.”

Yoğun bakışları altında teni sızlayan Vicki onun her kelimesinin altında gerçekten başka anlamlar arama fantezisinden sıyrılmak için kendini zorladı. Ne var ki dün gece sınırı geçmediğinden kesinlikle emin olmak istiyordu.

“Dün gece yanında uyuyakaldığım için gerçekten kendimi çok kötü hissediyorum. Roach Central Station’da geçirdiğim birkaç uykusuz gecenin ardından ne kadar dayanaksız olduğumu biliyorsun.”

Ryan kahvaltı masasına, onun hemen yanına oturdu ve hem kendine hem de ona kahve doldurdu. Cennet gibi kokuyordu, ellerinin arasında bir kahve fincanından daha fazlasını tutmak için ona bu kadar yakın olmak hâlâ midesine kramplar girmesine sebep oluyordu.

“Egom eninde sonunda bunu kaldıracaktır,” diyerek ona takıldı Ryan, ama bir an sonra Vicki rahat arkadaşının biraz gergin olduğunu fark ederek şaşırdı. “Açıkçası, elbisenle rahat uyuyamayacağım düşündüm.”

Şimdi takılma sırası ondaydı. “Gözlerini yumduğun sürece sorun değil.”

Dantelli iç çamaşır takımı az da olsa kendini yeniden

seksi hissetmeye çalışması için bir son şans denemesi, bir boşanma sonrası savurganlığıydı. Tam anlamıyla kullanışlı olmamalarına rağmen yalnızca çok pahalı oldukları ve onlara ödediği paranın karşılığını almaya hevesli olduğu için o çamaşırları giyebildiği kadar sık giyiyordu.

Onun gibi minyon, sarışın, kıvrımlı hatlara sahip kızların değil de uzun boylu, esmer, küçük beden süper modellerin Ryan'ın tipi olduğunu bilse de gördüğü şeyden hoşlanıp hoşlanmadığını düşünmeden edemedi.

Genç adam yaptığı şeyi, aslında ona şöyle bir iki kez baktığını itiraf edercesine ellerini kaldırdı. “O konuda özür dilerim. Beni bağışlayacak mısınız?”

Karşısında başka biri –mesela bir eşcinsel– olsaydı ve ondan aşırı derecede hoşlanmasaydı Vicki buna sorunsuzca katlanabilirdi.

Evet, yaptığı şey tam olarak buydu.

Sanki Ryan bir eşcinseldi.

Ya da kendisi.

Aslında her ikisinin de tam anlamıyla kendisiyle ilgiliniyormuş gibi davranması muhtemelen daha güvenliydi.

Zor da olsa omzunu silkerek ona takıldı. “Bir dahaki sefere yanında uyuyakalırsam aklında bulunsun, ben en iyi uykuyu çıplak çekerim.”

Ağzına attığı yumurta dilimi Ryan'ın boğazına takıldı ve Vicki durumu gereksiz uzatıp gerçekten yanlış bir şey söylediğini fark ederek kendine içten içe sövdü.

“Pekâlâ,” dedi neşeli bir ses tonu takınmaya çalışarak.

“Ajandanda bugün ne var? Egzersiz? Bir maç?” Çenesini kapamak için koca bir dilim pastırmayı ağzına tıktı.

Ryan ağzındaki yumurtayı kolayca yutabilmek için biraz kahve içti ve, “Öğleden sonra bir maçım var,” dedi.

“Atıcı mısın?”

“Yarın akşam. Gelip izleme şansın olur mu?”

“Bugün gelemem ama yarın akşam için umutluyum.” Lisede onu sahadan ve tribünden uzak iri bir meşe ağacının gölgesi arasından izlediği günlerden sonra, hiçbir zaman bir beyzbol hayranı olmamıştı. “Kurul bu yılın burs yarışmacılarını kontrol etmek için öğleden sonra toplanacak.”

Ryan’ın ifadesi gerildi. “James de orada olacak mı?” Genç kadın başını sallayınca ekledi. “Onunla baş başa kalmadığından emin ol, Vicki.”

“Endişelenme. Aynı aptallığa yeniden düşmeyeceğim.”

“Seni oyuna getirdi.”

“Olabilir ama en azından stüdyodaki tavırlarından sonra ona dair içgüdülerime güvenmem gerekirdi. Buna karşın seninle bir ilişkim olduğunu zannediyor ve bugün herkes orada olacak, o yüzden aynı şeyi yeniden deneyeceğini hayal dahi edemiyorum.”

“Denemese iyi olur.” Arkadaşının ifadesi öfkeliydi. “Benim için çok şey ifade ediyorsun. Neden ne olur ne olmaz diye bana stüdyonun adresini vermiyorsun?”

Ceptelefonuna adresi yazdığı an telefonu çaldı.

“Kuzenim. Özür dilerim, buna cevap vermem gerekiyor.” Telefonu kulağına götürdü. “Rafe, bekle bir saniye.”

Mutfak çekmecelerinden birini karıştırıp içinden bir anahtarlık çıkardı. “Seni stüdyoya götürüp getirebilmek isterdim ama seni şehrin bir ucuna getirdim ve programlarımızda çakışıyor. Bu yüzden neden arabalarımın birini almıyorsun?”

Vicki onun haklı olduğunu biliyordu, Sea Cliff’ten Mission’a otobüsle gitmeye çalışması anlamsız olacaktı. Yine de anahtarlığı alırken onu kullanıyormuş gibi hissetmeden edemedi. Ryan yalnızca onun sahte erkek arkadaşı olmamış, aynı zamanda ona okyanus manzaralı evini de açmıştı ve Vicki şu an onun garajındaki parlak arabalardan birinin anahtarlarını elinde tutuyordu.

Ryan yanından ayrılmadan önce onu yanağından dalgın bir şekilde öpse de Vicki onun kuzeniyle konuşmak için giderken varlığını tam anlamıyla unutmuş gibi görüldüğünü söyleyebilirdi.

Genç kadın tabakları lavaboya götürdü, ardından kendini başkalarının işine burnunu sokan bir tip gibi hissetmesine rağmen sabah güneşinin keyfini çıkarmaya çalışarak bulaşıkları yıkayıp kuruladı.

Sarı, yeşil ve mavinin suya karışmasını, ardından dalgaların kıyıya vurmasını izlerken bedeni ürperdi.

Bu ilham geldiğinde hissettiği şeydi.

Sandaletlerini giyip çantasını almak için hızla yatak odasına çıktı. Ryan’ın ona verdiği üstü açılır Porsche’un lüks tasarımına karşın stüdyonun yakınındaki park alanına doğru ilerlerken trafikle mücadele etmekten kaçınmadı.

Bu ilham selini o kadar uzun zamandır bekliyordu ki parmaklarından akan enerjiyi kelimenin tam anlamıyla hissedebiliyordu.

Vicki park alanından burs kurulunun yarışmacılara açtığı binaya doğru koştu. Küçük stüdyosuna kestirme yoldan ulaşp ışığı açtı, çantasını yere bıraktı ve yeni bir kutu kil hamuru çıkardı. Şimdi bunun küçük çaplı bir modelini yaparsa sonrasında bunun kil hamurundan büyük boyunu tasarlayabilirdi.

Durmak ve bu hissin nereden geldiğini görmek, nereden geldiği kadar nereye gideceğini de bilmek istemek, bunu detaylandırmak öyle kolaydı ki. Neyse ki yılların deneyimiyle herhangi bir hataya düşmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Bugün ihtiyacı olan tek şey bu hisse uyum sağlamak, aklından geçenin parmaklarına nüfuz etmesine izin vermek ve bunun anlamlı bir şekilde yüzeye çıkması için dua etmekte.

Birden fark etti ki bu, onu tazelenmiş bir şekilde yenden hayata döndürmeden önce kurtaran okyanus gelgitine güvenmek gibi bir şeydi.

Kulaklıklarını takıp tekrarlanan bir okyanus sesi kaydını açarken ellerini kil hamuruna yerleştirdi ve gözlerini kapadı. İçgüdülerine uyup göğsünün merkezinden, ardından kollarından parmaklarına doğru akan haz dolu duyguların tadını çıkararak kendini hamurun dokusuna bıraktı.

Zamanı, açlığı ya da susuzluğu umursamadan, yalnızca yaratmanın verdiği saf hazla durmadan çalışırken kulakları-

na dolan okyanusun ritmi kalp atışlarıyla uyumluydu.

F

Rafe'in ona anlattığı şeyleri düşünürken Ryan telefonu cebine soktu ve okyanusa doğru uzun uzun baktı.

James Sedgwick soruşturmadan temiz çıkmıştı. Hatta kuzenine göre fazlasıyla temizdi. Ryan o adamla ilgili ortaya çıkacak bir şeyler olduğundan ve Rafe'in bunu keşfedeceğinden kesinlikle emindi. Ve bu da ne yazık ki kuzeninin biraz daha derin bir araştırma yaparken beklemesi gerektiği anlamına geliyordu.

Rafe'yle görüşürken Vicki çoktan evden ayrılmıştı. Genç kadınla kahvaltıda tuhaf bir duruma düşmelerinin verdiği hissi üzerinden atmakta zorlanan Ryan, stadyumun yolunu tutmadan önce onu ve projesini görmek için stüdyoya uğramaya karar verdi.

San Francisco'nun en karışık kısımlarından birine doğru yol alırken aklından geçen tek şey şehrin bu tarafında çalışan Vicki'ydi ve bu sahiplenici, korumacı tabiatı düşünüldüğünde ona hiçbir şeyin bir daha zarar vermediğinden emin olma arzusunu daha da tetikliyordu.

Tüm o yıllarda, onun kocasıyla mutlu olmadığını bilseydi...

Ne?

Ne yapardı?

Dünyanın öbür ucunda onun peşine düşüp ona ne için

yalvarırdı? Ondan her seferinde bir parça isteyen diğ er sersem-
sem-ler gibi onunla sevişmek için mi?

Birden kendini d ş  n rken buldu, yoksa ona gerçekten
daha fazlası için mi yalvarırdı?

Altıncı Bölüm

Ryan kafasını bir stüdyodan diğerine sokarak birkaç dakika boyunca Vicki'yi aradıktan sonra mavi-yeşil saçlı bir kadın ona acıyarak baktı ve, "Kimi arıyorsun?" diye sordu.

"Vicki Bennett."

"Şanslı kaltak. Feci yetenekli, şimdi de sen." Uzun koridoru işaret etti. "Birinci katta, binanın arka tarafında."

Ryan ona teşekkür etti ve kısa süre önce birlikte kahvaltı etmiş olmalarına rağmen Vicki'yi görecektir olmasının düşüncesiyle kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti. Stüdyonun kapısı aralıktı, içeri girmek için kapı koluna uzandığı sırada genç kadın gözüne ilişince bulunduğu yerde donup kaldı.

Dün gece onu sutyeni ve külotuyla görmesiyle dünyası sarsılmıştı ve şu an ellerinin altındaki kil hamuruyla, bacakları çarkın iki yanında açık, çıplak ayak, gözleri kapalı halde çalışırken onu izlemek; dünyasını sarsmak şöyle dursun, bu zamana dek hiç keşfedilmemiş bir ifadenin ötesinde bir etki yaratıyordu onda.

Hayatının en güzel gecelerinin birkaçını Vicki'yle ailesinin garajında geçirmişti. Vicki çalışırken onun yanında olmasına alışkındı. Bazı geceler, bir şeye gerçekten yoğun bir şekilde odaklandığında, Ryan da bir çanta dolusu beyzbol topunu hedefine göndermekle uğraşırdı. Vicki'nin hüsrana uğradığı ve kil hamurunu duvara çarptığı gecelerdeyse onun lekeli ellerini ellerinin arasına alıp *sulak yerlere* yürüyüş zamanının geldiği konusunda onu ikna ederdi. Ellerini suda temizlediklerinde de onu fena halde öpmek isterdi.

Başka yerlerde sevişecek birilerini bulabilirdi. Hem de çokça, tabii isteseydi. Ama başka birileriyle *bunu* yakalaması mümkün değildi.

Vicki onun arkadaşı, onun başarılı bir beyzbol oyuncusu olup olmamasını umursamayan gerçek bir dosttu. Onun rahat ve atletik bir Sullivan erkeği olmasını umursamıyor, popüler bir adam olmasına ihtiyaç duymuyordu.

Vicki hiçbir zaman ona herhangi bir şey yüzünden baskı kurmuyor, ondan yalnızca *kendisi* olmasını bekliyordu.

Ryan bu zamana dek onun güzel olduğunu düşünmüştü ama şu an, derin bir tutkuyla bir şey yaratırken, gözüne hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Uzun kirpikleri elmacıkkemiklerinin üzerinde titreşirken güneş güzel tenini aydınlatarak odanın arka kısmındaki pencerelerden içeri süzülüyordu. Çalışırken altdudağını ısırtıyor ve sonra dışının baskı uyguladığı o küçük noktayı yapıyordu. Kısa süreli de olsa sonunda onun tadına bakmışken Ryan daha fazlasını öyle çok arzu ediyordu ki... Teninin mis

kokusunu içine çekebilmek için dudaklarını boynunda atan nabzına, oradan da omuz kıvrımına kaydırmak istiyordu.

Vicki ufak tefekti ama parmakları kil hamuruyla çalışırken uzun ve güçlüydü. Fakat hareket eden yalnızca elleri değildi. Her bir parçası, ayak parmaklarına dek az da olsa kımlıdıyordu. Tırnaklarını gökkuşağı rengine boyamıştı ve bu Ryan'ın onun bir gökkuşağı kadar gizemli ve güzel olduğunu düşünmesine neden oluyordu.

Sonunda hayali ödüle ulaşmaya yaklaşılmaksızın yıllarca peşinden koştuğu bir gökkuşağı.

Vicki durma noktasına gelmezse stadyumun yolunu tutacağını kendine söyleyen Ryan aralık kapıya yaslandı ve bakışlarını ondan yaptığı şeye doğru kaydırды. Başlıca eserlerinden bazılarına sahip olsa da heykellerinin birkaçını aynı anda aynı yerde görmek genç kadının yeteneğinin ne kadar sersemletici olduğunu bir diğer kanıtıydı.

Yetenekli bir gençti ama zaman içinde bu yetenek *nefes kesici bir şeye* dönüşmüştü.

Vicki gözleri hâlâ kapalı bir biçimde kulaklıklarını çıkardı ve kollarını esnetmek üzere başının üzerine kaldırdı. Gözlerini açtığı anda Ryan'ın kapı girişinde durduğunu gördü. Dudaklarından şaşkınlık yüklü hafif bir ses çıkarken neredeyse tabureden düşecekti.

“Ryan? Ne zamandır buradasın?”

Ryan sonunda onun çalışma alanına adımını attı. “Ne kadar yetenekli olduğuna bir kez daha şahit olacak kadar uzun bir zamandır.”

Genç kadın kızardı ve yanağına kil bulaştırarak yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. “Bir şeye mi ihtiyacın vardı?”

“Yalnızca stüdyonu görmek ve seni kahvaltını yalnız tamamlamak zorunda bıraktığım için özür dilemek istemiş-tim.” Çalıştığı heykeli görmek için yaklaştı. “Dün gece bana bahsettiğin şey bu mu? *Taşkın*?”

“Hayır, bu yeni bir şey ama ilham bu sabah öyle hızlı geldi ki henüz dönüp bakma fırsatım dahi olmadı...”

Yüzünü heykele çevirirken sözleri yitip gitti. Gördüğü şeye inanamıyormuş gibi kafasını salladı.

Biraz daha yaklaşp elini uzattı, ardından fazla yaklaş-maktan korkuyormuş gibi durdu.

Köşelerin etrafı hâlâ pürüzlü olmasına rağmen Ryan birbirine kenetlenmiş iki el figürünü kolayca seçebiliyordu. Su kenetlenmiş formlarını bozmaksızın üzerlerinden, arala-rından, altlarından akarken eller köpüklü dalgalarla kuşatıl-mış gibi görünüyordu.

Ryan onun eline uzandığı ve genç kadının da bir süre elini elinden çekmediği kumsalda geçen önceki geceyi anımsadı birden.

“Bu inanılmaz, Vicki.”

“Sadece ham hali,” dedi genç kadın ama sonra bacakları onu taşıymıyormuş gibi yeniden taburesine oturdu. “Ryan?” Gözlerini ona çevirdiğinde Ryan onun mutlu mu, yoksa üz-gün mü olduğuna karar veremedi. “Ben...”

Ryan ihtiyaç duyduğu şeyin bu olduğunu düşünerek

onu yatıştırmak adına omuzlarını kavramak için ona yaklaşmak zorunda kaldı.

Onu sarsan düzensiz nefes alış verişini hissedebiliyordu ve genç kadın tam o an, “Uzun zamandır bunu arıyordum,” dedi. Ryan onu bırakmadan omuzlarından tutup çevirince yüzünü daha iyi görebildi ve muhteşem bir gülümsemeyle ödüllendirildi. “Kusursuz değil. Taslağı oluşturmam, daha temiz bir model çıkarmam zaman alacak. Yine de çok ama çok uzun bir zamandır ilk kez bu noktaya ulaştığım düşünülürse, iyi bir şey yaratma şansım gerçekten olabilir.”

“Sadece iyi değil, Vicki. İnanılmaz bir şey.”

Genç kadın oturduğu gibi hızla yerinden fırladı ve kollarını onun boynuna doladı. Ryan başının üzerine bir öpücük kondurdu ve bedenine baskı yapan kıvrımlı hatların tadını çıkarmaktan keyif aldı.

Ona bakmak için başını kaldırdığında gözleri ışıldıyordu. “Bu anı benimle paylaşmak için uğramana sevindim.”

Onu öpme isteğine nasıl karşı koyduğunu hiçbir zaman bilemeyecekti. “Ben de.” Odadaki diğer parçalara göz attı. “Bu haftayı epey meşgul geçirmişsin gibi görünüyor.”

“Onlarca yanlış kurgu. Artık her biri çöpe gidebilir,” dedi genç kadın parçalardan herhangi birine bakmaksızın.

“Ciddi olamazsın.” Elini tutmak için uzandı, ardından onu inanılmaz güzel, neredeyse cam gibi yarı saydam masmavi dalga heykellerinin durduğu bir rafa doğru çekti. “Bunlar muhteşem. Çöpe atmayı nasıl düşünebilirsin?”

“Nasıl olduğunu biliyorsun. O sene istediğim şeye ula-

şana dek pek çok modeli garajın duvarına fırlattığıma şahit oldun. Neyse ki artık duvarları kullanmıyorum.”

“O gece bana bir vazo yapmayı öğretmeyi denediğini anımsıyor musun?”

Genç kadının kahkahası Ryan’ın dünya üzerinde duyduğu en güzel sestir. “Korkarım ki beş yaşındakiler bile senin işine taş çıkarırlar.”

On beş yaşında öyle azgın bir erkekti ki onun yakınlığından, kokusundan, kil hamuru üzerinde ona yol gösterirken ellerinin üzerindeki elleri yüzünden kendinden geçmiş, hayatında ilk kez elleriyle beceriksizce bir şey yapmıştı. Üstelik daha en başında bir şeyde iyi olmamaktan hiç hoşlanmamıştı. Daha sonra başarısız olma ihtimali göz önünde bulundurulduğunda erkenden vazgeçmek en kolay yoldu.

“Yeniden çalışmaya başlamadan önce kafamı boşaltıp ellerimi yıkamak için biraz mola vermem gerekiyor.” Onun ellerini kaldırıp inceledi. Konuşmaya başladığında gözleri ışıldıyordu. “Bu efsanevi ellerle bir deneme daha yapmaya ne dersin?”

Efsanevi elleriyle bir şeyler yapmaya çalışma düşüncesinin genç kadını nasıl harekete geçirdiğini görmemesi için deli gibi kendine hâkim olması gerekiyordu. “Tamamen seninim.”

Bu cevap karşısında genç kadının gözleri onunkilerle buluştu ve Ryan onun başını sallamadan önce hızla nefesini içine çektiğini duyduğunu düşündü. “Otur. Çarkımı temizlemem ve biraz taze kil getirmem gerek. Bunu da tak.” Ona kalın plastik bir önlük uzattı. “Seni bir güzel kirleteceğiz.”

Kahretsin, *kirletmek* kelimesini öyle arsız bir şekilde dile getirmişti ki fermuarının ardında patlamasına neden olabilirdi. Onunla kirlenmeyi nasıl istemezdi ki!

Önlüğün sertleşmiş erkekliğini saklamasından memnun olarak oturdu ve genç kadının her şeyi toplayıp önüne koymasını keyifle izledi. Vicki bir şeye odaklandığında her zaman üstdudağıyla altdudağının köşesini yalardı ve onun her birkaç saniyede bir küçük pembe dilinin muhteşem dudaklarına temasını izlerken kontrolünü kaybedince Ryan, yüksek sesle inlemeden edemedi.

“Her şey yolunda mı?”

Kızarmış teni, kocaman yeşil gözleri, atkuyruğundan dökülerek omuzlarını okşayan saçları, “Hayır,” demesine ve onu yakalayıp onu dudaklarından öpmesine sebep olmak üzereydi.

Bunun yerine, “Daha iyi olamazdım,” dedi kendini zorlayarak.

“Tamam, hazırız.” Bir tabura çekti ve kalçası onunkine değecek kadar yakın bir şekilde onun yanına oturdu.

“Sen kirlenmeyecek misin?”

Genç kadın kollarını öne doğru uzattı. “Fark etmedin mi? Çoktan kirlendim.”

Ryan kil lekelerinin her tarafına, çoğunlukla da mükemmel göğüslerine sıçradığını sonunda gördü. Pencereden içeri süzülen hava sutyeninin altındaki göğüs uçlarını hafif bir biçimde sertleşmesine neden olacak kadar serindi.

Bugün hangi sutyeni giymişti? Ortasında küçük mavi bir fiyonk bulunan siyah olanı mı yoksa...

Bu riskli etkileşim hızla kendinden geçmesine sebep olurken erkekliği yeniden sertleşti.

Onunla bu şekilde vakit geçirmenin iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebilmişti? Fakat kendini sürükleyerek ondan uzaklaştırsa dahi artık çekip gitmek için çok geç kalmıştı.

“Tamam, öncelikle hamuru çarkın merkezinde toplamamız gerek. Bu kısım gerçekten önemli, o yüzden dengede kal ve tüm bu süreç boyunca sakın hamurla oynama. Rahat mısın?”

Hayır: Rahatlayabilmesi için dondurucu bir duş almaya –ya da onunla birkaç saat yatakta kalmaya– ihtiyacı vardı.

Onun başını salladığını gören genç kadın, “Kollarını bu şekilde uyluklarına yasla,” dedi ve istemsiz bir şekilde eğilince sutyeninin öldürücü manzarasını gözler önüne serdi.

Pembe dantelliydi. Bu, sabah üzerinde olan sutyendi. Daha da kötüsü, göğüslerinin neredeyse fırlayacakmış gibi görünmesini sağlayan derin bir kesimi vardı.

Ryan güçbela denileni yerine getirirken, “Kollar uyluklara yaslanacak,” diye tekrarladı bir sersem gibi.

Genç kadın ona gri renkte küçük ıslak bir kütle uzattı. “Tamam, şimdi hamuru sıkı ama nazik bir şekilde çarkın merkezine yerleştir, bu sayede hamur çarka yapışacak.”

Ryan hedefine ulaşınca genç kadın onaylayıcı bir şekilde mırıldandı. “Mükemmel. Şimdi ayağınla çarkı çevirmeye başla ve...”

Çark dönmeye başladığı an gri kütle çarkın kenarına doğru dağıldı. Ryan genç kadının kahkaha atmamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu.

“Durma,” dedi ona. “Tutma kendini.”

Vicki anında kahkahalara boğuldu. “Eski garajımızdaki günlere gidip geldim. Ama endişelenme, artık o kadar kolay pes etmiyorum. Sanırım çalışırken çarkı hissetmeni sağlamanız gerekiyor. Sonrasında bunu kendi başına yapabilirsin.”

Onun arkasına geçip kollarını kollarının etrafından uzattığında Ryan’ın kalbi neredeyse duracaktı. “Hadi ama, hamura bu şekilde ulaşamıyorum.” Kaşlarını çatarak yenisinden onun yanına geçti. “Muhtemelen tek bir şey işe yarayacak, ya yüz yüze olacak şekilde karşına geçeceğim ya da...” Kafasını sallayarak duraksadı.

“Ya da?”

“Bacaklarının arasına oturmayı deneyebilirim.” Hafifçe gülümsedi. “Biliyorsun, klasik *Hayalet* pozisyonu, ama sonrasında seks olmayan.”

“Başından beri planının bu olduğuna emindim,” dedi Ryan kayıtsızca sırtına devam ederek.

Gülümsemesi bir an için titreyip yanakları kızardıktan sonra Vicki başını salladı ve kahkaha attı. “Yıllar içinde ne kadar çok *Hayalet* esprisi duyduğumu tahmin dahi edemezsin. Az evvel birini yaptığıma inanamıyorum.” Taburesini onun önüne çekti ve kil hamuru çarkını her ikisinin de kollarıyla bacakları sığacak şekilde ayarladı. “Pekâlâ, büyü yapmaya hazır mıyız?”

Evet, Ryan büyü yapmaya hazırdı. Fakat aralarında süper büyülü bir şey olamayacağından elinde olanla mutlu olmaya çalışacaktı.

Onun küçük ama güçlü elleri ellerinin üzerinde, çarkı çevirmeye ve hamuru bir koni biçimine sokmaya başladılar.

“İşte böyle,” diyerek onu cesaretlendirdi Vicki. “Doğru yolda olduğunu hissedebiliyor musun?”

Tanrım, Ryan’ın tek düşünebildiği tadına bakarken genç kadının yatakta onunla konuşuyor olabileceğiydi. “Evet,” diye mırıldanırken Vicki’nin ellerini elleriyle yönlendirmesine izin verdi.

Vicki çarkı ayağıyla hızlandırdı, sonra da hem kendi ellerini hem de onunkileri ıslattı ve böylece parmakları birbirinin arasından ayrılmaksızın kaymaya başladı. Tıpkı sabah çalıştığı heykeldeki gibi.

Sol ellerini kilden ayırmaksızın sağ elleriyle hamuru tepesinden aşağı doğru bastırdılar. Genç kadının yönlendirmesiyle birkaç saniye içinde elleri yeniden bir araya geldi ve bu kez iki yanından baskı yaparak kil hamurunu yukarı doğru esnettiler.

“Artık tepesini açmaya hazırız. Ellerimizi sabit tutmamız ve birlikte uyum içinde olmamız gerekiyor, böylece delik açılırken hamur dağılmayacak.”

Sesi nefes nefese geliyordu ve Ryan onun göğsüne dayalı sırtından kalp atışlarını hissedebiliyordu.

“Başparmağınla başla,” dedi ve onun sağ başparmağını hamurun tepesine götürdükten sonra sol elleriyle açılmakta olan deliği sabit tutmaya başladılar. “Yeterince derine indirmizi hissettiğinde deliği genişletmek için iki elini kullanacaksın, bu şekilde...”

Ryan *yeterince derine* ifadesini kullanmasının ardından genç kadının söylediği tek kelimeyi bile anlayamadı, özellikle de nabızı böyle çılgınca hızlanırken. Neyse ki Vicki onun yerine ellerini kil üzerinde hareket ettirdi ve Ryan o an kendini onun önderliğine teslim etmek zorunda kaldı.

“Nasıl bir his veriyor?”

“Muhteşem.”

Genç kadın çarkı yavaşlattı ve omzunun üzerinden ona bakarken kil üzerindeki ellerini gevşetti. “Kenarları yükseltmeye çalışmak ister misin?”

Onu öpmek için tek yapması gereken şeyin kafasını eğmek olduğunu düşünürken Ryan, “Tanrım, evet, denemek istiyorum,” deyiverdi.

Genç kadının gözleri kocaman açıldı. “Bu konuda böylesine hevesli olduğunu bilseydim, gençliğimde o kadar çabuk vazgeçmene izin vermezdim.”

Ryan’ın onun neden bahsettiğini algılaması birkaç saniyesini aldı. Sonunda söylediği şeyi fark ettiğindeyse tam bir sersem gibi görüldüğünü düşündü. Her halükârda bunu gençken denememiş olmaları iyi bir şeydi, çünkü o zamanlar kendini kontrol etmesinin hiçbir yolu olmazdı.

Bir yetişkinen dahi iradesinden geriye pek bir şey kalmamış gibiydi.

Sözünden nasıl döneceğini bulamadan, Vicki çarka doğru döndü ve, “Oops, harekete geçmezsek hamur pelteye dönecek,” dedi. “Hızlı davranıp kirlenerek sol elini delikten içeri kaydıracaksın ve hamuru kenarlarından yukarı çekeceksin. Üç deyince. Bir. İki. Üç.”

Ryan ellerini yeniden onun ellerine teslim etmeyi denedi, ama genç kadının sarf ettiği kelimeler –*hızlı davranıp kirlenerek*– kafasının içinde tekrar tekrar dönerken bunu başaramadı. Saniyeler içinde ellerinin altında şekil verdikleri kil hamuru şekilsiz bir kütleye dönüşüverdi.

Ryan lanet okurken genç kadın şaşkınlığını ortaya koyan bir çığlık attı.

Ve sonra, Vicki’nin sırtı Ryan’ın göğsünde titreşimler yaratırken, ikisi de kahkahalara boğuldu.

“Bu kez üstesinden geleceğinden o kadar emindim ki.”

“Bu o kadar da efsanevi ellere sahip olmadığının kanıtı sanırım,” diyerek ona takıldı Ryan.

Vicki bu sözler üzerine yeniden kahkaha attı ve Ryan sonunda kendine uyluklarının arasındaki kalçanın, boynunu gıcıklayan atkuyruğunun verdiği hissin tadını çıkarma izni verdiğinde kapı girişinde biri belirdi.

Ryan genç kadının bedeninin gerildiğini hissetti ve kendi elleri parmaklarının arasından akışkan gri sıvıyı püskürtecek şekilde yumruk oldu.

“James.” Genç kadının sesi adamın ismini dile getirirken hafifçe titredi ama bir an sonra sözlerine devam ederken kusursuz bir biçimde sabitti. “Kurulun geri kalanıyla birlikte seni öğleden önce görmeyi beklemiyordum.”

“Merhaba Victoria. Ryan.”

Vicki kil hamuru çarkını itip hızla ayağa kalktı.

Ryan da onunla aynı anda harekete geçti ve başını sallayarak, “Selam,” dedi. Bu beş harfin olabildiğince tehditkâr

bir şekilde sese dönüştüğünden ve adamın bunu anladığından emindi: *Onu incitirsen sana bunun bedelini ödeteceğim bir yol bulurum.*

James dikkatini Vicki'ye çevirdi. "Tek kişilik çalışan bir grup çalışmasına mı dönüştü?"

Gülümsüyordu ama Ryan bunu yutmadı. Tam onun üzerine gidecekti ki Vicki yumruğunu herifin yüzüne geçirmeden elini onun koluna koydu.

"Biz de Ryan'la birlikte biraz ara vermiştik." Ryan onun ne kadar bocaladığının farkında olsa da, Vicki dikkat çekici bir biçimde sakindi. "Öğleden önce benden istediğin bir şey mi vardı, James?"

"Anthony hakkındaki müjdeli haberi duymanı istemiştim."

Aşağılık herifin kendini beğenmiş ağzından Vicki'nin eski kocasının adının çıktığını duyan Ryan inanılmaz öfkelen-di.

Öfkeden kıpkırmızı kesildi.

Yedinci Bölüm

Panik ve hemen ardından gelen öfke hissi Vicki'nin tüylerinin ürpermesine neden oldu. Eski kocasının işine burnunu sokmadan duramayacağını tahmin etmesi gerekirdi.

James ve Anthony yıllardır arkadaşlardı tabii. Aslında James'in basit bir biçimde onu tedirgin etme amacıyla Anthony'yle iletişim kurmasına da şaşırmamalıydı.

“O nasıl?” diye sordu kayıtsız bir ses tonuyla ve rolünü anımsayıp kollarını sıkıca Ryan'a doladıktan sonra onun geniş göğsüne yaslandı.

Bu rahat tavrı karşısında James'in yüzünde şaşkın bir ifadenin belirmediğini gördüğünü düşündü ve içine düştüğü bu durumun üstesinden geldiğine memnun oldu.

“Aslında oldukça iyi. Ve son anda burs kuruluna katılarak bize iyilikte bulunacak kadar da merhametli.”

Vicki bu kez gözlerinin kocaman açılmasına engel olmadı. *Anthony burs kuruluna mı katılmıştı?*

Ryan ondan önce davrandı. “Anthony'nin, Vicki'nin projesinde oy kullanacağını mı söylemeye çalışıyorsun?”

James ustaca duygularını belli etmemesine rağmen Vicki onun bu gelişmeden ne kadar keyif aldığını net olarak görebiliyordu. Onu geri çevirdiği için Vicki'yi cezalandırmanın kusursuz bir yolunu bulmuştu.

“Evet, öyle, diğer kurul üyeleriyle birlikte. Onunla birlikte yarışmacıların dosyalarını tekrar gözden geçireceğiz, ama elbette Anthony senin dosyana çoktan aşına.” Vicki'ye anlayışlı bir bakış attı. “Ve senin yeteneğine özel bir ilgi duyduğu biliniyor olsa da, seni haksız yere kollamaksızın projeni adil bir şekilde yorumlayabileceğinden hiç kuşum yok.”

Haksız yere kollamaksızın mı? Bu gerçeği yansıtıyor olamazdı. Vicki onun favori listesinin en sonunda yer almıştı, hem de boşanmalarından epey bir zaman önce.

Ryan'ın onu savunma ve koruma ihtiyacı duyduğunu hissedebiliyordu. Bu dürtünün güçlü bir arkadaşlığa dayandığını bilmekten memnundu ama onun burada, yanında olması bile yeterliydi.

Dolduruşa gelemezdi ama bilmesi de gerekiyordu. “San Francisco'ya ne zaman gelecek?”

“Fotoğraflar ve video kayıtları üzerinden projeleri yorumlayacak olsa da yoğun iş temposunun arasına ödül törenini de sıkıştırmasını rica ettim.” James her ikisine de gülümsemedi. “Biz konuşurken seyahat planını çıkardığına eminim.”

Vicki ona gülümseyerek karşılık verme gereği görmedi. Ortada geçerli tek bir neden yokken neden gülümseyecekti ki? James'le yatmayı reddetmesi mezarını kazmıştı. Anthony'nin şehre varışı ve burs kuruluna sunacağı heykelin aleyhinde oy kullanması onu yerin dibine sokacaktı.

Yine de eski kocasıyla işbirliğinin onu mahvettiğini düşünmesine neden olarak James'e bu tatmini yaşatmayacaktı. Özellikle de sonunda bu tatmini zaten yaşayacak olmaları bu kadar barizken.

Medeni olacak kadar öfkesini sindirerek, "Zamanının ne kadar kıymetli olduğunu biliyorum, James," dedi yumuşak ama sarsılmaz bir ses tonuyla. "Beni görmek için birkaç dakika ayırmana gerçekten minnettarım."

Bu dünyanın en kibar göndermesiydi. James'in az da olsa göz ardı edemeyeceği bir şeydi.

"Sizi yeniden görmek zevkti, Bay Sullivan. Öğleden sonraki yarışınızda iyi şanslar."

Adam odadan çıkar çıkmaz Ryan, "Bunu yapamazlar, özellikle de onun zamanında seninle evli olduğu düşünülürse. Onun projeni tarafsız bir biçimde yorumlayabilmesi mümkün değil," dedi.

"Elbette yapabilirler. Bu durumun dramatik tarafı onları heyecanlandırıyor olmalı... Kendilerini bir *reality show* tasarlıyorlarmış gibi bir hissediyor olmalılar." Gözleri kısıldı. "Ama onlara istedikleri o dramatik tabloyu sunmayacağım."

Ryan, Vicki'yi kendine doğru çekip onu birkaç dakika öylece tuttu. Vicki de kollarını ona doladı ve yanağına değen kalp atışlarından güç bulup sakinleşti. Onu, şöhret ve servet aracılığıyla edindiği gücü hissedecek, arkadaşı için tüm bu karmaşık durumla ilgilenme gereksinimi duymamasının ne kadar güç olduğunu tahmin edecek kadar iyi tanıyordu.

“Kısa süreliğine buradan ayrılmak istersen stadyuma gitmeden bir süre seninle zaman geçirebilirim.”

Vicki hiçbir zaman kolay pes eden biri olmamıştı, ama sonunda toparlanma eşiğinin sınırını zorluyordu. “Kazanmalarına izin veremem,” dedi usulca. “Bu da başladığım işi bitirmem gerektiği anlamına geliyor.”

Ryan bir eliyle onun saçını okşadı. “İşini bitirmenin nedenin bu değil, Vicki.”

Genç kadın şaşkın şaşkın ona baktı. “Kesinlikle bu.”

Yarım saat önce içeri girdiğinde ilham seliyle elleriyle şekil verdiği kil hamuruna doğru çekti onu. “İşini bitirmenin nedeni bu.” James içeri girip onu bir böcek gibi ezmeden önce heyecan duyduğu şeyi incelemesi için ona zaman tanıyarak bekledi. “Çünkü projen inanılmaz.”

Vicki bir kez daha, Ryan yanında olmasa ne yapacağını düşünmeden edemedi.

“İyi olacak mısın?”

Genç kadın derin bir nefes aldı. “Evet, sanırım.” Birden ürperdi. “Hâlâ kendimi biraz berbat hissediyorum.” Ona bakarak gülümsemeye çalıştı. “Ama yine de burada olduğun için memnunum. Yalnızca onun yüzünden değil...” Birden kızardı. “Hamur çarkında nasıl çalışacağını sana yeniden öğretmek keyifliydi. Her ikimizin de daha fazla zamanı olduğunda bir ara yeniden deneyebiliriz belki de?”

“Ben de bundan keyif aldım.” Genç kadının ona verdiği önlüğü çıkararak geri verirken uzanıp onu alnından öptü. “Ve yanında olmaktan.”

Vicki çaresizce onun söylediği her bir kelimedenden, tenine değen her dokunuşundan, hatta alnını okşayan arkadaşça öpücüğünden daha fazla anlam çıkarmak istiyordu. Hiç olmazsa James'in ziyareti Ryan'la aralarında arkadaşlığın ötesinde hiçbir şey olmadığını, oynadıkları oyunun bir hatırlatıcısı olmuştu.

“Benim yüzümden stadyuma geç kalmanı istemiyorum.”

“Diğer kurul üyelerinden bağımsız yeniden yanına uğrarsa...”

Bu kez onun yanağına bir öpücük konduran Vicki oldu. Onunki gibi arkadaşça bir öpücüktü. “Endişelenme. Gördüğün şeyden sonra ilişkimizi yeniden düşündüğüne eminim.”

İma ettiği şeyi fark ettiğinde kızardı. Yalnızca flört eden iki insan birbirine o kadar yakın olabilir, hamur çarkının başında birbiriyle eğlenirdi. Bu karışıklığı düzeltmek için hızla harekete geçti ve...

“Oyundan sonra gulas yemek kulağa nasıl geliyor? Prag’a özgü bir şey.”

“Akşama yemek pişirmek zorunda değilsin, Vicki.”

“İstiyorum. İşler kontrolden çıktığında yemek pişirmek her zaman beni sakinleştirmiştir.”

Ryan bundan önce kaç kez kontrolden çıkan işlerle ilgilenmek zorunda kaldığını sorgularcasına ona bir bakış attı. “Kulağa o kadar harika geliyor ki stadyumdaki işimi hızla halledeceğim.”

Yanından ayrılmaya oldukça isteksizdi, o yüzden Vicki ellerini sırtına koyarak onu kapıya doğru yönlendirdi. “Git ve bir yıldız gibi parla. Akşam görüşürüz.”

Sonunda gittiğinde ve Vicki kapıyı onun arkasından kapadığında olduğu yere yığılıp kalmak istedi. James ve Anthony'nin onu içine çektiği öfke ve hüsrana, dahası Ryan'dan saklamaya çalıştığı hisleri yüzünden.

Yeni heykeline daha da yakından baktı. Bunu yaparken ne hissettiğini biliyordu. Ve şimdi ona bakarken ne hissettiğinden de emindi. Ryan da bunu hissetmişti, bundan şüphe duymuyordu. Heykel sanatına dair bilgisi olmayabilirdi, ama Vicki onun görüşüne değer veriyordu. Ve bunun inanılmaz olduğunu söylediğinde ona inanmıştı.

Elbette, eski kocasının işine burnuna sokmasının ve James'in ona gözdağı vermeye çalışmasının yarattığı öfke dışında, geçen saat boyunca hissettiği başka bir şey daha vardı.

Çünkü Ryan'ı kapı girişinden kendisine bakarken bulduğunda, daha önce kimsenin yanında hissetmediği aptalca bir sersemlik seviyesine ulaşmıştı. Bu hissi gençliğinden, Ryan'ın elden geçirilmiş klasik arabasının ailesinin garajının dışına park edilmesini duyduğu zamanlardan beri hiç hissetmemişti.

Onunla paylaştığı anıların izini sürmek ve ona vazo yapmayı öğretmeye çalıştığı günü yeniden canlandırmak öyle kolay olmuştu ki... Ne var ki on beş yaşındayken o şekilde bacaklarının arasına yerleşecek kadar cesur davranmamıştı hiç.

Bugün akıllı başındaydı, değil mi? Ona o kadar yakın olmak, güçlü kalp atışlarını sırtında hissederken ellerinin ellerinin üzerinde olması, nefesinin çıplak boynuna değmesi, Ryan yanındayken korumaya çalıştığı sınırı zorlayan aptalca bir hamleydi.

Ama nasıl karşı koyabilirdi ki?

Kapı tıklatıldı, ardından yeni arkadaşı Anne kafasını içeri uzattı. Parlak mavi-yeşil saçlı ve bir sürü *piercingi* olan yirmili yaşların ortalarında bir kıyafet tasarımcısıydı. Aynı zamanda çok zeki, geleceği parlak bir sanatçıydı.

“Bu zamana dek gördüğüm en yakışıklı adam seni buldu mu?”

Ryan’ı gerçekten tanımlayan bu ifade karşısında Vicki kahkaha atmadan edemedi. Kahkaha atmasının –bunun hafifleyen öfke ve hüsrانىyla ya da hiç dinmeyen arzusuyla yer değiştirmesinin– yarattığı histen memnundu.

“Buldu.”

“Ve?” Anne bir elini kaldırdı. “Tamam, dert etme. An itibariyle senden daha fazla nefret etmek zorunda kalmak istemiyorum, o yüzden muhtemelen bana herhangi bir detay vermemen en iyisi. Pekâlâ...” dedi konuyu hızla değiştirerek. “Öğleden sonrası için hazır mısınız?”

Kurul üyeleri –ve James– İtalya’daki eski kocasına gönderilmek üzere adayların gelişimini kayda geçecek olan biriyle birlikte dört saatten az bir zaman içinde burada olacaklardı.

Onu ele geçirmek isteyen eli kulağında mağlubiyet hissinin bastırmaya çalışarak, “Umarım,” dedi. “Ya sen?”

Anne omzunu silkti. “Kim bilir. Çalışmamı ya beğenecekler ya da nefret edecekler. Ama açık konuşmam gerekirse, sonucu ne olursa olsun, pek de umurumda değil.”

“Bir saniye.” Vicki’nin kafası karışmıştı. “Bu bursu istediğini sanıyordum.”

“Ah istiyorum. Hem de fena halde. Parası mükemmel, iletişimde kalınacak isimlerden bahsetmiyorum bile.” Omzunu silkti. “Tüm bu değişimler olsun ya da olmasın projemi zaten seviyorum. O yüzden onların fikirlerini önemsemek konu dışı, sence de öyle değil mi?”

Vicki başını sallamak durumunda kaldı. Çünkü Anne haklıydı. Gerçekten. “Bu genç yaşında nasıl bu kadar mantıklı konuşabiliyorsun?”

“Savaş yaraları, bebeğim. Onların yapabileceğinden daha fazla kendimi cezalandırdığımı fark ettiğimde evde her şeyden önce sevecen olmaya karar verdim.” Komik bir yüz ifadesi takındı. “Bunu söylerken daha seksi bir ifade bulmam gerek.”

“Hayır, gerek yok,” dedi Vicki usulca. “Sevecen olmak inanılmaz seksi.”

Bu Ryan’ın ona tekrar tekrar kanıtladığı bir şeydi.

“Kahve içmek ister misin?” Vicki başını salladığında arkadaşı sırttı ve olağanüstü bir duyarlılıkla, “O halde seni Bay Muhteşem’le ilgili edepsiz düşüncelerle baş başa bırakacağım,” dedi.

Ah Tanrım, o kadar anlaşıyor muydu?

Sekizinci Bölüm

O akşam Ryan kapıdan içeri girdiğinde gülümsemesi Vicki'nin içinin tatlı bir şekilde ürpermesine neden oldu ki bu birbirlerine baktıklarında arkadaşlar arasında görülmesi gereken türde bir ürpermeydi. Yine de Vicki hormonları normal olan, normal bir kadın için fazla gelen bu durum karşısında kendini azarlamamaya çalıştı. Elbette onunlayken içi ürperecekti. Kimin ürpermezdi ki?

Yanına gelen muhteşem adama dair türlü arzular beslemek bir şey, bu arzulara uyup gerçekten aptalca bir şey yapacak kadar aptal olmak bambaşka bir şeydi.

Tabii Ryan onu kendine çekip sarıldığında bunun, tamamen normal kadınlık hormonlarının coşmasında Vicki'nin işini hiç de kolaylaştırmadığını bilmiyordu. Ah, onun kollarında erimek için neler vermezdi...

“Harika kokuyor. Mutfakta ihtiyacın olan her şeyi buldun mu?”

“Şaka mı yapıyorsun?” Kollarının arasından sıyrıldı.

“Usta aşçıların bile bu kadar malzemesi yoktur. Yemek yapmakla ilgilendiğini bilmiyordum.”

Ryan biraz mahcup göründü. “İlgilenmiyorum. Bir süre çıktığım kadınlardan biri aşçılık dersleri veriyordu, o nedenle...”

Vicki muhtemelen uzun ve ince, mükemmel göğüsleri ve küçücük bir kalçası olan başka bir kadının *burada* Ryan’a yemek pişirmesine *hiç de* canını sıkmamış gibi görünmeye çalışarak ocağın başına geçti.

Elinde olmadan boyunun kısalığına ya da dolgun kalçasına kafasını takarken içten içe kendine bir aptal gibi davranmaya son vermesini söyledi.

Tabii Ryan’ın lisedeki flörtlerini ve geçen yıllarda uluslararası basına yansıyan güzel sevgililerinin birkaç fotoğrafını canlı bir biçimde anımsamasının buna pek faydası dokunmadı. Bu, birini uzun zamandır tanımanın olumsuz taraftıydı. Bir şeyi saklamaya çalışsanız bile fazla bir şey saklı kalamıyordu.

Bu tuhaf anı usulca ardında bırakmaya çalışarak neşeli bir sesle, “Oyundaki son birkaç atışı izleyebildim. Tebrik ederim,” dedi. Ryan atıcı değildi, ama onu yedek kulübesinde bir an için gördüğüne sevinmişti.

“Başarılı bir takım.” Kesme tahtasından bir dilim kırmızı biber kaptı. “Her şey yolunda giderse Dünya Ligi’ni yeniden kazanma şansımızın yüksek olduğunu düşünüyorum.”

Ryan, bir kırmızı şarap şişesinin tıpasını açtığı anda Vicki önce şişeye, sonra da ona baktı. “Bu gece yine uyuya-

kalırsam ikimiz de bu hiç yaşanmamış gibi davranacağımız konusunda peşinen anlaşabilir miyiz?”

“Kabul edildi,” dedi Ryan sırtarak. Ona bir kadeh şarap uzattı ve kendi kadehini de doldurduktan sonra kaldırdı. “Bugün çark hamurunda sonunda aşama kaydetmemin şerefine.”

Vicki kadehini onunkiyle tokuştururken kahkaha attı. “Ve Williams-Sonoma’da çılgına dönen eski kız arkadaşına.” Ryan’ın şaşkın yüz ifadesini görünce yeniden kahkaha attı ve ekledi: “Yemek pişirme malzemeleri satan bir dükkân.”

Şarabını yudumlamak üzereyken, Ryan bir sır paylaşıp-
cakmış gibi ona doğru eğildi. “Pişirdikleri beş para etmezdi.”

Ryan’ın mutfağını daha önce şerefliendiren süper modelle ilgili böyle bir şeyi bilmek onu bu kadar rahatlatmamalıydı. Ama şaraptan ilk yudumu aldığımda aklımdan geçen bu arsızca düşünceyi tamamen unuttu.

Dudaklarından bir inilti çıktı. “Tanrım. Bu da ne?” İn-
nılmaz lezzetli olan tek bir yudumun ardından bu şarabın Prag’daki evinin aylık kirasından bile daha pahalı olduğunu duysa buna hiç şaşırmazdı.

“Marcus’un özel mahsullerinden biri.”

Vicki kadehinden bir yudum daha aldı ve şarabın tadını özümsemek için gözlerini yumdu. “Gelmiş geçmiş en iyi aileye sahip olduğunun bir başka kanıtı daha. Kaç kez bir Sullivan olmayı dilediğimi tahmin bile edemezsin.”

Az önce ağzından ne kaçırdığını fark ederken gözleri kocaman açıldı. Kadehi hızla bırakıp ocağı kapama, salatayı

tabaklara servis etme ve her şeyi mutfağın diğer köşesindeki geniş oturma odasına değil de pencerelerin önündeki küçük masaya götürme işine verdi kendini.

Ryan şarap kadehleriyle onun peşinden gitti. Yerlerine yerleştiklerindeyse ona, “Bizim eve gelmeden hep mutluluk duyardım,” dedim. “Hepimiz öyle.”

Vicki çatalını bir salatalık dilimine batırdı ve onun bu tatlı sözleri karşısında kızarmamaya çalıştı. Frak gömleği, kravatı ve siyah kumaş pantolonuyla, saf kadınsı fantezileri tetiklemesinin buna hiç faydası olmuyordu. Kot pantolonlu ve tişörtlü Ryan inanılmaz çekiciydi. Bu haliyleyse inanılmazın da ötesinde bir görüntü sergiliyordu. Özellikle de Vicki o kravatı çıkarmasına yardım edip, sonra da gömleğin düğmelerini sırayla açarak kaslarını gözler önüne serdiğini düşününce...

“Burs kuruluyla görüşmen nasıl geçti? Yeni projene bayılmış olmalılar.”

Vicki konuşmaya başlamadan önce bir dakika kadar düşündü. “O anlamsız yüz ifadelerinden gerçekten ne düşündüklerini çıkaramadım.”

Bu gibi düşünceleri, onu kil hamurundan bir gülümseme yaratmak için çabaladığı gençlik yıllardan beri tanıyan gerçek bir arkadaşla paylaşabilmenin ne kadar keyifli olduğunu düşündü. Diğer insanların yanındayken anında parlak cevaplar verme ihtiyacı duyardı.

Ryan, “Beğenmezlerse ya da James’in ve eski kocanın

bir şekilde etkisinde kalırlarsa, aptal durumuna düşerler,” derken daha da hoş göründü gözüne.

“Gerçek bir arkadaştan beklendiği şekilde konuşuyorsun,” dedi genç kadın masanın karşı tarafından ona doğru gülümseyerek. “Aslında Anne bu öğleden sonra beni hâlâ düşündüren bir şey söyledi.”

“Mavi yeşil saçlı olan mı?”

“Saçları birkaç gün önce turuncuydu,” dedi Vicki kaha kaha atarak. “İnsanların projesiyle ilgili görüşlerini önemsemeyen ve her gülümsemede neşelenip, her kaş çatmada ölmekten beter hale gelmeyen tek kişi oydu muhtemelen.”

“O da burs adayı değil mi?”

“Öyle. Ve onun bu bursu ne kadar çok istediğini biliyorum. Fakat günün sonunda, onun için en önemli şey, kendi işiyle gurur duyması. Yetki sahibi bir grup insanın onun bu bursu kazanacak kadar yeterli olduğunu düşünüp düşünmemesi değil.”

“Sen işinle gurur duymuyor musun, Vicki?”

Yerinde bir soruydu. Ve uzun zamandır cevabını bulmaya çalıştığı bir soruydu.

“Birkaç muhteşem anım oldu,” dedi usulca. “Ama bazen bu anların her şeye değer olup olmadığını düşünmeden edemiyorum.”

Ryan çatalını bıraktı. “Bir oyunda ortalama kaç atış yaptığımı biliyor musun?” Genç kadın başını sallayınca sözlerine devam etti. “Neredeyse yüz yirmi atış. Bu atışlar-

dan kaçının muhteşem olduğunu düşünüyorsun?” Vicki’nin cevap vermesini beklemedi. “Yirmisi. Belki otuzu. Bazı adamlar bunun için kendilerini paralıyorlar ama ilk Dünya Ligi koçum beyzbolun mükemmellikle ilgili olmadığını bana anlatmak için elinden geleni yaptı. Bu önce keyif almakla, sonra da kazanmakla ilgiliydi.”

“Gerçekten muhteşem bir koçun varmış.”

“Umarım bir gün çocuklarımla aram babam kadar iyi olur.”

Vicki’nin kalbi burkuldu. “Babanla keşke tanışabilseydim.” Ona baktı ve düşüncelere daldı. “Yine de senin ve kardeşlerin sayesinde onu tanımış kadar oldum. Böyle muhteşem bir aile yaratmasından olağanüstü bir adam olduğu anlaşılıyor.”

Ryan cevap olarak sadece ona baktı, bakışları öyle yoğundu ki Vicki bir an için yanlış bir şey söyleyip söylemediğini merak etti. Sonunda Ryan, “İşini severek yaptığın sürece, Vicki, her zaman buna değer.”

Ona bakma şekli heyecanlanmasına neden olmuştu, salatasını yiyip ktır ekmek dilimiyle gulaşın tadına bakarken Vicki sersemlemişti.

“Oyundan sonraki görüşmen nasıl geçti?” Ryan ona bu görüşmenin içeriğinden bahsetmemişti ama Vicki bunun Hawks’la ilgili olduğunu düşünüyordu.

“İyi geçti. Okullara sporu geri getirmeye hevesli insanları bulmanın daha kolay olacağını sanıyordum, ama ilk ciddi bağış veren kişiyi bulmak tam üç ay sürdü. Neyse ki bu

kez gördüğüm çift anlaşmaya oldukça sıcak bakıyor gibi.”

Vicki, Ryan'ın eski kocasından bu kadar farklı olmasına bir an inanamadı. Anthony herhangi biri için bir şey yapsaydı bunu bütün dünyaya duyurmak için elinden geleni yapardı. Vicki görüşmenin nasıl geçtiğini sormasaydı, Ryan ona bu hayırsever amacından bahseder miydi?

“Okullara sporu geri getirmek için bağış mı topluyorsun?”

“Spor ilk hedefim, ikinci hedefimse sanat programları, tabii ikisi için de yeterli bütçeyi sağlayabilirsem.”

Vicki ona bir sersem gibi sırtarak baktığını biliyordu, fakat Ryan gerçekten sersemletici bir adamdı. “Bence bu inanılmaz, Ryan. Sekizinci sınıftayken bir sanat programı açılmamış olsaydı heykeltıraş olur muydum bilmiyorum. Bay Barnsworth dersinde yaptığım kül tablasının yerinin bir müze olduğunu söylemişti bana. Sanat öğretmeni olmak her zaman yedek planımdı. En azından yetkililer hepsinden kurtulana kadar.”

“Beden eğitimi öğretmeni olmak da benim yedek planımdı.”

“Bir lisede beden eğitimi öğretmeni olmayı düşündüğünü mü söylüyorsun?”

“Yetenek avcılarını ortaya çıkana kadar, evet, öyle düşünüyordum.”

Vicki onunla ilgili bu ayrıntıyı nasıl bilmezdi? Ve bu ayrıntı Ryan'ı neden daha da sevimli kılıyordu? Ryan profesyonel bir beyzbol oyuncusu olmak yerine bir öğretmen

olsaydı, okudukları lisenin koridorlarının nasıl görüneceğini hayal edebiliyordu. Bay Sullivan koridordan ne zaman geçse ona hayran olan kızların kıkırtısı kulakları sağır edebilirdi.

“Kısa süreliğine birinin yerine öğretmenlik yapmıştım,” diye anlatmaya başladı Vicki. “Üniversiteden mezun olduktan hemen sonraydı.” Anthony’yle evlenene ve eski kocası heykelleriyle her ikisine de maddi yönden yetene kadar. Ona minnettardı ama yine de Anthony ondan beklediği minnettarlığı hiç bulamamıştı.

“Ah Tanrım, bahse girerim sınıfındaki şanslı serseriler söylediğin tek bir kelimeyi bile dinlememişlerdir.”

Vicki ergenlerin hayranlık duyduğu biri olma fikrinin üzerinde hiç durmamıştı. Ryan haklı mıydı? Öyle mi olmuştu?

“Bu onların neden sürekli uyusuk görüldüğünü açıklayabilir.”

“Muhtemelen sınıfta kendilerini öne çıkarmak da istemiyorlardı.”

Vicki yudumladığı şarabı neredeyse püskürecekti. “Yemeğini ye. Soğumadan.”

Ryan sonunda gulaştan bir lokma aldı. Ve bir lokma daha. Ve sonra, konuşmaya başlamadan önce bir lokma daha alarak ağzı dolu bir şekilde, “Bunu yaptığina inanamıyorum,” dedi. “Bu şimdiye dek tattığım en muhteşem şey.”

“Teşekkür ederim, ama ikimiz de biliyoruz ki annenin meşhur İtalyan spagetti sosu daha lezzetli. Azıcık daha,” diyerek ona takıldı. “Ama yine de daha lezzetli.”

Kalabalık ve gürültücü Sullivanların yemek masasına oturmaya yıllar olsa da Vicki servis edilen yemeklerin ne kadar lezzetli olduğunu asla unutmamıştı. Ya da etrafını çevreleyen herkesin kahkaha atmasından ne kadar keyif aldığını.

“Bu arada,” dedi Vicki ikisi de birkaç dakika boyunca sessiz kalınca. “Anthony’nin kurula katılmasıyla ilgili son gelişmeleri biraz daha düşündüm de... Eski kocamın İtalya’dan geleceği düşünülürse James’in yeniden bir şey yapmaya kalkışacağını gerçekten hiç sanmıyorum.” Çatalını bırakıp gulaşım geri kalanını önünden uzaklaştırdı. “Devreye girip erkek arkadaşımın gibi davranman inanılmazdı, ama hayatını benim yüzümden değiştirmene izin veremem.”

“Hiçbir şeyi değiştirmiyorum,” dedi Ryan ona kaşlarını çatarak bakarken.

“O randevuları iptal ettiğini duydum,” diyerek ona anımsattı Vicki.

“Şehre geri döndüğünü bilseydim, o randevuları zaten iptal etmek zorunda kalacaktım.” Tabakları alıp lavaboya yöneldi. Genç kadın kullandığı tavaları ve tencereleri temizlemeye ona yardımcı olmak için ayağa kalktığındaysa ona bir kadeh daha şarap doldurdu. “Sen pişirdin. Ben yıkacağım.”

Bu söylediklerinde seksi olarak yorumlanabilecek hiçbir şey yoktu. Kirli bulaşıklardan bahsediyorlardı, Tanrı aşkına! Yine de bu hemen göze çarpmayan rahatlatıcı emir, içinde sıcacık bir şeylerin yükselmesine sebep olmuştu. Mutfak masasının taburelerinden birine uzanırken onun –

her türlü ihtiyacını karşılayacak tamzamanlı bir yardımcıyı kolayca tutabilecek olmasına rağmen ellerini köpüklü suyun içine daldıran iriyarı, güçlü adamın- yarattığı manzaranın tadını çıkarmadan edemedi.

Bu yüzden oturmak yerine bir kurutma bezi aldı ve onun yıkadığı tabakları kurulamaya başladı. Ellerini Ryan'ın sıkı kasları yerine pamuklu bezi ve porseleni tutarak meşgul etmeye çalıştı.

"Hey," dedi genç adam bir kaşını kaldırıp onun kuru- ladığı tabağı kenara koymasını izleyerek. "Bir kadeh şarap içip rahatlayacağını sanıyordum?"

"Rahatladım ve şimdi de sana yardımcı oluyorum."

Vicki onun bir kadından bir şey yapmasını istediğinde bunun göz ardı edilmesine alışık olmadığını ortaya koyan bakışlarını görmemiş gibi davrandı. Yatakta da böyle miydi? Ona istediğini söyleyecek ve tatmin edilmeyi umarak...

Karanlık bakışlarını üzerinde hissetti ve onunla ilgili hayal kurarken yakalandığını fark edince neredeyse elinde- ki şarap kadehini düşürecekti. Kadehi bir kenara koyarken, Ryan'ın bu kadar sersemlemesine neyin sebep olduğunu fark etmemesi için içten içe yalvardı. Lavabo başında, onun hemen yanında durup bulaşıkları kurulamaktan nasıl da tah- rik olduğunu fark etmemesini nasıl da istiyordu!

"O herife karşı gardını indirmene izin vermeyeceğim, Vicki. Henüz değil. Lise aşkı eyleminden vazgeçmeden önce sadece birkaç gün daha bekle."

Yirmi dört saat önce onu panikle bu durumun içine çeken kişi olarak Ryan'ı kendisiyle ilgilendiği için nasıl suçlayabilirdi ki?

Ve Ryan *eylemlerini* gerçekten olduğu gibi ifade ettiğinde neden böyle incinmişti ki?

“Kendini daha iyi hissedeceksen bunu yapabiliriz.”

“Kendimi daha iyi hissedeceğim. Hem de fazlasıyla.”

Beraberce kısa sürede bulaşıkları yıkayıp kuruladılar ve Ryan şarap kadehlerini oturma odasına götürüp kahve sehпасına yan yana koyduktan sonra televizyonu açtı.

“Ne izlemek istersin?”

Kanepede Ryan'ın yanında oturarak geçecek iki saat. Bununla nasıl baş edecekti?

“Korku filmi.”

Genç adam ona şaşırarak baktı. “Gerçekten mi? Korku filmi izlemek mi istiyorsun?”

“Bayılırım.” Belki de yeterince korkarsa vücudundaki her hücreyi uyuşturan lanet olası hislerini unutabilirdi.

“Lisedeyken bağımsız komedi filmlerine bayılırdım.”

Onunla ilgili bu küçük ayrıntıyı anımsayınca genç kadının bedenini bir sıcaklık kapladı. Ryan haklıydı.

Tezgâhtarlar ve *Evlilik Rüyası* gibi filmlere bayılır, dahası düşük bütçeli film çekenlerin vizyonlarına sadık kalmalarına ve başarılı olmalarına hayran kalırdı. Bir gün kendisi de böyle ufacık bir başarı kırıntısını yaşamayı umardı. Hâlâ umuyordu.

“Endişelenme,” diyerek takıldı ona. “Korkunç sahnelerde gözlerini kapatırsan bundan kimseye bahsetmeyeceğim.”

“Bir arkadaşın arkamı kolladığını bilmek gibisi yok,” dedi Ryan da ona takılarak ve sonra mevcut filmleri gözden geçirmeye başladı. “Buna ne dersin?” Düz ekranda *Cadılar Bayramı* filmi belirdi. “Tam bir klasik.” Sırtarak ekledi: “Bağımsız film kategorisinde neredeyse bir ilk.”

“Kulağa muhteşem geliyor.” Ayaklarını altına aldı ve Ryan’a bu kadar yakın olmak hislerini çoktan kızıştırmış olsa da kanepenin kolundan sarkan battaniyeyi bacaklarına örttü.

Bu zamana dek izlediği sayılı korku filminin çoğunu, gözlerini kısıp elini yüzüne kapatarak seyrettiği düşünüldüğünde kanlı sahnelerle karşılaşmayı umuyordu. Bunun yerine *Cadılar Bayramı*’nda bir kanepede hararetili bir şekilde takılan genç bir çift vardı.

Genç çift giderek daha ateşli öpüşürken, Vicki nefes alışverişini yavaşlatmaya çalışarak battaniyeyi sıkıca kavradı. Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi çarparken çift birbirinden ayrıldı ve genç kızın üst kattaki yatak odasına yöneldi.

Tanrı’ya şükür, diye düşündü Vicki minderlerin arasına rahatlamaya çalışırken. Gerçekten şanslıysa, gençlerden biri bir sonraki sahnede katledilebilirdi.

Normalde, çılgın erkek kardeşinin büyük boy mutfak bıçağını ustalıkla kullanmasını izlerken dahi dehşete kapılırdı, fakat şu an hiçbir şey, filmde takılan iki genci –Ryan’la tanıştıkları yaştalardı– seyretmeye devam etmekten daha beter olamazdı. Evet, olacaklara kesinlikle hazırdı...

“Ah Tanrım!”

Ekranda beliren küçük çocuk eline aldığı bıçağı ablasına sapladı ve Vicki kendini Ryan’ın kollarına atıp kafasını onun göğsüne gömmeden edemedi.

Dokuzuncu Bölüm

Ryan hemen televizyonu kapadı. Onun sırtını okşarken, Vicki aklının derinliklerinde bir yerlerde ona bu kadar yakın olmanın kötü bir fikir olduğunu bilse de kalbi hâlâ hızla çarparken ve zihninden o kanlı görüntüleri çıkaramazken onun kucağından çekilmeyi düşünemedi.

“Geçti Vicki,” dedi Ryan sakın bir sesle. “Sadece saçma bir film. Gerçek değil.”

“Biliyorum,” dedi Vicki ama konuşmaya devam ederken sesi titriyordu. “Bu zamana dek yalnızca hayata dönen oyuncak bebek Chucky’nin filmlerini izledim.” Onlar korkutucu olsa da kesinlikle az önce şahit oldukları sahne kadar amansız değildi.

“Başka bir şey izleyebilirdik. Bir erkek olmam arada bir kadınlara yönelik filmleri izleyemeyeceğim anlamına gelmiyor.”

Tam o an korkusu kendini tam bir sersem gibi hissetmesine yol açarak geri çekildi. “Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum...”

Vicki başını kaldırıp ona bakmaktansa onun kucağından uzaklaşması gerektiğini biliyordu, fakat hafifleyen korkusu ve yükselen uyarılma güdüsü arasında gidip gelirken beyni doğru düzgün çalışmıyordu. Aksi gibi genç adamın dudaklarına bu kadar yakın olmak da işini hiç kolaylaştırmıyordu.

Ryan'ın elleri hâlâ sırtını okşuyor, kolları bedenini sıkıca sarıyordu. Vicki gözlerini onun her an daha da kararlı gözlerinden alamıyordu. İhtiyaç duyduğu tek şey azıcık eğilmek ve dudaklarıyla onun dudaklarına dokunmaktı, bu sayede ömrü boyunca can attığı gibi onu öpebilirdi...

Ne var ki aralarındaki mesafeyi kapamak üzereyken beyni sonunda çalıştı ve "neden olmasın" fikrini sorgulamaya başladı. Vardığı noktada hayal ettiği şeyi gerçeğe çevirirse Ryan'ın dudaklarını onun dudaklarından çekip Vicki'yi kırmamaya çalışarak kucağından indirmeye çalışacağını düşündü. Ryan muhtemelen gördüğü ilginin gururunu okşadığını, ama arkadaşlıklarını tehlikeye atamayacak kadar onu önemseydiğini açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışacaktı.

Vicki de şeytana uymanın sorun olmadığı konusunda ikna olmaya çalışarak kendini tam bir aptal gibi hissedecekti.

Birden hantallaşan uzuvlarının izin verdiği ölçüde Ryan'ın kucağından hızla çekildi. "Bak ne diyeceğim! Yarın benim için büyük bir gün ve sen de atıcı tümseğinde olacaksın, o yüzden uyusak iyi olacak." Ayağa kalktı, ardından battaniyeyi düzgün bir şekilde katlama işine odaklandı.

Battaniyeyi kanepenin koluna yerleştirirken Ryan da

ayağa kalktı ve, “Haklısın, bu gece film izlemesek iyi olacak sanırım,” dedi.

Genç kadın onun açıkça yanından uzaklaşmak istemesiyle hissettiği hayal kırıklığını hızla zihninden uzaklaştırdı.

En iyisi buydu. Arkadaşlıklarını tehlikeye atmayacaktı. Özellikle de şu an, dünyanın iki farklı köşesinde geçirdikleri yılların ardından nihayet bir araya geldikleri düşünülürse.

Misafir odasına uzanan basamakları yarılادıkları sırada, “Yarınki maçı izleyebilecek misin?” diye sordu Ryan.

İhtirasla arzuladığı başka biri olsa bu soruya kendini korumak amacıyla hayır cevabını verirdi. Buna karşın hem Ryan’ın beklentisini boşa çıkarmaktan çekiniyor, hem de gerçekten yeniden onun maçını izlemek istiyordu.

Kapı koluna uzanırken ona dönüp gülümsedi. “Mutlaka.”

Ryan da ona gülümsedi ama bu gözlerindeki karanlık yoğunluğun kaybolmasına yetmedi. “Harika.” Duraksadı ve sonunda konuşmaya devam etmeden önce Vicki onun bir konuda ciddi anlamda kararsız kaldığını düşündü. “İyi geceler, Vicki.”

Vicki odasına girip kapıyı kapattıktan sonra olduğu yere yığıldı ve kafasını ellerinin arasına aldı. Ryan’ı o berbat durumdan kurtulmak için çağırmıştı. Ne var ki onunla birlikteyken daha da berbat bir duruma doğru çekilmeye başladığını hissediyordu.

Her zaman değer verdiği arkadaşlığını tehlikeye atma riskini göze alıp, bir arkadaştan daha fazlası olmakla ilgili neredeyse önüne geçilmez fantezilere doğru çekiliyordu.

F

Ryan ertesi sabah kendini berbat hissediyordu. Kumsalda geçirdikleri geceden beri yakasını bırakmayan uyarılma hali, hemen hemen uykusuz geçen iki geceyle birleşince üzerinde geceden kalma bir etki yaratıyordu. Bugün atıcıydı ve kendini fazla zorlamaması gerektiğini bildiği halde koşusunu tamamladıktan sonra evdeki spor salonunun yolunu tutmuştu.

Dün gece kollarına atıldığında dudaklarına değen Vicki'nin sıcak nefesini, dahası korkusunu yatıştırmaya çalışırken yumuşak kıvrımlarının kasığına ve göğsüne uyguladığı baskıyı hâlâ hissedebiliyordu. Filmden ne kadar korktuğunu bilmesine rağmen o inanılmaz birkaç dakika boyunca onu kollarının arasında tuttuğu için hiçbir pişmanlık duyamamıştı.

Tanrım, bu zamana dek hiç kimseyi onu öpmek istediği kadar istememişti. Ve genç kadın kucağından çekilip ondan uzaklaşmak için odasına giden merdiveni neredeyse koşarcasına çıkarken bu güçlü ihtiyaca boyun eğme konusunda kendini neredeyse ikna edecekti.

Beladan kurtulmasında ona yardım edecek bir arkadaşla ihtiyacı olduğu için ona misafir odasında kalmasını önermişti.

Vicki, onun bu iyiliğine cinsel yönden bir karşılık beklediğini düşünürse Ryan kendini asla affetmezdi, dahası onunla birlikteyken aklından geçenler yüzünden genç kadını da asla suçlayamazdı. Vicki'nin "arkadaşlıklarını" bitirmek için ne kadar hızla harekete geçeceğiyle ilgili endişeleri de cabasıydı.

Egzersizini tamamlar tamamlamaz James hakkında daha fazla bilgiye ulaşıp ulaşmadığını öğrenmek için Rafe'i arayacaktı.

Metal müzik gümbür gümbür çalarken makinelerden serbest ağırlıklara geçti. Fakat Vicki'yi hiçbir şekilde ilgilendirmeyen uyarılmış hali yüzünden perişan olmasına rağmen sağ omzunun sızlamasını göz ardı edecek kadar aptal değildi. Duvardaki raftan temiz bir havlu alıp mutfığa yönelirken yüzünü kuruladı.

Vicki çalıştırdığı blendırdan kafasını kaldırıp ona baktı. "Smoothie'mi paylaşmak ister misin?"

"Kulağa muhteşem geliyor. Teşekkürler." Derin dondurucudan bir buz torbası alıp dalgın dalgın omzuna bastırdı. "Rahat uyudun mu?"

"O yatakta nasıl rahat uyumam?"

Gülümsemesi oldukça içtendi ama Ryan kendini yeniden huysuz –ve azgın– bir piç kurusu gibi hissetti.

"Omzun mu ağrıyor?" Genç kadın ona ağzına kadar dolu bir bardak smoothie uzattı ve Ryan bardağı alıp içeceği minnettarlıkla kafasına dikti.

Omzunu silkti. "Egzersizden sonra her zaman serinlerim."

"Mermer üzerinde çalışan bir arkadaşım vardı. Projesini tamamlama sürecinde epey ağrı çekti." Belli belirsiz gülümsedi. "Sona ulaşma nedeninin yaptığım masajlar olduğunu iddia ederdi." Onun karşısına geçip parmaklarını esnetti. "An itibariyle gerçekten etkili heykeltıraş ellerine bakıyorsun."

Ah, lanet olsun. Dünya üzerinde onun masajlarından birini tatmaktan daha çok istediği hiçbir şey yoktu ama Vicki ona dokunursa iradesini kontrol altında tutmakta zorlanacağından emindi.

“Önerin için minnettarım ama...”

Yüzü asılsa da Vicki ona yeniden içten bir şekilde gülmüsedti. “Takımda gerçekten ne yaptığını bilen hayret verici masözleriniz olduğuna eminim.”

Kahretsin. Az önce onun duygularını incitmişti. Bu Ryan’ın yapmak istediği en son şeydi.

“Aslına bakarsan bir masaj harika olur.” Tereddüt ettiğini görünce ekledi: “Beni nerede istersin?”

“Mutfak taburelerinden biri muhtemelen en iyisi, bu sayede dik durabilirsin.”

Ryan tabureye otururken erkekliğini zorlukla kontrol altında tuttu. Arkasına geçerken onun temiz, mis kokusunu alabiliyordu, bu yüzden ellerinin tenine dokunduğu ana kendini hazırlamak zorunda kaldı. Genç kadın omuzlarını kavrıdığında, kaslarının hiç bu kadar gergin olduğunu anımsamıyordu.

“Daha sert ya da yumuşak olmamı istersen, söyle.”

Erkekliğinin sertleşmesi bir arkadaşlıkta neyin doğru neyin yanlış olduğuyla ilgili fikirlerini derhal ortaya koydu.

Vicki onun omuzlarını ovmaya başladı ve zevkle işkence yoğun bir şekilde yüzeye çıkarken cennetle cehennem birbirine karıştı. Neyse ki genç kadın konuşmayınca Ryan’ın da konuşması gerekmedi. Vicki verandaya açılan Fransız kapıları açmıştı, bu sayede Ryan onun güzel kokusu

ya da genç kadının ona nasıl dokunacağını bilmesi gerçeği yerine sahile vuran dalgalara odaklanmaya çalıştı. Çünkü omuzlarını nasıl ovması gerektiğini biliyorsa, bu onun başka bir yeriyle de tam olarak nasıl ilgileneceğini bildiği...

Yüksek sesle lanet okudu.

Vicki irkilerek geri çekildi. “Canını mı yaktım?”

“Hayır.” Kahretsin, onun bu masum dokunuşlarıyla ne hale geldiğini belli etmeden buna nasıl dayanacaktı? *Sakin ol, oğlum!* “Harikaydı. Yalnızca dün gece ilgilenmem gereken bir şeyi anımsadım.” Ona duyduğu arzuyu dindirmek gibi.

Uyarılmış erkekliğini kontrol altına alarak arkasına döndü ve genç kadının tezgâhın üzerinde duran anahtarlarla çantasını aldığııı gördü.

“Her neyse, şimdi gitmem gerek. Öğleden sonra stad-yumda görüşürüz.”

İrkilmesine neden olduğu için ondan özür dileyemeden Vicki gitmişti.

Ryan soğuk bir duş almak üzereyken ceptelefonu çaldı. Arayanın Rafe olduğunu görünce suyu kapayıp hızla ona cevap verdi. “Bir şey buldun.”

“Olabilir. James Sedgwick tüyler ürperten birkaç hikâyeye karışmış. Özellikle de Sadist-Mazoşist aktivitelere. Gerçi gördüğüm şeyleri düşünürsek bu alışılmışın dışında bir şey değil.”

“Ama hâlâ onun temiz olduğuna ikna olmadın.”

“Adamın rahatsızlık verdiği arkadaşın bir heykeltıraş, değil mi?”

Cevap verecek kadar dişlerini sıkarken Ryan'ın çenesinde bir kas seğırdi. "Öyle."

"Güzel olduğunu sanıyorum, öyle mi?"

Ryan genç kadının dün gece kanepede ona bakışını, iri yeşil gözlerinin karanlık odada usulca kocaman açılmasını, öpülmek için yalvaran dolgun dudaklarını düşündü. "Ne kadar güzel olduğunu tahmin dahi edemezsin."

"Söyleyebileceğim kadarıyla adam her yıl arkadaşın gibi bir kızı seçiyor. Ve sonra, yılın sonunda kızı birtakım kariyer ödülleriyle yoluna gönderiyor ve yerine yenisini seçiyor. Mevcut boşluğu arkadaşınla doldurmak istediğini düşünüyorum."

Okyanusa boş boş bakan Ryan telefonu neredeyse avcunun içinde parçalayacaktı. "Bu. Asla. Olmayacak."

Onu bağlayıp cinsel darbelerle canının yanmasının fantezini kurarak Vicki'ye sapıkça atılan bakışlar, Ryan'ın yumruklarını sıkmasına neden oldu.

Vicki, sözde ilişkilerine "ara verdiklerini" söyleyebileceğini ve hiçbir şeyin sorun yaratmayacağını, o adi herifin tuhaf tavırlarına aşırı tepki gösterdiğini düşünmüştü.

Başına bir şey gelseydi Ryan kendini affetmemekle kalmaz, bir de gözünü bile kırpmadan James'i öldüreceği için hapishaneyi boylardı.

Gerçek dizlerinin bağının çözülmesine sebep olacak kadar sarsıcıydı.

Elbette Vicki'nin arkadaşlığı onun için pek çok şey ifade ediyordu. Aynı zamanda onu lisede karşılaştıkları andan

beri de arzuluyordu. İşte bu yüzden son birkaç gündür onu koruma ve yakınında tutma isteğinin sebebi olarak öncelikle arkadaşlıklarına, sonra da ona olan arzusuna, derin özlemine odaklanması kolay olmuştu.

Fakat asıl sebep arkadaşlıklarından çok daha derin ve çok daha öteydi.

Ryan onu yalnızca kahkahası, kıvrımları, dudakları yüzünden arzu etmiyor, aynı zamanda onu seviyordu.

Ve Ryan, Vicki hayatına girdiği günden beri birlikte olduğu diğer tüm kadınlarla *yalnızca* gerçek bir şeyin yerini doldurmaya çalışmıştı.

Onuncu Bölüm

Ryan bir spor muhabiri olan Judy'yle yolu kesişecek şekilde Hawks'ın park alanına girdi. Muhabirlerden bazıları çoktan işe koyulmuştu, fakat birkaç sene önce kocasıyla tanıştırmaktan sorumlu olduğundan beri Ryan'ın genç kadınla arasında dostane bir bağ gelişmişti.

Yine de arkadaş olmaları Judy'nin onun kirli çamaşırlarını ortaya sermeyeceği anlamına gelmiyordu.

Ryan bugün de onun işini yapacağından emindi.

“John nasıl?”

Genç kadın birkaç yıl önce düğününde görüldüğü kadar mutlu bir şekilde gülümsedi. “Harika, teşekkür ederim, yakın zamanda yerinde duramayan ve tuvaletini her yere yapan yavru bir köpek sahiplenmemize rağmen.”

“Bir köpek eğitmenine ihtiyaç duyarsan beni haberdar et. En iyilerden birini tanıyorum.”

“Açıkçası, bu noktada alabileceğim her türlü yardıma açığım.”

Ryan ona Heather ismini ve Top Dog'un numarasını

verdikten sonra, Judy işi gereği standart sorularını sormaya başladı. “Bu şimdiye kadar geçirdiğin muhteşem sezonlardan biri oldu. Rövanş maçından önce bir maç daha. Bu akşamki maçla ilgili ne hissediyorsun?”

“Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.”

Genç kadın bu etkili cevap karşısında kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi? Bunun belirli bir nedeni var mı?”

Ryan sırtıttı ve ona doğru eğildi. “Aslına bakarsan, var.”

F

James ve Anthony’nin yarattığı tüm saçmalığa rağmen Vicki, en son ne zaman stüdyosunda bu kadar güzel bir gün geçirdiğini anımsayamıyordu. Bunun sebebi, işleri iyice karıştıran bastırılmış cinsel arzularını çalışmasına yönlendirmesiydi muhtemelen.

Tüm o şehveti bir yere aktarmak zorunda kalmıştı.

Sırtıyla belini esnetip pencerelerden küçük odasına süzülen güneşin tadını çıkarmak için durdu ve iPod’uyla kulaklıkları zemine düşünce lanet okuyarak oturduğu tabureden kalktı.

Kahretsin, saat çoktan altı olmuştu!

Maçtan önce duş almak ve saçlarını kurutup şekillendirmek, belki biraz da makyaj yapmak için Ryan’ın evine uğramayı planlamıştı. Buna karşın ellerini yıkadıktan sonra kil lekeli taytıyla kolsuz gömleği yerine, stüdyoya gelirken giydiği çiçek desenli askılı elbisesi ve sandaletleriyle idare etmek zorundaydı. Vicki göğüs dekolteli elbiseyi üzerine

geçirince homurdandı. Bunu halka açık bir yerde giymeyi planlamamıştı, ama yine de kimsenin ona bakmayacağı düşüncesiyle kendini avuttu. Özellikle de Ryan'ın kız ve erkek kardeşlerinden birinin maça gelip yanına oturması halinde.

Ryan bu hafta ona dünyanın en iyi arkadaşı olmuştu ve Vicki onun maçına zamanında yetişmeyi bile başaramayabilirdi. *Lanet olsun!*

Saç şekillendirme ürünleri ve maskarayla fark yaratmak için zamanı olmadığından çantasını, güneş gözlüğünü ve Ryan'm araba anahtarlarını tezgâhtan kaparken pence-redeki yansımalarına bakmakla uğraşmadı. Saçının ne halde olduğunu bilmek dahi istemiyordu.

On beş dakika sonra Ryan'ın ona bahsettiği stadyumun arka tarafındaki park alanına ulaştığında kapıdan geçebilmesini sağlayacak anahtar kartı bulmak için çantasını etrafıca karıştırmak zorunda kaldı. Güvenliğin temkinli bir şekilde sorduğu soruları cevaplayıp kimlik kontrolünü atlattığında, stadyumdan yükselen alkış sesleri maçın başladığını anlamasına yetti. İnanılmaz derecede pahalı görünen iki ithal arabanın arasına park ederken göğüslerinin arasından süzülen ter damlasını hissetti. Şüphesiz Fort Knox'un yeri tam da burasıydı.

Stadyumun girişine doğru koşturduğu sırada kalçasında bir titreşim hissetti. Çantasını bu kez cepte telefonunu bulmak için karıştırdı ve Ryan'dan gelen aramalarla birkaç mesajı görünce şaşırdı.

Mesajımı gördüğünde beni olabildiğince çabuk ara.

Ryan'ın ilk mesajı birkaç saat önce gelmişti ama Vicki tüm gün kulaklıkla çalışmış ve telefonunu hiç kontrol etmemişti. Ryan onun çalışırken hep müzik dinlediğini biliyordu, ama yine de muhtemelen onun ailesinin garajındaki gibi müziği sonuna kadar açmak yerine kulaklık takmak zorunda kaldığını fark etmemişti.

On beş dakika sonra ona yeniden mesaj atmıştı.

Bir süreliğine cepte telefonum çekmeyecek. Ulaşamazsan stadyuma erken gel ve beni sor.

Ardından, beş dakika sonra Ryan bir mesaj daha atmıştı.

Maç başlamak üzere. Neredesin?

Adımlarını hızlandıran Vicki biletini gösterip kapıdan içeri girdi. Stadyumun iç kısmını labirenti andıran karanlık koridorlarla kaplıydı, bu yüzden doğru kapıyı bulup gün ışığına çıkması epey zamanını aldı.

Sırasını ve koltuğunu ararken güçlü kolların boynuna dolandığını hissetti.

“Vicki!” Ryan'ın kız kardeşi, namı diğer *Afacan*'ın sesini anında tanıdı. “Bu kadar zamandır görüşemediğimize inanamıyorum. Ryan bugün geleceğini söylediğinde nasıl da heyecanlandım. Bana gözümü üzerinden ayırmamamı tembihledi.”

Lori elini tutup koltuklarına uzanan basamaklara doğru onu çekerken genç kızken yaptığı gibi Vicki'yi hızla her konuda bilgilendirmeye başladı.

“Sophie bugün maça gelemeyecek. Sana yemin ederim, sonsuza dek hamile kalacak gibi hissediyorum. İkiz bekliyor, biliyorsun değil mi? İki tane olması iyi bir şey, çünkü onun ve Chase'in karısının nasıl genişlediğini gördükten sonra çocuk olayının tamamen dışında tutuyorum kendimi.” Lori sıralarına adım atmadan önce duraksadı. “Zach'i hatırlıyorsun, değil mi? Bu onun nişanlısı Heather. Zach'in ona âşık olacağı konusunda girdiğim bahsi kazandım.”

Vicki, Zach ve Heather'a merhaba derken onun kontrolden çıkmış bir halde kendi kendine konuşması karşısında kahkaha atmadan edemedi.

Yerine oturduğu sırada birden tanıdık bir sesin, “Üzgünüm, geç kaldım,” dediğini duydu.

Ah Tanrım. Vicki, Ryan'ın Smith Sullivan'ın da oyununa geleceğini söylemediğine inanamıyordu. Ona, yaptığı bu küçük sürprizin bedelini ödecekti.

Fakat Vicki dünya üzerindeki film yıldızlarından birine merhaba demek için arkasına dönmeden önce vuruş sırası geldi ve Ryan atıcı tümseğine doğru ilerlemeye başladı.

Ryan tribüne bakmak için yolun yarısında durdu ve Vicki onunla göz göze gelince genç adamın güzel yüzünde beliren rahatlama dolu ifadeyi gördü.

Dikkatleri üzerine çekme fikrini düşünmeden ona el salladı. Ryan işinin başına geçmeden önce ona göz kırptı.

Onlarca göz ona doğru çevrilirken –yalnızca Ryan ona göz kırptığı için değil aynı zamanda Smith Sullivan hemen yanında oturduğu için– Vicki hayatının ne kadar gerçeküstü bir şeye dönüştüğünü düşündü.

Bir hafta önce günlük yemek ve kil ihtiyacını karşılamaya çalışırken, bir yandan da Prag’daki apartman dairesine kira ödüyordu.

Şimdiyse yalnızca okyanus manzaralı bir evde yaşamıyor, aynı zamanda San Francisco sokaklarında spor bir arabaya sürüyor ve dünya üzerindeki en havalı tiplerden biriyle takılıyordu.

Lisedeki o tuhaf sanat öğrencisi *ciddi anlamda* epey yol kat etmiş gibiydi.

Dış görünümünün ne kadar aldatıcı olabileceği komikti.

Elbette, bir süre sonra Ryan’la birliktelermiş gibi görünmelerine gerek kalmayacak, tüm bu zevkli arabaların ve ünlü arkadaşların tuhaf komedisi sona erecekti.

Gerçek şu ki tüm bu lüksü hiç özlemeyecekti.

Özleyeceği tek şey Ryan’dı.

“Hatırlayamıyorum,” dedi Lori. “Biz çocukken Smith’le tanışmış mıydın? Yoksa o çoktan üniversiteye mi başlamıştı?”

Vicki başım bir sersem gibi sallamayı başardığında Smith usulca, “Tanıştığımıza memnun oldum, Vicki,” dedi. “Peki bu ele avuca sığmaz grubu nereden tanıyorsun?”

Smith ekranda görüldüğünden çok daha göz alıcı ve iri bir adamdı. Fakat garip olan şu ki Smith’in şöhreti biraz gerilmesine neden olsa da Vicki onu arzulamadığını fark edince şaşırды. Yalnızca tek bir Sullivan onu uyarıyordu.

Ve kötü olan da *bahsi geçen Sullivan*’ın işleri ileri götürmeyi aklından dahi geçirmeyecek kadar yakın bir arkadaş olmasıydı.

“Ryan ve ben lisede arkadaştık. San Francisco’ya yakın zamanda döndüm.”

Smith ona sırtınca nefesinin az da olsa kesildiğini hissetti. Tamam, onun üzerine atlamak istemiyor olabilirdi ama neticede sadece insandı. Ve onun yerinde olsa milyarlarca kadının mutluluktan nefesinin kesileceğinden emindi.

“Nereden geldin?”

“Yaşadığım son yer olan Prag’dan.”

“O bir heykeltıraş.” Lori bir avuç dolusu Jelly Belly’yi ağzına tıktı. “Muhteşem bir heykeltıraş. Biraz ister misin?”

Vicki renkli şekerlerden birkaç tane aldı ama boğulmak gibi utanç verici bir şey yapmamak için ağzına bir tane dahi atmaya cesaret edemedi.

“Ryan heykellerin hakkında ne düşünüyor?” diye sordu Smith.

Vicki onun bakışlarını yakaladı, Smith onun erkek kardeşine dair ne hissettiğini tam olarak görebiliyormuş gibiydi. Sonunda yanıt verirken kızardı. “Ryan her zaman teşvik edici olmuştur.”

Lori eğilip, “Ryan onun heykellerinden birkaçını aldı ve onların gerçekten muazzam olduğunu düşünüyor, Smith. Ben de öyle düşünüyorum. Hepimiz öyle düşünüyoruz,” dedi ve yeniden Vicki’ye döndü. “Ryan şehre geri döndüğünden ve burs için çalıştığından bahsettikten sonra Heat-

her'la dün akşam kurulun galerisine gittik ve evim için o muhteşem heykellerden ikisini satın aldım. Bir gün zengin olduğumda büyük olanlardan birini kesinlikle istiyorum. Onları Heather almasın diye türlü numara çevirmek zorunda kaldım, değil mi?"

Vicki'nin sevecen bir kızgınlık olarak tarif edebileceği bir şekilde Heather *Afacan*'a gülümsedi. "Onları ilk ben gördüm ve sonra arkamı döndüğüm an Lori satın aldı."

"Kız kardeşim bu kadar arsız olduğu için özür dilerim," dedi Zach kız arkadaşına ve Vicki onun Heather'a dünya üzerindeki en güzel kadınmış gibi baktığını fark etti.

"Arsız olmakla ilgili bildiği her şeyi ona bizzat öğretmemiş gibi davranma istersen," diye mırıldandı Heather ki bu sözler üzerine Zach kahkaha atıp beyzbol stadyumunun ortasında oturmuyorlarmış gibi onu tutkulu bir şekilde öptü.

"Bunlar hep böyleler," dedi Lori gözlerini devirerek ve Vicki yeniden kahkaha attı.

Heather fazla göze çarpmayan ve akli başında görünen, hoş bir kadındı. Çapkın Zach'ın –okulda Vicki ve Ryan'ın bir üst sınıfındaydı– böyle güzel ve doğal bir kadınla yola geleceğini kim bilebilirdi?

Lori onu düşüncelerinden kopararak ağabeyine, "Vicki'nin sanatı güzel, gösterişli ve inanılmaz seksi," dedi.

"Bunu duyduğuma hiç şaşırmadım," dedi Smith derinden gelen milyon dolarlık sesiyle.

Vicki onun seksi olduğunu düşündüğünü belli eden imasıyla göğsüne dek kızardığını hissetti ve tam o an Lori ağabeyine bir Jelly Belly fırlattı.

“Biraz ara ver, Smith.” Vicki’ye bakarak yüzünü buruşturdu. “Onu umursama. Üzerine atılmayan bir kadının varlığına tahammül edemiyor. Zach de böyleydi ta ki...” dedi parmağıyla işaret ederek. “*Gerçek aşkı* bulana dek.”

Lori bu sözleri alaycı bir tavırla dile getirmiş olsa da Zach’le Heather’ın birbirlerine çılgınca âşık oldukları belliydi.

“Kısa süre evli kaldın değil mi, Vicki?”

“Öyle.”

“Özlüyor musun?”

Vicki bu soru karşısında şaşırdı. “Evliliği mi yoksa eski kocamı mı?”

“Tam bir pislik olduğu için ondan boşandığını sanıyorum,” dedi Lori.

Vicki gülmeden edemedi. “Onu tanıdığını bilmiyordum,” diyerek takıldı ona.

Lori konuyu açıklığa kavuşturmadan önce sıırttı. “Demek istediğim, biriyle yaşama kısmını özlüyor musun? Her sabah uyandığında aynı insanı göreceğini biliyorsun. İyi ya da kötü haber verdiğin ilk kişi her zaman o oluyor. Ateşli bir sevişme yerine –ki bu onu sevmediğin anlamına gelmez– günün sonunda onunla televizyon karşısında uyuyakalıyorsun.”

“Eski kocam da bir heykeltıraştı ve...” Vicki duraksadı. “Bir anlam ifade edecekse, sanat hayatına tutkuyla bağlıydı. Uyumlu olmaya ya da etrafıca düşünmeye zamanımız pek yoktu.”

Ya da herhangi bir sorumluluk almaya. Bu Vicki’nin ilk başta onda heyecan duyduğu şeydi. Anthony’nin gele-

neksel olarak yaptığı tek şey onunla evlenmesiydi. Fakat bu konuda geçerli nedenleri vardı, çoğu da ilişkide gücü elinde bulunduran taraf olmasına dayanıyordu, özellikle de Vicki ayakları yere basmayan genç bir heykeltıraş olarak onunla tanışmışken.

Vicki, Lori'nin sıraladığı ve bu zamana dek kocasıyla hiç yapmadığı tüm o şeyleri Ryan'la yaptığını fark edince şaşkına döndü.

Neyse ki atış sırası geldi ve sohbet kesilince bakışlarının Ryan'ın maçtaki ilk atışını yaptığı yere doğru kaymasına izin verebildi. Ryan'ın çocukken sahip olduğu tüm o ham yetenek olgunlaşıp atletik bir yıldız yaratmıştı.

Saniyeler içinde kalabalık onun adını haykırmaya başladı ve Vicki genç adamın ona dönüp yeniden sırttığını görünce şaşırdı.

Ve sonra, birden, alkış sesleri yükseldi.

“Ah Tanrım. Siz ikinizin tek kelime etmediğine inanmıyorum!” Lori mutlu bir ses çıkardı ve kollarını Vicki'nin boynuna doladı. “Tebrik ederim!”

Lori'nin omzunun üzerinden bakan Vicki sonunda herkesin neden bu kadar sevindiğini anladı.

NİŞANINIZI KUTLARIZ RYAN SULLIVAN VE VICKI BENNETT!

Kocaman ekranlardan birinin yarısında Ryan'ın bir fotoğrafı, tam yanında da az önce bir şeyler anlatan Lori'ye

kahkaha atarak karşılık veren Vicki'nin bir fotoğrafı yer alıyordu. Fotoğraflarının arasında da çok sayıda kırmızı ve pembe kalp vardı.

Eski kocasını yeniden hayatına sokmak James'e yetmemiş miydi? Ryan'la olan ilişkisini basına bildirmek, sonra da onlara sevgili olduklarını değil de, nişanlandıkları haberini yaptırmak için para mı ödemişti?

Bakışlarını sahaya, Ryan'a çevirdiğinde genç adam hâlâ ona bakarak atıcı tümseğinde duruyordu.

Vicki kendini toparlaması gerektiğini biliyordu, ama yalanının planlamadığı bir şekilde yoldan çıkması karşısında bunu nasıl yapabiliirdi ki?

Ryan elini dudaklarına bastırıp ona bir öpücük gönderdiğindeyse her şeyin ağır çekimde geliştiğini hissetti.

Kalabalıktan yeniden alkış sesleri yükseldi, ses bu kez öyle yüksekti ki Vicki kulaklarının gerçekten çınlamaya başladığını hissetti. Smith kolunu onun omzuna attı ve eğilip usulca, "Yapabilirsen gülümse, Vicki," dedi. Sesi sakın ve teskin ediciydi. "Ryan'a bak ve yalnızca ikinizin olduğunu düşün. Tek bir gülümseme. Ona vermen gereken tek karşılık bu, sonrasında rahatlayacaksın."

Vicki bunu arkalarında bırakacakları ve bugünü kahkahalar atarak anacakları konusunda kendini ikna etmeye çalışarak bir şekilde Smith'in söylediğini yerine getirmeyi başardı. Ve her nasılsa yalnızca Ryan'a gülümsemedi, aynı zamanda ona bir de öpücük gönderdi.

Bir spor yıldızı olarak geçirdiği senelerin ardından

Ryan tam bir şovmen gibi eldivenli eliyle onun öpücüğünü havada yakaladı.

“Güzel,” diye mırıldandı Smith ve Vicki hayatının en korkunç anını atlatmasına yardımcı olduğu için ona minnettar oldu.

“Oyun biter bitmez her şeyi öğrenmem gerekiyor,” dedi Lori. “Kesinlikle her şeyi.”

Birbirlerine gülümserlerken Vicki’nin yüzüne yayılmış olan kızarıklık birden hafifledi. Ryan’ın ailesine yalan söylemekten ciddi anlamda nefret ediyordu. Yine de onun kardeşlerine her şeyi itiraf etmeden önce, birlikte plan yapmak için Ryan’la konuşmaya ihtiyacı vardı.

On Birinci Bölüm

Bu Ryan'ın hayatı boyunca oynadığı en uzun beyzbol maçıydı.

Takım doktorları sakatlık ya da hastalık dışında onu yedek kulübesinde tutmadığı sürece profesyonel bir maçı asla kaçırmamış olsa da, Vicki'nin peşine düşmek için pes etme noktasına gelmişti. Stüdyosunu bir saat boyunca durmaksızın aramış ve sonunda telefonu açan kişi ona genç kadının dışarı çıktığını, ancak tüm öğleden sonra çalıştığından emin olduğunu söylemişti.

Fakat sonra maç başladığında onun kardeşleriyle birlikte oturmadığını görünce paniğe kapılmıştı. On beş yıldır onu görmüyordu ve şimdi ondan haber alamazsa her an aklını kaçırabilirdi. Tuhaf davrandığını biliyor, ama buna engel olamıyordu. Özellikle de James'in onu bir köşede kısırdığını ve daha ne yapacağını ona açıklama şansı bulamadan genç kadının durumu anlamasıyla yaşanacak felaketi düşündükçe endişelenirken.

Ryan nişan haberinin internete hızla düşeceğini uma-

cak kadar uzun bir süredir şöhretli bir oyuncuydu. Fakat stadyumda gördüğü birkaç yabancınn Vicki'ye bu konuda bir şeyler söyleyebileceğini, belki de onu tebrik edeceğini düşünmüştü, Hawks yönetiminin büyük ekranda verdiği tebrik mesajıyla genç kadını gafil avlayacağını değil.

Onlara kafasını takmaması gerektiğini biliyordu. Oyunculardan biri mutluyrsa hepsi mutluydu.

Eğer o ve Vicki gerçekten nişanlanmış olsalardı, genç kadının ilgiyi üzerine çekmekten açıkça rahatsız görünmesi dışında, bu çok da önemli olmazdı.

Fakat haberin tamamen bir yalan olduğu –ve Ryan'ın arkadaştan öte olabilecekleri konusunda onu ikna etme şansı yakalayamadan Vicki'nin hayatından çıkmasına izin verme düşüncesine dayanmadığı– düşünüldüğünde bu muazzam bir kaybedişin bir parçası olabilirdi.

Muhabirler onunla konuşmak için sıraya girmişlerdi. Art arda aynı şeyi söylüyorlardı: “Bir diğer lokavt Ryan. Aşk sana yaramış görünüyor.”

Gazetelerinde, televizyon programlarında ve bloglarında yayınlacakları önemli açıklamayı onlara yapmanın işinin bir parçası olduğunu biliyordu, ancak saniyeler içinde bunu yapamayacağını farkına vardı. Özellikle de kafasını kaldırıp tribüne baktığında ve Vicki'nin etrafının sarıldığını gördüğünde. Kız ve erkek kardeşleri onun yanındaydı ama Ryan'ın orada olması lazımdı. Onu koruması. Ona her şeyi açıklaması.

Yalandan nişan haberini açıklığa kavuşturabileceğine dair ona yalvarması.

Bir grup muhabir derhal ona yol açtı, fakat Ryan tribüne doğru hızla ilerlerken takımın sahibi onu durdurdu. “Tebrikler Ryan. Hem olağanüstü zaferin hem de yaklaşan düğünün için.”

Bu onun maaş çeklerini imzalayan adamdı. “Teşekkür ederim,” demeden önce Ryan sakinleşmeye çalışarak gülmüsedti.

“Yarın akşamki takım kutlamasında ikinizin şerefine kadeh kaldırmayı sabırsızlıkla bekliyorum.”

Ryan genç kadını takım arkadaşlarının ve patronlarının önünde kendine aitmiş gibi gururla taşımayı her şeyden çok istiyordu. Vicki ona ait olmasa da.

Ve onun kendisine ait olması gibi bir ihtimal olmasa da.

Ailesinin oturduğu kısmın on sıra aşağısından dahi herkesin hep bir ağızdan Vicki’ye bir şeyler söylediğini duyabiliyordu.

“Tebrikler!”

“Sizin adınıza inanılmaz mutlu olduk!”

“Beyzbolun en iyi atıcısıyla nişanlanmak nasıl bir duygu?”

“Bir tarih belirlediniz mi?”

“Yüzüğünüz nerede?”

Ryan iyi dilekler sunan kalabalığın arasına dalarken soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Keşke bu meselenin Vicki’yi halkın ne kadar gözüne sokacağını etraflıca düşünmüş olsaydı. Bizzat buna alışık olsa da nişan histerisi oldukça acımasızdı.

Smith hiçbir yerde görünmüyordu, fakat siyahlara bü-

r nm    altı yedi iriyarı adamı fark etmesiyle ağabeyinin Vicki'ye göz kulak olması için güvenlik personelini çağırdığından   phelendi. Lori kolunu genç kadının omzuna attı ve kalabalıkla en çok iletişim halinde olan kişi oydu. Zach ve Heather ise Vicki'nin diğer yanında duruyordu. Evet, kız kardeşiyle ağabeyleri ona pek çok şey ifade eden kadına göz kulak oluyorlardı.

Sırf bu yüzden Ryan kar ılayamayacağı     de onlara borçluydu.

Nihayet Vicki'ye ulaştığında onu kollarının arasına çekip ba ını   pt . O kadar güzel kokuyordu ki –kille karışık kadınsı bir koku– onu kollarının arasında tutarken gözlerini bir an için yumdu.

Sonunda kalabalığa baktığında herkes onun bir şeyler söylemesini bekliyordu.

Vicki'nin elini tutup gülümsedi ve, “Desteginiz ve heyecanınız için hepinize teşekkürler,” dedi. “R van  maçını kazanmak ve bu sene yeniden Dünya Ligi'ne girmek için elimizden gelenin en iyisini yapacağımıza dair size söz veriyorum.” Gülümsemesinin geni lediğinden emin olarak sözlerine devam etti. “Ama önümüzdeki birkaç gün boyunca tek istediğim ni anlımla ba  ba a kalmak, buna anlayış g stereceğinizden eminim.”

Bu sözlerin ardından Lori, Zach ve Heather'ın kalabalıkla ba  etmesine izin verdi. Vicki'yle birlikte tribünün üst kısmına çıktı ve kulüp binasına açılan arka kapıdan içeri s z l p özel atı  odalarından birine girene dek durmadı.

“Her şeyin yolunda olduğundan, James’in bizi rahat bırakacağından emindim,” dedi Vicki kapı arkalarından kapanır kapanmaz. “Ve onun sevgili olduğumuzu değil de nişanlandığımızı söylediğine inanamıyorum! Birlikte olmadığımızı itiraf etmen için seni zora sokarak aslında ne yaptığını gerçekten biliyor gibi görünüyor.”

Sesi titriyordu, sözlerine devam ederken Ryan boğazının ortasına kocaman bir yumru oturmuş gibi hissetti. “Seni bu meseleye çektiğim için özür dilerim, Ryan. Her şeyi başa alabilseydim ilk başta bu yalanı söylemezdim. Bunun daha karmaşık bir şeye yol açacağını bilmem gerekirdi. Hep böyle olur.”

Ryan’ın oyunun son sekiz atışını, ona gerçeği kulağa anlamlı gelecek şekilde nasıl ifade edeceğini düşünerek geçirmesi gerekirdi.

Yapamamıştı.

“James’le ilgili sezgilerini göz ardı etme,” dedi ona her bir kelimedede bocalayarak. Sadece adam gibi, tek seferde açıklaması gerekiyordu.

“Pisliğin teki olduğu konusunda yanılmıyorsun, fakat nişan haberini basına sızdıran kişi o değildi.”

“Ne demek o değildi?”

Kaşlarını öyle bir çatıyordu ki Ryan uzanıp başparmağıyla kaşlarının arasını okşamak zorunda kaldı. Onu tam olarak oradan öpmek, her şeye yeniden başlayabilmek için tüm bu saçmalığı sona erdirmek istedi.

“O olmalı. Sözde birlikteliğimizi bizim dışımızda bir tek James biliyor.”

“Açıklamak için gün boyunca sana ulaşmaya çalıştım.”

“Neyi açıklamak için, Ryan?”

“Bunu neden yapmak zorunda kaldığımı.”

Vicki ona şok olmuş bir şekilde dik dik baktı. “Bunu sen mi yaptın?”

“Kuzenim Rafe bir dedektif. James’i biraz araştırdı. O herif birinci sınıf bir pislik. Ve onun herhangi bir yerde yanna yaklaşmasını istemiyorum. Bir sevgiliyi ciddiye alacak tipte biri olmamasından endişelendim ve evleneceğimizi düşünürse...” Onun gözlerinin içine bakınca karşılaştığı korku ve öfke karışımı ifade karşısında duraksadı. “Rafe’le konuştuktan sonra düşünebildiğim tek şey seni güvende tutmaktı.”

“Öncelikle bana sorman gerekirdi.” Ondan bir adım uzaklaşırken dile getirdiği her kelime pek çok hisle titreşiyordu. “Neden önce bana sormadın?”

Çünkü beni terk etmeni istemedim.

Ryan yüzünü ovuşturdu. “Özür dilerim, Vicki.”

“Ekranada bizi tebrik edeceklerinden haberin var mıydı? Ve beni bu korkunç elbiseyle gafil avlayacaklarından?”

“Hayır.” Uzandı ve onunla olmanın genç kadını ne kadar üzdüğü belli olsa da Vicki’nin elini tuttu. Onu kaybediyormuş gibi hissetmeye dayanamıyordu, özellikle de sonunda birkaç gündür onunla bu kadar yakınlaşmışken. “Yemin ederim haberim yoktu. Ve bu elbiseyle muhteşem görünüyorsun.”

“Yerleri henüz süpürmüş gibi görünüyorum.”

“O halde bundan böyle süpürge gören her erkek sertleşecek.” Vicki onu temelli kaybetmekten endişeleneceği

kadar uzunca bir süre ona dik dik baktı. “Batırdığımı biliyorum Vicki, fakat başına bir şey geleceği düşüncesine dahi katlanamıyorum.”

Sonunda genç kadının bakışları yumuşadı. “Önce benimle konuşmanı isterdim, böylece seni bunu yapmaman konusunda ikna edebilirdim, yine de art niyetli olmadığını biliyorum.”

Ryan da gün boyunca kendini ikna etmeye çalışmıştı, ama gerçek şu ki ne kadar çıkarsız davranmaya çalışsa da bunu yaparken kendini düşündüğü bazı sebepler vardı.

“Hiç olmazsa ailene gerçeği açıklamamız gerekiyor.”

“Olmaz.” Bu kelimeyi genç kadının kaşlarını kaldırmasına yetecek kadar sertçe söylemişti.

“Bugün onlara yalan söylemekten nefret ettim.”

“Nedenini bilseler anlayış gösterirlerdi.”

Ailesine gerçeği anlatmak –Vicki’ye ulaşamayacağı bir yere uzanan– kaygan bir zeminin başlangıcı gibi bir his yaratıyordu. Yine de bu yola bir kere girmişti.

“Ailene artık yalan söylemeyeceğim. Onlara güveniyorum ve senin de güvendiğini biliyorum.” Elini onun elinden çekip kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu. “Sen anlatmazsan ben anlatacağım.”

Ryan onun bir cevap beklediğini biliyordu, fakat o muhteşem dudakları öpmek, genç kadının rahatsızlığını usulca gidermekten başka bir şeyi zorlukla düşünebiliyordu. Bu istek öyle güçlüydü ki onun o yumuşacık dudaklarını öpmekten başka bir şey yapma şansı yok gibiydi.

Genç kadın kollarını serbest bırakıp ona yaslandığında Ryan'ın dudaklarından şaşkın bir inleme çıktı.

"Haklısın," dedi. "Onlara gerçeği söyleyeceğiz. Yarın sabah kahvaltı fikri kulağa nasıl geliyor? Anneme de açık-larız. Şehre geri döndüğünü ve birlikte zaman geçirdiğimizi gördüğünde ne kadar sevineceğini biliyorum. Eve çağırdı-ğım tek kız sendin."

"Ben miydim?"

"Sendin."

Ryan onu *yeniden* öpmek üzereyken Vicki bir adım geri çekilerek kollarının arasından sıyrıldı. "Seni kullandı-ğım için umarım benden nefret etmezler."

"Senden kimse nefret edemez." Genç kadının çantasın-da duran telefonu çalınca ekledi: "Telefonunu ekranda belir-diğimizden beri kontrol ettin mi?"

Vicki başını salladı ve çantasından telefonunu çıkardı. "Ah Tanrım. Kırk beş cevapsız arama gelmiş."

Telefonu başından savmak ister gibi ona doğru fırlatın-ca Ryan cihazı yere düşmeden önce yakaladı. Numaralara hızlıca göz gezdirdiğinde alışlagelmiş şüphelileri gördü: Genç kadının şahsi ceptelefonu numarasını kolayca edinmiş olan muhabirler, blog ve köşe yazarları.

Kahretsin, bu öğleden sonra spor muhabirine röportaj vermeden önce etraflica düşünmesi gerekirdi. Medyanın il-gisini çekerek genç kadını daha da kırmak değil, ona yardım etmek istemişti.

Ve kendini yeniden düşünürken buldu... Medyanın il-

gisini Vicki'nin heykellerine çekmek için kullanabilirlerse belki de tüm bunlar bir şeye değerdı.

“Bir şey daha var,” dedi Ryan ona odadan çıkmadan önce.

“Dahası mı var?”

Lanet olsun, evet, dahası vardı.

Özellikle de ona âşık olduğunu yeni fark etmesi gibi.

Yine de onunla konuşmadan sahte nişan haberini basına duyuracak kadar adi olmasına rağmen bu gece *bu dört harfli kelimeyi* ağzından kaçırarak kadar aptal değildi.

Arkadaşıktan sevgililiğe geçmek için bundan daha geçerli bir süreç gerekiyordu. Bunun üstesinden nasıl geleceğini bulmak için onunla birlikte birkaç gün daha geçirmeliydi. En azından bir hafta.

O yüzden şimdilik sadece bir bomba patlatacağı.

“Takımın sahibi rövanş maçı öncesi alman galibiyeti kutlamak için bizi yarın akşam düzenlenecek olan partiye davet etti. Seninle şeref konuğu olacağımıza eminim.”

Vicki şaşırtıcı bir şekilde göğüslerini kabartarak derin bir nefes aldı. “Smith tek yapmam gerekenin gülümsemek olduğunu söylemişti. Buna devam edebilirim belki de.”

Ryan film yıldızı ağabeyine Vicki'ye verdiği bu muhteşem öneri için teşekkür etmeyi aklının bir köşesine yazdı.

“Güzel, zaten kahredici muhteşem bir gülümseme var.” Genç kadının elini tutup üzerine bir öpücük kondurdu. “Tüm bunları bir süreliğine unutmak adına sahilimde içki içip pizza yemeye ne dersin?”

Vicki'nin gülümsemesiyle Ryan neredeyse *o dört harfli kelimeyi* kendine saklamaya karar verdiğini unutacaktı.

On İkinci Bölüm

Ertesi sabah köşedeki lokantanın karşısına park ettikleri arabadan indiklerinde Ryan teskin edici bir biçimde genç kadının sırtını okşadı. “Rahatla. Onlar idam mangası değil senin arkadaşların. Uykunu alamadın, değil mi?”

Ona böyle baktığında bunun onu nasıl etkilediğine dair bir fikri var mıydı? Dünya üzerinde önemsedığı tek kişi oynamış gibi?

Bu kez onun o müthiş misafir yatağında harika bir uyku çekmiş gibi davranamayacağını biliyordu. “Derin uyuyan bir tip değilim.”

Hiçbir zaman, çocukluğunda bile öyle bir tip olmamıştı. Sanki her an eşyalarını toplayıp yeni bir şehrin yolunu tutacakmış gibi tetikte hissederdi kendini. Yine de dün gece bilhassa çok kötü geçmişti. Hiç olmadığı kadar çok Ryan’ın odasına gitmek ve onun kollarının arasına kıvrılmak istemişti.

Fakat an itibariyle gözlerini birkaç kez kırptıştırıp nefes almaya çalışmasının nedeni bu değildi.

Yüzü Ryan'ın omzunun üzerinden seçilen rafta duran gazetelerin ön sayfasını süslüyordu.

Vicki manşeti yüksek sesle okudu: “*San Francisco ’nun en seçkin bekârıyla nişanlanan bu gizemli kadın kim?*” Her kelimeyi bir öncekinden daha da içi boş bir şekilde okumuştı. Gazete onun eski, oldukça basit bir fotoğrafıyla makaleyi yayımlamıştı.

Onu kaldırımdan uzaklaştırırken Ryan'ın çenesi gerildi. “Umursama. Tüm bunlar yakında mazide kalacak.”

Lokantadan içeri girdiklerinde Ryan'ın kız ve erkek kardeşlerinin çoktan masaya oturduğunu gördüler. Vicki, Sullivanların buluşmak için bu kadar gösterişten uzak bir lokantayı seçmelerine şaşırdı. Ve sonra, onların Smith ve Ryan'la baş başa kalmak istediklerinde işlek olmayan yerleri tercih ettiklerine karar verdi.

Lori ikisine de aynı anda sarılacak şekilde yerinden fırladı, enerjisi öyle etkiliydi ki Vicki kötü ruh haline rağmen gülümsedi.

Vicki ona olduğu yerde kalmasını söyleyemeden Sophie ikizini iterek kendine yol açtı.

“Ah Tanrım, harikasin, Sophie! Tebrikler.”

Ryan'ın diğer ikiz kardeşi kocaman karnının izin verdiği ölçüde ona sarılmaya çalıştı. “Seni yeniden görmek muhteşem, Vicki. Uzun zaman olmuştu.”

“Doğum ne zaman?”

Sophie kahkaha attı. “Daha var.” Elini karnına koydu. “Sanırım orada zaman geçirmekten memnun kalmaya başladılar.”

Vicki'ye sarılan bir sonraki kişi Gabe'di. Tepeden tırnağa tam bir itfaiyeci gibi görünüyordu. “Şu haline bak,” diyerek ona takıldı genç kadın. “Ne kadar da büyümüşsün.”

“Aynı şey senin için de geçerli,” dedi Gabe onu utandıracak bir şekilde hayranlık duyan bir ifadeyle süzerek.

Chase, Vicki ve Ryan'la aynı lisede okumuş olsa da genç kadın onu pek iyi tanımiyordu, ama yine de uzun bir süredir fotoğraflarının takipçisiydi.

Chase uzanıp onun elini sıktı. “Seni yeniden görmek harika, Vicki.”

“Seni de öyle. Ve fotoğraflarının hayranı olduğumu söylemeden geçemeyeceğim.”

“Al benden de o kadar,” dedi Chase sırtarak. “Heykellerin şahane.”

Ryan genç kadını yanına çekip elinden tutarak masaya geçerken diğer herkes yerine oturdu.

“Smith'le dün oyunda tanışmıştın zaten,” dedi. “Kahvaltıdan sonra da anneme olup biten her şeyi açıklamak için Palo Alto'ya gideceğiz.”

Gri saçlı bir kadın siparişlerini almak için masalarına geldiğinde Vicki onun Ryan ya da Smith'i görünce bakışlarının heyecandan veya onları tanıdığına dair bir imadan yoksun olduğunu fark etti. Garson kadın masada kimlerin yemek yediğiyle açıkça ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu.

Bir şey yiyebileceğinden emin olmasa da Vicki kendine bir meyve salatası söyledi.

“Bir dilim de pastırmalı yumurta istiyor,” dedi Ryan kadına kendi siparişini vermeden önce.

Bir tarafı karşı çıkmayı, kadına bunları *istemediğini* söylemeyi istese de Ryan'ın yalnızca onu gözetmeye çalıştığını biliyordu. Ryan onun için her şeyi yapacak biriydi. Zaten bu yüzden ona mesaj çekmemiş miydi? Her şeyi bırakıp yardımına koşacağını bildiği için?

Ne var ki onun hâlâ hayatını kurtardığı için kendini borçlu hissettiğini düşünüyor ve birlikte geçirdikleri haftada yaptıklarını buna bağlıyordu. Ne de olsa Vicki o akşam onu bu meseleye çektiği için özür dilediğinde Ryan'ın ağzından çıkan ilk şey bu olmamış mıydı?

Garson kadın gider gitmez Ryan'ın ona gülümsediğini görünce Vicki onun kardeşlerine gerçeği açıklamak üzere olduğunu anladı. Fakat gerçeği açıklaması gereken kişinin kendisi olduğuna çoktan karar vermişti.

“Biz aslında nişanlanmadık,” dedi Ryan'ın ailesi dışında kimsenin onu duyamayacağı bir sesle.

Tüm bakışlar hızla ona ve onun elini tutan Ryan'ın eline kaydı. Vicki'nin parmakları anında gerilse de Ryan elini çekmedi ve daha sıkı tuttu.

“Dün size yalan söylediğim için kendimden nefret ettim,” dedi Lori ve Smith'e. “Gençliğimde yaşadığım şehirler arasında yalnızca *siz* kendimi ait olduğum yerdeymişim gibi hissetmemi sağladınız.” Sesi bir fısıltı halini aldı. “Özür dilerim.”

Ryan onun alnına bir öpücük kondurdu. “Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yapmadın.”

İlk konuşan Lori oldu. “Ağabeyimle aslında evlenme-

yeceğini duymak beni tam anlamıyla hayal kırıklığına uğrattı, çünkü ailemize *muhteşem* uyuyorsun, yine de dünkü oyunda tebrikleri kabul ederken oldukça şaşkın görüldüğünü düşündüğümü kabul etmeliyim. Aklın başka bir yerde gibiydi. Peki o zaman aranızda tam olarak neler dönüyor arkadaşlar? Ve bu nişan hikâyesi de neyin nesi?”

“Pekâlâ, birlikte de değiliz,” diyerek konuya açıklık getirdi Vicki, Ryan hâlâ elini tutsa da ve yakın zamanda bırakmamasını umsa da böyle söylemişti. Kendini onların gözlerinin içine bakmaya zorladı. “Uzun lafın kısası, burs projeme oy verecek kurul üyelerinden biriyle sıkıntılı bir durum yaşadım. Ryan geldiğinde de birlikteymişiz gibi davranmanın mantıklı olduğunu düşündüm.”

Sophie’nin gözleri şaşkın ve kaygılı bir ifadeyle kocaman açıldı. “Sen iyi misin?”

“İyiyim,” dedi Vicki. “Neyse ki Ryan tam zamanında yanıma geldi.”

“Yani adama Ryan’la evleneceğini söyledin...” diyerek söze girdi Gabe.

“Hayır, ben söyledim.” Tüm gözler Ryan’a döndü. “Herifin sadist bir piç kurusu olduğunu öğrendiğimde onun yenisinden Vicki’nin yanına yaklaşması fikrine katlanamadım. Bir nişan, flört ettiğimizi düşünmesinden daha etkili bir iş çıkarabilirmiş gibi göründü gözüme, en azından Vicki birkaç hafta içinde bursu kazanana kadar. Bizimle ilgili haberi muhabire dün anlatan bendim. Ne yazık ki tebrikler yağmadan önce bu haberi vermek için Vicki’ye ulaşmam mümkün olmadı.”

“Bu adam kurulda ne kadar etkili?” diye sordu Chase.

“Oldukça,” dedi Vicki dişlerini sıkarak.

“Ve eski kocası yakın zamanda kurula katıldı,” diye ekledi Ryan da sıkıdığı dişlerinin arasından.

Smith genç kadına dönmeden önce Ryan’a sertçe baktı. “Çalıştığım sektörde bu gibi pislikler hep olur. Ama filmle-rime dahil olmalarına asla izin vermem. Kim bu adam? Bu meseleyi çözmek için birkaç görüşme yapabilirim.”

Ah Tanrım, Vicki’nin ihtiyaç duyduğu en son şey Smith Sullivan’ın bu meseleye dahil olmasıydı. Dramaya gelin! Dahası, insanların sırf arkasında bir Sullivan var diye ondan ve sanatından korkacak olmaları da cabasıydı...

“Teşekkür ederim, Smith,” dedi. “Ama Ryan’ı bu meseleye karıştırmam yeterince kötü zaten. Senin de dahil olmanı istemiyorum.”

Garson kadın kahvaltılarının bulunduğu geniş bir tepsiyle yanlarına gelirken, meseleyi tartışmaya son verdiler. Kadın kahve fincanlarını doldururken Vicki, Sullivanların ne kadar harika olduklarını düşündü yine.

Gerçekten evlenip Sullivan ailesine girmek nasıl bir his olurdu acaba, diye merak etti birden.

Ama yanıtı zaten biliyordu: *Olağanüstü.*

İkinci sınıfın sonunda ailesiyle birlikte Kaliforniya’dan ayrıldığında Ryan dışında en çok özlediği şey Sullivanlardı. Ryan’ın annesi ve kardeşleriyle mutfakta ya da arka bahçede geçirdiği zamanlar kendini onlardan biriymiş gibi hissetmesini sağlamıştı. İlk gördüğü andan beri Ryan’a âşıktı, fakat ailesine de bağlanması çok uzun sürmemişti.

Ve Őu an, onları tek tek izlerken birbirlerine ne kadar dűŐkűn olduklarının da bir kez daha farkına vardı. Her aile gibi onların da tartiŐmalar ve sorunlar yaŐadığını bilmesine rağmen birbirlerini ne kadar çok sevdikleri, birbirleri için yapamayacakları hiçbir Őeyin olmadığı açıktı. Ne olursa olsun.

Bu sabah kahvaltısı da bunun bir kanıtıydı.

Ve bir yolunu bulup onlara bu yalanı saklı tutmalarını rica etmek için buraya gelmişti.

“Bunu yapamam,” dedi birden ve herkesin çatalı ağzına gidemedi havada asılı kaldı. “Sizden bu yalana ortak olmanızı isteyemem.” Ryan’a baktı. “NiŐanımızın gerçek olmadığını dűnyanın geri kalanına açıklamamız gerekiyor.”

“Hayır.”

Ryan’ın ses tonu sert ve kararlıydı. KardeŐleri dahi bu ton karŐısında ŐaŐırmıŐ gűrűnűyordu. Yine de Vicki onu geçen hafta boyunca birkaç kez bu halde gűrműŐtű ve Ryan her seferinde onun adına űfkelenmiŐ ya da endiŐelenmiŐti.

Ryan’ın ona borçlu olduĐunu dűŐűndűĐűnű biliyordu, fakat Vicki onun arkadaŐı olma Őansını yakalamasından bir Őey talep etmemiŐti ondan.

“ArkadaŐlarımı kaybetmemem ve daha da fazla yalana sebep olacaksa bu bursu istemiyorum.”

Ryan daha fazla konuŐmaması için onun yanaĐını kavradı. DokunuŐu nazik olsa da Vicki onun gűzlerinin içine bakmadan edemedi.

“NiŐanlanmıŐız gibi davranmamız kimseyi incitmiyor, Vicki. Benim için űnemli olan tek Őey senin gűvende olman,

sırf güzel bir kadınsın diye insafsızca cezalandırılmana izin veremem.”

Vicki herkesin gözü önünde genç adamın bu samimi dokunuşu ve güzel olduğunu ifade etmesi yüzünden kızardığını hissetti.

“Bana kalırsa Ryan haklı, Vicki,” dedi Sophie sakın bir sesle. “Güzellik, erkekler söz konusu olduğunda, bazen bir engel oluşturabilir. Özellikle de gördüğü her şeyde hak sahibi olduğunu düşünen etkili erkekler söz konusuysa.”

Vicki birden eski kocasıyla ilk karşılaştığında yaşadıklarını hatırladı. Mezun olacak bir grup sanat öğrencisiyle birkaç stüdyoyu geziyordu. Anthony ona bir kez bakmış ve onun üzerinde hak iddia etmişti. Önce, onun stüdyosunda çalışması konusunda ısrar etmişti. Sonrasında, daha da kötüsü, yapmayı sevdiği doğa temalı heykeller yerine onun insan ve hayvan heykelleri yapmasını sağlamıştı, yavaş ama emin adımlarla.

O sıralar Anthony’nin gücünü kötüye kullandığı genç kadının aklına bile gelmemişti. Ama yapmıştı, değil mi?

Özellikle de o kadar genç ve deneyimsiz olduğu için gözüne bir parçası olmayı hayal ettiği dünyanın ilahı gibi görünürken?

“Katılıyorum,” dedi Chase. “Chloe eski kocasıyla bazı sorunlar yaşadı ve onu korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Sonunda bir makasla adamı alt etmek zorunda kaldı ve bu oldukça işe yaradı, fakat senin durumunun bu noktaya gelmesini hiç istemem.”

Gabe başını salladı. “Tarif ettiğin şekilde başlayan pek

çok arama alıyoruz. İçgüdülerine güvenip olay çıkmadan Ryan'a ulaşarak akıllıca davranmışsın."

"Ayrıca biz bunun gibi aile sırlarına bayılırız," dedi Lori hafifçe sırıtarak. "Ve kim bilir, sen bursu kazanana kadar belki de siz ikiniz gerçekten birlikte olursunuz."

Lori'nin ağabeyine uyguladığı baskı karşısında ne diyeceğini bilemeyen Vicki, "İzninizle," diyerek masadan kalkıp tualete doğru gitti.

F

"Tanrım, Lori, onu biraz rahat bırakamaz mıydın?"

"Üzgünüm," dedi Lori her ne kadar üzgün görünmese de. "Vicki'den gerçekten hoşlanıyorum ve ikinizin gerçekten uyumlu olduğunu düşünüyorum."

Ryan aslında Lori'ye değil kendine kızıyordu. "Hepiniz lisede ona ne kadar takıntılı olduğumu hatırlıyorsunuzdur," dedi lanet okuyarak.

Gabe şaşkın görünüyordu. "Hatırladığım kadarıyla, ikiniz lisede sadece arkadaşsınız."

"Öyleydik."

"Ve sen sürekli başka kızlarla takılıyordun, değil mi?" diye sordu Lori masum sayılamayacak bir sesle.

Ryan kardeşinin sorduğu bu soruyla sinirini bozmaya çalıştığını biliyordu. "Aptallık ettim. Ama benimle ilgilenmiyordu. Hâlâ da ilgilenmiyor."

"Neden ona sadece ne hissettiğinden ve aslında *bunun* gerçek olmasını dilediğinden bahsetmiyorsun?"

Şimdiye dek bu soruyu kendine binlerce kez sormuş, ama her seferinde aynı dayanılmaz nedenle yüzleşmişti. “Ona açılarak arkadaşlığını kaybetme riskine giremem.”

Güzel olmasının bedelini ödemek zorunda olmadığını ona söylerken demek istediği de buydu. Ne kariyerini etkileyecek güce sahip bir herifin ne de ellerini ondan güçlkle uzak tutabilen bir arkadaşın karşısında.

Ryan yüzünü ovuşturdu. “Dahası, eski kocası tam bir pislikmiş, öyle ki Vicki şu an böyle bir değişim arayışında değil.” Kafasını kaldırdığında kız ve erkek kardeşlerinin ona Yunanca konuşuyormuş gibi baktıklarını gördü. “Ne var?”

Sophie masada etrafına bakındıktan sonra, “Sanırım hepimiz biraz sersemledik. Hem bu nişan haberi sahte olduğu için... Hem de...” Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak duraksadı. “Sana her zaman her şey kolay görünürdü...”

“Tamam, bu kez öyle değil,” dedi Ryan kısaca.

“Neye ihtiyaç duyduğunu söyle, biz de onu yapalım,” dedi Smith.

Ryan ağabeyinin sözlerinin içerdiği anlamın –Vicki’yi kendine âşık etme ve burs kurulundaki tiplerin ona zarar vermeyeceğinden emin olma konusunda yapılacak yardım– farkındaydı.

Kimsenin Vicki’nin hislerini değiştiremeyeceğini, onun kimse tarafından yönlendirilemeyecek kadar güçlü olduğunu bildiğinden, “Birileri bizi sorarsa, ikimizin yeniden bir araya gelen eski lise arkadaşları olduğumuzu, elimize geçen ikinci bir şansını riske atmak istemediğimizi söyleyin,” dedi. “Kahvaltıdan sonra annemi bilgilendirmeye gideceğiz.”

Vicki masaya tam da Lori, “Hikâyen kulağa gerçekten romantik geliyor. Giden kişinin ardından neler olabileceğine dair kurulan fanteziler gibi. Karşılıksız aşkın bu noktaya gelmesi uç bir şey, değil mi? Basın ikinizin de peşinden koşarsa buna şaşırımam,” derken geri döndü.

Yerine geçerken yüzünde boş bir ifade belirmişti. Ryan kız kardeşinin saçma ifadesini düzeltmeye çalışmadan garson kadın yanlarına geldi.

“Yemeklerimizi beğenmediniz mi?” Masada tamamen dolu görünen tabaklara göz attı.

Bu, konuyu değiştirmek için mükemmel bir fırsattı, özellikle de *romantik* kelimesini duyduğunda Vicki’nin ne kadar gerildiği düşünülürse.

“Her şey harika, teşekkürler.” Ryan yumurtadan bir parça alıp ağzına attı ve Smith’e döndü. “Pekâlâ, filmin ön hazırlıkları nasıl gidiyor?” Bu ailesindeki herkese sahte nişan haberiyle ilgili konuşmalarının sona erdiğini belirten bir imaydı.

Ve onu yalnızca arkadaş olarak gören bir kadına âşık olduğu için ona acımamaları gerektiğini de anlatıyordu.

F

Ryan ve Vicki lokantadan ayrılıp Mary Sullivan’la görüşmek için Palo Alto’ya yöneldiklerinde Sophie, “Ryan’ı daha önce hiç böyle görmemiştim,” dedi. “Hüsrana uğramış ve neredeyse öfkeli. Onun için endişeleniyorum.”

“Vicki onun için deli oluyor gibi geliyor bana.” Lori

yüzünü buruşturdu. “Belki de Ryan hislerine karşılık bulamayacağını düşünerek yanıliyordur.”

“Ekranada fotoğrafını görünce serseme döndü,” diye anımsattı Smith. “Ryan’a karşı arkadaşlığın ötesinde bir his besliyorsa da, onun beraberinde getirdiği şeylerle ilgilenmek istemeyebilir. Marcus geçtiğimiz yıl boyunca Nicola’nın müzik kariyeri için pek çok fedakârlık yapmak zorunda kalmıştı.”

“Burada olsaydı yaptığı her fedakârlığın buna değer olduğunu söylerdi,” dedi Lori inatla.

“Belki de,” dedi Chase. “Ama Ryan günün birinde profesyonel bir koç olacağından onunla birlikte olan kişinin üzerindeki baskı daha da artacak. Ve bu kişi daha da göz önünde olacak. Vicki’nin kendi kendine ve sanatını icra ederken daha mutlu olduğunu düşünüyorum.”

“Ryan’la birlikteyken de mutlu,” diyerek karşı çıktı Lori. “Birlikte ne kadar eğlendiklerini anımsıyorum. Gençliğinde bize veda etmek için uğradığında ve yeniden geri dönmenin bir yolunu bulacağını söylerken yüzünde beliren ifade hâlâ aklımda. Kalbi milyonlarca parçaya ayrılmış gibi görünüyordu. Ryan da ondan farklı değildi.”

Gabe başını salladı. “Bana sorarsan arkadaşlıklarını bir bahane olarak kullanıyor. Bahanelere son verip harekete geçmeli. Ben Megan’ı istedim ve onun peşinden gittim.”

Sophie gözlerini devirdi. “Kesinlikle öyle yaptın Gabe, Summer’la sizi bir araya getirmek için türlü numaraya başvurmamızdan hemen sonra.”

Herkes Gabe’e bakarak sırttı ve sonunda Gabe kah-

kaha atarak, “Tamam, kafamı toplamam için biraz yardıma ihtiyacım vardı,” dedi. “Teşekkürler, Soph.”

Herkes masaya peşin para bırakırken Smith, “Üstümüze düşen kısmı yerine getirip Vicki’yi bu sahte nişan haberine sadık kalacağımız konusunda ikna edeceğiz,” dedi. “Onunla geçirdiği zamandan nasıl istifade edeceği Ryan’a kalmış.”

Smith masadan kalktı ve yardımcı olmak için elini *Sevimli*’ye uzattı. “Annem Vicki’ye bayılırdı,” dedi Sophie yerinden doğrulurken kardeşlerine sırtarak. “Her şeyin gerektiği gibi olmasını sağlayacak öneriler sunarsa buna hiç şaşırmam.”

On Üçüncü Bölüm

Mary Sullivan'ın çocuklarını yetiştirdiği bölgeden ayrılıp San Francisco'nun yolunu tuttuktan birkaç saat sonra, "Annemi gerçekten seviyorum," dedi Vicki ona.

Ryan'ın annesi onlara kahve ikram etmiş ve anlattıkları garip durumu açıklamalarını sabırla dinlemişti. İşin tuhaf tarafı, sahte nişan haberlerinden neredeyse memnun görmüş ve Vicki beyzbol stadyumundaki koca ekranda beliren tebrik mesajı karşısında ne kadar dehşete kapıldığını ifade ederken içten bir şekilde kahkahalara boğulmuştu.

Ryan'ın kardeşlerinin bu yalanı saklı tutma desteğine rağmen Vicki, ancak Mary Sullivan'ın bu rahat tavrıyla sonunda onların haklı olabilecekleri fikrine varmış ve kendini bu konuda suçlu hissetmeye son vermesi gerektiğini düşünmüştü.

"Seni gördüğü için çok mutlu oldu," diye bilgilendirdi Ryan onu. "Ve sebep ne olursa olsun bunu önemsemedi."

Sahte nişan haberinin ayrıntılarını aktarmalarının ardından Mary geçmiş yıllarda Avrupa'ya yaptığı seyahatleri anlatarak Vicki'yi tatlı sözlerle rahatlatmıştı. Vicki onun

Jack Sullivan’la evlenip kendini sekiz çocuğuna adamadan önce, genç ve aranan bir modelken dünyayı gezmesiyle ilgili hikâyelerini kendisiyle paylaşmasından memnun olmuştu. Arka bahçedeki büyük meşe ağacına bakan konforlu oturma odasında Mary ve Ryan’la sohbet ederken Vicki gençliğindeki gibi kendini evinde hissetmişti.

Ne olursa olsun bu yoğun, huzur verici samimiyete – koşulsuz sevgiye ve Mary Sullivan’la çocuklarının desteğinin verdiği bu güzel duyguya– tutunmayı planlıyordu.

Ryan kırmızı ışıktaki durup ona baktı. “Kendini şimdi daha iyi hissediyor musun?”

Vicki ona sonunda gerçekten gülümseyebildi. “İnanamayacağın kadar iyiyim. Peki ya sen?”

Ryan elini onun elinin üzerine koydu. “Sen gülümsediğin sürece ben de iyiyim.”

Bu sözleri başka bir erkek söylemiş olsa kelimeler kulağa çok boş gelirdi. Ama Ryan söylediğinde her bir kelimenin gerçek olduğunu biliyordu.

Birkaç dakika sonra genç kadının stüdyosunun bulunduğu binanın önüne park eden Ryan, “Bugün bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ne olursa olsun,” dedi.

Anne’in gönderdiği mesajlara bakılırsa, muhabirler ve blog yazarları Vicki’ye ulaşmak için tüm sabah stüdyosunu aramışlardı. Görünüşe göre daha kimse kapısında beklemiyordu ama yine de Vicki şehrin en ateşli bekârıyla nişanlandığı haberinin ardından stüdyosunun tam olarak sığınacak bir liman olduğundan kuşkuluydu.

Arabaya bindiklerinde Ryan'la birlikte bir açıklama yapmak için ailesini aramışlardı, fakat kimse evde olmadığından Vicki onlara sadece merhaba dediği bir mesaj bırakmıştı. Ryan'la nişanlandığına gerçekten inanırlarsa diye endişelenmiş ama sonra ikisinin de spor karşılaşmalarını ya da magazini takip etmediğini hesaba katarak daha olaydan haberlerinin olmadığını düşünmüştü.

"Teşekkür ederim. Beni aramak istersin diye telefonumu cebimde tutacağım." Nişan haberiyle ilgili bilgi koparmak için ceptelefonu numarasını ele geçirmeyi başaran tüm o yabancıları göz ardı edip Ryan'ın aramasını tanımlayabilmek için ona çoktan özel bir ton atamıştı.

Gün şimdiden öyle yoğun geçiyordu ki son anda anımsadı. "Bu akşamki takım kutlaması için kaçta yola çıkmamız gerekiyor?"

"Limuzin bizi saat sekizde almaya gelecek."

Ryan Sullivan'ın hayatının geri kalanını geçirmeye karar verdiği kadın olduğu yalanını herkesin gözü önünde sürdürecektir olmasının verdiği gerginliği bastırmaya çalıştı.

Ryan onun elini dudaklarına götürüp üzerine bir öpücük kondurdu. "Akşam görüşürüz."

Çalışma alanına yönelmek yerine Vicki, Anne'in dikiş odasına gitti ve kapıyı tıklatmadan içeri girdi.

"Bu akşamki gösterişli kutlamada giyebileceğim bir şeylerin var mı?"

"Hey!" Anne dikiş makinesinin önünden hızla ayağa fırladı. "Bayan Muhteşem olacaksınız!" Vicki'ye sarıldı. "Ünlü olmak nasıl bir duygu?"

Sahte nişan haberi yüzünden duyduğu suçluluk boğazına bir yumrunun yerleşmesine sebep olsa da, “Tuhaf,” dedi Vicki arkadaşına gülümseyerek.

Dahası, eski kocasının aksine, şöhret hiçbir zaman peşinden koştuğu bir şey olmamıştı. O yalnızca sanatıyla geçimini sağlayabilmek ve yaptığı heykellerle insanların hiçbir yerde bulamayacakları bir duyguya kapılmalarına öncü olabilmek ve bu sayede tanınmak istiyordu.

“Bence dünya üzerindeki en çekici adamla bu yola girmen harika, her ne kadar nişan haberini ucundan da olsa duyurmasan da.”

“Üzgünüm.” Vicki gerçeği açıklayacak kadar onu tanımadığı için cidden üzölmüşüü. Yine de ona, “Bu habere senin kadar şaşırdığımı söylemem bir fark yaratır mı?” demeden edemedi.

Anne bir kaşını kaldırdı. “Evlilik teklifi etmesini beklemiyor muydun?”

“Hayır. Kesinlikle beklemiyordum.” Fakat bu şimdilik yapabileceğı en dürüst açıklamaydı ve arkadaşısı daha fazla ayrıntı istemeden önce konuyu değıştirdi. “Süper model olmayan biri için diktiğın bir şeyler var mı elinde?”

Anne ona sırtıttı, ifadesi az da olsa hınzırdı. “Aslında bunu sorduğuna sevindim. Diktiğım elbiselerden birkaçını lolipop emecek gibi görünen ergenler yerine kıvrımlı birinin üzerinde görmeyi istiyordum ne zamandır.”

Sarkan elbise askılarından birine yönelip koyu kırmızı

bir elbise çıkardı. Vicki bulunduğu yerden onun kolsuz ve diz hizasında bir elbise olduğunu görebiliyordu. Basit ve rahat bir modeli vardı, dahası bu rengi hep sevmiştir. Elbisenin kesimi olağanüstüydü ve kullanılan kumaş öyle esnekti ki Vicki üzerine oturacağını umut etti. Her halükârda dolabında bundan daha iyi bir elbisesi yoktu.

Ta ki Anne elbiseyi ona uzatana ve Vicki elbisenin ön tarafında bulunan fermuarlı çapraz kesimi fark edene dek.

İtiraz edemeden, Anne köşedeki perdeli küçük alanı gösterdi. “Git ve bu ayakkabılarla dene, muhtemelen ayağına uyarlar.”

Vicki’nin bu elbiseyi iç çamaşırlarıyla giymesinin imkânı yoktu, bu yüzden kalçasına gelen hırkası, uzun atleti ve taytıyla birlikte sutyenini ve külotunu da çıkarıp bir köşeye bıraktıktan sonra boy aynasına bakmak için perdenin ardından dışarı çıktı.

Anne el çırpmaya başladı. “Biliyordum. Elbisemle muhteşem görünüyorsun.”

Vicki aynadaki yansımasına bakarken kızardı.

Anne onun arkasına geçti ve Vicki’nin saçlarını başının tepesinde topladı. “Mükemmel. Kesinlikle mükemmel. Şimdi tek yapman gereken, kutlamada soran herkese bu elbiseyi genç ve ateşli bir tasarımcının izniyle giydiğini açıklamak.” Söзlerine devam ederken Vicki’nin aynadaki yüzüne bakıp sırtıttı. “Bay Muhteşem’le fotoğraflarını çektiklerinde adımı kullanacaklarından eminim.”

F

Yüzük kutusunu cebine koyduğundan beri Ryan'ın kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Kuşkusuz, bunun gerçek bir nişan yüzüğü olmadığını biliyordu. Ancak yine de bu zamana dek hiçbir kadına yüzük takmadığı için kendini ciddi bir meseleye bulaşmış gibi hissediyordu.

Ve gerçek olsun ya da olmasın, seçtiği yüzüğü Vicki'nin beğenmesini istiyordu.

Nihayet ön kapının açıldığını duyduğunda gömleğinin son düğmelerini de ilikleyip Vicki'yi karşılamak üzere yatak odasından çıktı.

Onu stüdyosuna bırakmasının üzerinden yalnızca birkaç saat geçmiş olmasına rağmen yine de onu görünce birkaç saniye duraksayıp genç kadını büyük bir zevkle süzdü. Onu kollarının arasına almak istedi ama bunun yerine kendine hâkim olup yalnızca alnına bir öpücük kondurdu.

“Terliyim ve her tarafım kille kaplı,” dedi genç kadın ondan bir adım uzaklaşıp elbise çantasını göğsüne bastırırken. “Duş almam lazım. İnanılmaz hoş görünüyorsun, seni kirletmek istemem.”

Tüm gün çalıştığı halde teninin kokusuna bayılıyordu. Özellikle de en çok yapmak istediği şeylerden birinin onunla birlikte terlemek olduğu düşünülürse.

Çantalarını yere bırakıp ona baktı. “Gelen tüm aramalarla e-postaları görmezden geldim ve neyse ki stüdyoma uğrayan kimse olmadı. Gerçi öyle olmuş olsa bile Anne

bana ulaşmadan herkesi korkutup kaçırmış olabilir,” dedi gülümseyerek. “Hiç aramadın, bundan bugün her şeyin yolunda gittiği sonucunu çıkarabilir miyim?”

Ryan birkaç ısrarcı gazeteci tarafından kovalanmıştı, ama genç kadının bunu bilmesine gerek yoktu. Bu geceki kutlamayı atlattıktan sonra bir sonraki adımlarını düşünebilirlerdi.

“Koçumla maç kayıtlarım izleyip egzersiz yaparak biraz zaman geçirdim.”

Çoğunlukla da ona alacağı yüzüğe kafa patlatmıştı. Atıcı tümseğindeki efsanevi soğukkanlılığına karşın yüzüğü ona bir an önce vermezse kendini kaybedebilirdi.

Cebine uzandı. “Sana bir yüzük aldım.”

“Bir yüzük mü?” Vicki paniğe kapılarak ona baktı. “Bana bir yüzük mü aldın?” Kendini toparlamaya çalıştıktan sonra ekledi: “Bu aramızdakileri daha gerçek gösterecek sanırım, öyle değil mi?”

Ryan kutunun kapağını açtı ve elinin titrediğini görünce buna inanmadı. Tanrım, onu tamamen korkutup kaçırmadan önce kendine hâkim olması gerekiyordu.

“Umarım beğenirsin.” Sesi normalden daha boğuk çıkmıştı.

“Ah Ryan.” Yüzüğe bakarken Vicki’nin gözleri kocaman açıldı. “Çok güzel.”

Fakat koyu kırmızı yakutlarla ve parlak elmaslarla kaplı platin halkaya uzanmak yerine ona bakmayı sürdürdü.

“Parmığına takabilir miyim?” Ryan’ın sesi ham, kelimeleri belli belirsizdi.

Genç kadın gözlerini yüzükten ayırmadan dudaklarını yaladı. “Olur.”

Ryan yüzüğü kadife kasasından çıkardı ve genç kadının eline uzanmadan önce kutuyu girişteki masanın üzerine bıraktı. Yüzüğü sol elinin yüzük parmağına usulca kaydırırken Vicki’nin eli hafifçe titriyordu.

“Ben...” Sonunda ona baktı ve gözlerinde ortaya çıkan hisler karşısında Ryan, ona sahip olmak ve asla bırakmamak istedi. “Yüzük takmıyordum...”

Yeniden bir nikâh yüzüğü takarak Vicki'nin kendini ne kadar kötü hissedeceğini akıl edemediği için kendine lanet okuyan Ryan, “Çalışırken yüzük takamayacağım bildiğimden sana bir de bu kolyeyi aldım,” dedi.

Vicki kolyeyi ondan aldı. “Her şeyi düşünmüşsün. Bir heykeltıraş çalışırken yüzük takamadığını başka kimse bunu akıl etmezdi.” Başını sallayarak duraksadı. “Anthony bile nişanlandığımızda bunu unutmuştu.”

“Hikâyemizi desteklemek için bu gece bunu takman gerek ama kötü hatıraları aklına getirecekse takmaman...”

“Bu yüzük çok güzel, Ryan,” dedi genç kadın ona hafifçe gülümseyerek, yeniden yüzüğe bakarken Ryan göğsünü adeta hapseden metal kafesin gevşediğini hissetti. “Bu harika. Nasıl bildin?”

Çünkü seni tanıyorum tatlım. İçini, dışını her şeyini biliyorum. Ve o yüzüğü bana geri vermeni hiç istemiyorum.

“Şanslı bir tahmin.”

Vicki parmak ucuna yükselip onun yanağına bir öpü-

cük kondurdu. “Bana dünyanın en güzel yüzüğünü aldığın için teşekkür ederim. Sadece bir süreliğine takacak olsam da buna bayıldım.”

Sonraki yarım saat Ryan için cehennemden farksızdı. Vicki’nin duştaki görüntüsünü, yumuşak kıvrımlarını okşayan suyu, sabun köpüklerinin güzel teninden kaymasını düşünmeden edemedi.

Sertleşmiş erkekliği koyu renkli kumaş pantolonunu zorlarken Vicki duştan çıkıp misafir odasına geçmeden önce kendini zorlukla kontrol altına alabildi. Topuklu ayakkabılarının sesini duyduğundaysa kendini utandırmayacak kadar kendindeydi.

Ta ki onun kıyafetini görene dek.

Vay canına!

Vicki muhteşem kıvrımlarını ve tatlı tenini gözler önüne seren koyu kırmızı bir elbise giymişti.

Tüm o çapraz fermuarları elleriyle ve dişleriyle çekip çıkarmak istedi. Onu soyduğu ve tenine dokunduğu sürece bunu nasıl yaptığının hiçbir önemi yoktu.

“Muhteşem görünüyorsun, Vicki.”

Bu bir arkadaşın söyleyebileceği bir şeydi, o nedenle genç kadının sözlerini yanlış anlamasından endişelenmiyordu.

Endişelendiği şey o kıyafeti üzerinden yırtarcasına çıkarıp Vicki’yi duvara yaslayarak her şeyi mahvetme ihtimaliydi.

Genç kadının yanakları hoş bir biçimde kızardı. “Teşekkür ederim.”

Limuzin birkaç dakika önce evin önüne park ettiği için Ryan ona elini uzattı.

Teni duş sonrası daha da yumuşak, sabunla karışık kadınsı kokusu daha da inanılmazdı.

“Tanrı’ya şükür bu gece herkes nişanlı olduğumuzu düşünecek, aksi takdirde adamları yanından defetmem gerekebilirdi.”

Gülümsemesi genişlerken o kadar güzel görünüyordu ki. “Okuldaki kızların sana deli olmalarına şaşmamalı. Her zaman ne söyleyeceğini biliyorsun.”

Onun, heyecanını yatıştırmak için böyle konuşuyormuş gibi davranmasından nefret ediyordu. Tüm bu lanet olası durum yeterince hüsrana kapılmasına sebep olurken parmaklarının yanağını okşama isteğini dizginleyemedi.

Vicki onun dokunuşu karşısında ürperdiğinde Ryan ondan uzaklaşmazsa bu gece hiçbir yere gidemeyeceklerini ve sabah olduğunda genç kadının ondan nefret edeceğini biliyordu. Yine de ona dokunmadan edemiyordu, bu yüzden elini tutup parmaklarını onunkilere kenetledi.

“Hazır mısın?”

“Hayır.” Çarpık bir gülümsemeyle verdiği bu dürüst cevabın ardından onu izledi. “Ama yine de bu zorlu görevi atlatmaya kararlıyım, o yüzden hazır olup olmamamın hiçbir önemi yok.”

On Dördüncü Bölüm

Tanrım, ne kadar da yalancıydı. Hiç hissetmediği türde iddialarda bulunuyordu.

Vicki oldukça gergin olmasına rağmen elindeki şampanya kadehinin sapını fazla sıkı kavramamaya çalıştı.

Ryan'la San Francisco'nun kalbinde bulunan Bently Reserve'e adım attıkları an, tüm bakışlar anında onlara çevrilmiş ve ellerine şampanya kadehleri tutuşturulmuştu. Oyuncular ve onların eşleriyle kız arkadaşlarının oluşturduğu geniş gruba dahil olurken Ryan'ın belini saran kolu sıcak ve güçlüydü. Herkes kadeh tokuşturup onları tebrik etmişti. Vicki tüm gün pek bir şey yiyememişti ve görünüşe bakılırsa şampanyanın etkisiyle de epey başı dönüyordu.

"Peki nasıl tanıştınız?" diye sordu kadınlardan biri. "Lisede değil mi?"

Ryan onun belini biraz sıkarak, "Vicki ben on beş yaşındayken şehre taşındı," dedi. "Anında dikkatimi çekti, her ne kadar o beni hiç fark etmemiş olsa da."

Vicki arabanın önünden çekmeden önce Ryan'ın onu

fark etmiş olmasına ne kadar şaşırdığını belli etmemeye çalışırken adamlar on beş yaşındaki çaresiz Ryan'ın görüntüsü karşısında kahkahalara boğuldular.

“Elbette seni fark ettim,” dedi usulca. “Aksi nasıl olabilirdi ki?”

Tüm bunlar göstermelik olsa da Ryan dönüp ona şaşkın şaşkın baktığında her şey tam anlamıyla gerçeğe dönüşüverdi.

“Hatırladığım kadarıyla,” diye cevap verdi Ryan. “Dikkatini çekebilmek için kendimi bir arabanın önüne atmam gerekmişti.”

“Hadi canım, bir saniye,” dedi takım arkadaşlarından biri. “Kendini bir arabanın önüne atmak da nereden çıktı?”

Ryan'ın hikâyeyi anlatmasıyla başı daha da dönme-ye başlayan Vicki hızla duruma açıklık getirdi. “Okulun park alanında kontrolden çıkmış bir araba vardı ve doğruca Ryan'ın üzerine gidiyordu. Onun yoldan çekilmesine yardım ettim.”

“Bunun için yeniden teşekkür ederim,” dedi Ryan genç kadının saçını yüzünden geriye atıp usulca çenesini okşayarak.

Ryan hem insanları etkilemede hem de ona olan hislerinin gerçek olduğuna dair herkesi inandırmada oldukça iyiydi. Vicki'ye tüm bu insanlar ona bu kadar dikkatle bakarken Ryan'a olan hislerini nasıl saklayabilirdi ki?

“Peki gençken tanıştıysanız evlilik kararını almanız neden bu kadar uzun sürdü?” dedi Ryan'ın takım arkadaşlarından biri. “Hızlı olmanla tanındığını düşünüyordum, Sullivan.”

Ryan genç kadının gözlerinin içine bakarak, “Vicki şehirden taşındıktan sonra öğrendiğim bir sonraki şey başka biriyle evlendiği idi,” dedi.

Ryan’ın eli nazıkce sırtına, oradan omuzlarına kayıp yeniden beline yerleşmeden önce Vicki zorlukla nefes aldı.

“Peşinden gitmem ve uğrunda mücadele etmem gerekirdi.” Artık hikâyeyi gruba anlatmıyordu. Aksine, her bir kelimesi doğrudan ona hitap ediyordu. “Peşinden gelmediğim her günden pişmanlık duydum. Şimdiyse benimsin ve artık hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim.”

Ryan hepsinin hayalini kurduğu sözleri dile getirmişçesine, arka ofiste çalışan kadın dahil tüm oyuncuların eşleri ve kız arkadaşları iç çektiler.

Ne yazık ki Vicki de kendini aynı şeyi yaparken buldu. Yıllar içinde kaç kez Ryan ne yapıyor, kiminle birlikte, beni özlüyor mu diye düşünmüştü kim bilir...

Kes şunu Vicki! Ryan rolünü öyle başarılı oynuyordu ki beyaz perdede Smith’e kök söktürebilirdi.

Sakindi.

Ve Vicki’nin ona uyum sağlaması gerekiyordu.

“Peki aşırı kötü çocuğu ehlileştirmek nasıl bir his?” diye sordu Vicki’nin daha önce göz göze gelmediği güzel bir kadın.

Vicki’nin sakın olma çabası yerini hızla telaşa bıraktı.

Bunun sebebi sorulan soru değil kadının gözlerindeki ve sesindeki imaydı.

Ryan belli ki bu kadınla birlikte olmuştu.

Bunun bir önemi olmamalıydı. Vicki'nin mantıklı tarafı bunun farkındaydı. Neticede Ryan'la sadece arkadaş ve Ryan istediği şeyi yapmakta özgürdü, sahte nişanlarının öncesi ya da sonrası fark etmezdi. Yine de burada, şu an, nişanlarmış gibi davranıyorlarken genç adam yasak bölgedeydi.

Sanki Ryan'ın belini sardığı seksi elbiseli kadını alanın karşı tarafından izleyen başka bir kadınmış gibi Vicki boğazından yükselen derin kahkahayı duydu.

“Dalga mı geçiyorsun?” Doğruca Ryan'm birlikte olduğu kadına baktı. “O ehlileştirilemez.” Elini Ryan'ın göğsüne koydu ve avcuna nüfuz eden sıcaklığı hissederken son vuruşunu yaptı. “Tanrı'ya şükür.”

Diğer kadın yapmacık bir kahkaha attığında Vicki kendini zaferin verdiği rahatlığa teslim etti.

Ne yazık ki bu pek uzun sürmedi. Çünkü kelimeler ağzından çıkar çıkmaz alandaki herkes öpüşmeleri için tezahürat yapmaya başladı.

Ah olamaz, diye düşündü Vicki genç adamın siyah gözlerine bakarken. Ben az önce ne yaptım?

F

Vicki'nin böyle –seksi ve utangaç bir biçimde– kızardığında ne kadar muhteşem görüldüğüne dair bir fikri var mıydı? Bu tam olarak, seksiliği daha da yoğunlaşsın, yataкта adını haykırırken utangaçlığı bir kenara bıraksın diye bir adamın her şeyi yapabileceği bir ifadediydi.

Ryan genç kadının onun ehlileştirilemeyeceğini –çıp-

lak kıvrımları bedeninin altında, hoyratça birbirlerinin olurlarken— söylemesinden sonra insanların aklından ne geçtiğini biliyordu.

Etraflarındaki her erkek böyle bir kadınla birlikte olduğu için onun ne kadar şanslı bir piç kurusu olduğunu düşünüyordu.

Hepsi onun yakın zamanda genç kadını soyacağını, ellerinin ve dudaklarının bedeninde gezineceğini düşünüyor-du. Kuşkusuz insanların aklına umursamazca gecenin ilerleyen saatleriyle ilgili bu manzarayı sunan Vicki'ydi.

Önce kendi kadehini, sonra da onunkini bırakıp Vicki'nin yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Onlara istediklerini vermeye ne dersin?”

Vicki ona yanıt vermek için öyle uzun süre bekledi ki Ryan onun bu gece burada olma sebeplerini umursamaksızın hayır diyebileceğini sandı. Genç kadının onaylayarak başını salladığını görene dek nefesini tuttuğunu zorlukla fark etti.

Tüm takım arkadaşlarının istediği bir öpücük görmektir, ama Ryan başparmağıyla onun altdudağını okşamadan edemedi. Vicki onun gözlerinin içine bakarken kollarının arasında ürperdi ve nefes nefese kaldı.

Dudaklarını dudaklarına yaklaştırdığında Ryan ona seneler sonra ilk karşılaştıklarındaki gibi küçük, basit bir öpücük vermeye kararlıydı. Onları izleyen kalabalığı tatmin edecek, ama arkadaşlık sınırını aşmayacak kadar ateşli bir öpücük. Bunu o gece James'in karşısında yapmıştı, öyle değil mi?

Dilin dahil olmadığı bir öpücük. Kimse halka açık bir yerde bundan daha fazlasını beklemezdi, o nedenle Ryan bu bahaneye sığınabileceğini biliyordu.

Fakat dudaklarını genç kadının dudaklarına değdirdiğinde kollarının arasındaki Vicki'nin öyle tatlı, öyle yumuşak olduğunu fark etti ki Ryan'ın öpücük planı anında yitip gitti.

Daha iyi bir açığı yakalamak için genç kadının kafasını eğmesi gerekti ve Vicki zevkle dudaklarını aralarken Ryan'ın dili onunkini çaresizce bulma çabasıyla derinlere kayd. Hedefine ulaştığında Vicki de diliyle anında ona karşılık verdi. Ryan bir eliyle onu daha da kendine çekerken ve genç kadının elleri onun saçlarının arasına kayarken öpüşmeleri daha da yoğunlaştı.

Islık ve gülüşme sesleri kulaklarına dolana dek Ryan nerede olduklarını, Vicki'yle bir oda dolusu izleyici karşısında ne yaptığını hatırlayamadı.

Vicki de bunu o an fark etmiş olmalıydı, çünkü Ryan kendini zorlayıp dudaklarını yağmalamaya son verdiği an genç kadın önce şaşkın, sonra dehşete kapılmış göründü.

Ryan az önce yaptığı şey yüzünden genç kadını kaçırmaktan korkarak, "Mükemmeldi," diye fısıldadı ona, sanki öpüşmeleri ruhuna işlememiş de sadece rol gereğiymiş gibi. Vicki'yi kalçasına dokunmayacak şekilde onu yeterince yakınında tutarak uyarılmışlığını gizlemeye çalıştı. "Gösteri sona erdi millet. Gidip başka bir yerde eğlenin," diye ta-kıldıkdan sonra baş başa kalabilmek için Vicki'yle birlikte balkona yöneldi.

“Sen iyi misin?”

Yanıt verirken Vicki’nin yanakları kıpkırmızı oldu.
“Elbette.”

Tamam, içlerinden birinin iyi olması bir şeydi, ancak Ryan o öpücüğün ardından kendini iyi hissedecek halde değildi. Onu yeniden, yeniden, yeniden öpmek istiyordu. O öpücükle ileri gittiğini bilmesine rağmen.

Arkadaşlık sınırını aştığını bilmesine rağmen.

Bu konuyu alaya almasının nedeni de buydu. “Sanırım o öpücükle onları gerçekten ikna ettik.”

Ryan, genç kadın bastırmadan önce bir an için bakışlarında beliren duygu yüklü ifadeyi seçebildi. “Harika. Bunu atlattığımıza sevindim.” Gözlerine yansımayan hafif bir gülümsemeyle cevap verdi. “Geri dönssek iyi olacak, sence de öyle değil mi?”

Lanet olsun, içeride yaşananlardan sonra ondan korkuyor olamazdı, değil mi?

Çenesini tutup Vicki’nin yüzünü yüzüne doğru çevirdi. “İyi olduğundan emin misin? İyi değilsen bunu bana söyleyebilirsin, Vicki. Bana istediğin her şeyi söyleyebilirsin.”

“Sadece bu kadar ilgiye alışık değilim. Bu şekilde nasıl yaşıyorsun bilmiyorum.”

“Yakında buradan çıkacağız, söz veriyorum.”

“Hayır,” dedi Vicki başını hafifçe sallayarak. “Bu rövanş maçından önce şerefine düzenlenen bir kutlama. Kalmamız gerek.”

İşte bu tam olarak onu sevmeye nedenlerinden biriydi.

Herkes kendini düşünürken Vicki asla bencilce davranmıyordu. Ve buna rağmen Ryan, o inanılmaz ateşli öpücüğü ondan talep etmesinin ne kadar yanlış olduğunu bilse de kendine hâkim olamamıştı, çünkü bunu istemişti.

Geçmemesi gereken sınırı ihlal ettiği için kendinden nefret ederek, “Seni o şekilde öptüğüm için özür dilerim, Vicki,” dedi. “Durumdan faydalandığım için çok üzgünüm. Ve senden.”

Genç kadın donup kaldı, ifadesi yüzünde asılı kalmış gibiydi. “Af dilemeni gerektirecek bir şey yok. Nişanlıyla öpüştüğünü görmek istediler, biz de isteklerini yerine getirdik.” Ryan onu daha önce hiç bu kadar soğuk ve mesafeli görmediğini düşünürken, konuşmaya devam etti. “Ayrıca sana karşılık verdiğim için umarım sen de beni affedersin.”

Bir an sonra içeri girdiğinde, Ryan onun peşinden giderken kendini bir pislik gibi hissediyordu. Neyi yanlış ifade ettiğini bilmiyordu, ama her şeyi mahvettiği kesindi.

Ve bunu nasıl düzelteceğine dair tek bir fikri bile yoktu.

On Beşinci Bölüm

Bu çok fazlaydı.

Ryan ona çok fazlaydı.

On dakika önce kutlamadan ayrılmışlardı, ancak bu geceden –ve unutamayacağı o öpücükten– sonra Vicki ona artık bu kadar yakın olabileceğini hiç sanmıyordu.

Limuzinin gümüş kapı koluna uzandı ama açmaya çalıştığında kapı kilitlendi.

“Vicki?”

Ryan’ın dudaklarından çıkan adının tınısını duymasıyla nefesi kesildi. Genç adam gece boyunca onun adını pek çok kez telaffuz etmişti. Ve her seferinde Vicki kendine tüm bunların bir oyun olduğunu, hiçbirinin gerçek olmadığını, gerçekten ona ait olmadığını ve hiçbir zaman da olmayacağını anımsatmaya çalışmıştı güçlükle.

Bu devamlı hatırlatıcıların önderliğinde başarılı olabildi belki de, tabii Ryan daha takım arkadaşlarıyla konuşmak için içeri girerlerken parmak uçlarını omuzlarında gezdirip belini kavramamış ve yanağını okşamamış olsaydı...

Tüm bu dokunuşlar, genç adamın kaslı bedeninin bedenine değdiği her anda Vicki kendi bedenine –ve kalbine– elinden geldiğince hâkim olmaya çalışmıştı. Ta ki kutlamanın sonunda sinir, şehvet ve o kahredici *ihtiyaç* yüzünden titreyene dek.

“Dışarı çıkmam lazım.” Sesindeki çaresiz tını acı verici bir şekilde belirgindi. Ama birilerinden bir şeyler saklayabileceği aşamayı çoktan geçmişti. Özellikle de kendinden.

Kaçıp gitmek istemesinin nedeni de tam olarak buydu.

Ryan’dan uzaklaşmak istemesinin.

Ve kendi arzularından.

“Arabayı durdur, lütfen!” Kendini kaybedip tam olarak kırılma noktasına doğru sürüklenirken sesi titriyordu.

Bir an sonra limuzin usulca yolun kenarına park etti ve kapının kilidi açıldı.

Vicki kısıtıldığı yerden öyle bir telaşla çıktı ki neredeyse kaldırıma yapışacaktı.

Bir planı yoktu, nereye gideceğini de hiç düşünmemişti. Başını kaldırdığında ilahi bir rehbermiş gibi görünen bir barın kapısını fark etti.

Bir, belki de birkaç kadeh içebilirdi.

İçinde nabız gibi atan ihtiyacı dindirmek, Ryan’ın ellerinin ve dudaklarının tenine dokunuşunun, kolunun bedenini kavrayışının mevcut hatırasını gidermek için yapabileceği başka hiçbir şey yoktu şu an için.

O siyah ve kırmızı renkli kapıyı iterek içeri girdi. Parmak uçlarıyla boyası dökülmüş ve bar açıldığından beri yüz-

lerce kez onarımdan geçmiş gibi görünen yüzeyi yokladı. Ardından o yüzeyde yumruklanarak açılmış irili ufaklı çukura, ahşabın yapışkan ve nemli dokusuna odaklanmaya çalıştı. Bir şekilde, bir yolunu bulup dokunma hissini Ryan'dan başka bir şeye yönlendirerek gidermesi gerekiyordu.

Genç adam gece boyunca elinin altında olmuştu. Bir heykeltıraş için dokunmaktan daha tatmin edici hiçbir şey olamazdı. Tüm o dokunuşlar onu aklını kaçırmamanın eşiğine sürüklemişti.

Parmak uçlarıyla hissettiği gömleğinin yumuşak dokusu.
O yumuşak dokunun altında saklı inanılmaz kaslar.
Kaburga sırası.

Her şeyi bir arada tutan sinirler.

Bir sanatçının talep ettiği şeyi –Ryan'ın bedeninin iniş ve çıkışının izini sürerek– yapmamaya çalışırken elleri titremişti.

Aynı zamanda, bu geceki kutlama her şeyi öyle keskin bir noktaya sürüklemişti ki artık Ryan'la ne kadar farklı olduklarını inkâr edebilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Her şey Ryan'ın kolayına geliyordu. Kariyeri, ilişkileri, ailesi. Öte yandan Vicki hayatı boyunca sanatını icra etmek, sürekli şehir değiştirirken dost edinmek, bir sanatçı olarak asker ailesine uygun yaşamak için mücadele vermişti.

Ryan kendi bedeninden oldukça eminken, Vicki hiçbir zaman bedenindeki kıvrımlarıyla ve bu kıvrımları taşımaya neredeyse yetmeyen boyuyla ilgili ne hissedeceğinden hiçbir zaman emin olamamıştı.

Ve, tuhaf bir şekilde, Ryan'la birlikte geçirdiği zaman süresince yaşadıkları için endişelenmeye de alışık değildi.

Çünkü Ryan'ın onu bu zamana dek *bir kadın* yerine koymadığını biliyordu. Seneler boyunca aksi olmasını ne kadar dilediyse de tüm bu saçmalık karşısında endişelenmek olağanüstü bir çaba gerektiriyordu.

Onunla birlikteyken her zaman kendi gibi olmuştu. Ne giydiğini, makyaj yapıp yapmadığını ya da yemeğini yiyip onun son lokmasına da göz koyup koymadığını dikkate almadan onun arkadaşı olacağını bilmişti.

Vicki kurduğu gülünç fantezilerin onu anbean, günbegün alt etmesine izin verdiği için bu arkadaşlığı kaybetmeyi kesinlikle göze alamazdı.

O nedenle, *ya olursa ve hayallerim gerçeğe dönüşürse* fantezileriyle vedalaşması gerekiyordu.

Ryan'ın, ünlü bir sporcunun eşi olma baskısını taşıyabilecek biriyle birlikte olması gerekiyordu. O kadın olamayacağını düşünmesi gülünçtü, özellikle de bunu düşündüğünde bile sinirleri gerilirken ve artık genç adamın hayatına girmesinin ne kadar ilgi çektiğini tamamen bilirken.

Gerçek şu ki onun hayatında bir arkadaştan fazlası olmaya uygun değildi. Ve günün birinde, Ryan eşi olacak o kadını bulduğunda, kuşkusuz arkadaşlıkları arka planda kalacaktı.

Ve Vicki'nin bununla başa çıkması gerekecekti.

Bir grup genç, sarhoş ve birbiriyle flört eden adamlar kadının arasına girerken alayla, *muhtemelen şu an baş etme-*

ye çalıştığım şekilde, diye düşünerek ellerini bar tezgâhının üzerine koydu.

“Bir şat viskiye ihtiyacım var. Ya da iki olsun.”

Yaklaşan akli ve duygusal çöküşünün muhabbetlerini mahvetmesini istemiyormuş gibi görünen genç ve arsız kalabalık ona hemen yer açtı.

Ve Vicki ancak barmen kadehi önüne koyduğunda ne sipariş ettiğinin farkına vardı.

Ryan bir cumartesi gecesı gizlice bir şişe Johnnie Walker’ı garajına soktuğunda Vicki ilk kez içki içmişti. Bay Mükemmel Ryan Sullivan arkadaşlarının evinden bir şişe alkol aşırmış, sonra da onunla takılırken eğlence olsun diye yanında getirmişti.

O gece birlikte sarhoş olmuşlardı. Tamam, en azından Vicki kafayı bulmuş ve bundan inanılmaz keyif almıştı. Kendini öylesine gevşek, öylesine sıcak ve –kelimeleri ağzında gevelemesine, hatta erkek kardeşinin bisikletlerinden birini düşürmesine rağmen– öylesine güvende hissetmişti ki.

Dünya üzerinde başka kimsenin yanında gardını bu şekilde düşürme cesareti gösterememişti.

Ve Ryan’ın arkadaşları yerine onu seçmiş olması, en azından o birkaç saat boyunca, içini viski kadar ısıtmıştı.

O gece aynı zamanda Ryan onu öpmeye kalkışmış, Vicki de sinirlenip onu kendinden uzaklaştırmıştı.

Bu hatıranın etkisiyle iç çekti. On beş yaşındayken dahi, Ryan’ın sarhoş ya da elinin altında müsait bir amigo bulunmadığı için azgın olmadığı sürece onu öpmeyeceğini,

karşılık verirse sabah olduğunda kendine saygı duyma şansını yitireceğini biliyordu. O yüzden bunu bir şaka olarak görmüş ve onu kendinden uzaklaştırmıştı.

Ryan bir daha asla onu öpmeye çalışmamıştı. Ta ki Vicki o gece onu çağırana ve Ryan beyaz atıyla imdadına yetişip ne pahasına olursa olsun onu korumaya hazır bir şekilde Pacific Union Club'a gelene dek.

Geçmiş ve *şimdi* beyninde ve kalbinde çarpışırken titrek bir nefes aldı. Soğuk kadehi iki eliyle kavradı ve kadehi dudaklarına götürürken kafasının üzerinden vuran ışıkla, sözde nişan yüzüğündeki elmaslar ve yakutlar kehribar renkli sıvıda pırıltılar yarattı.

"Bana da aynısından."

Ryan onun yanına, bir bar taburesine otururken alçak sesiyle söylediği bu sözleri duyan Vicki elindeki kadehi neredeyse düşürecekti. Fakat düşüremezdi, özellikle de içine kine bu kadar fena halde ihtiyacı varken. O yüzden viskiyi bir dikişte bitirdi ve boşalan kadehi tezgâha hızla bırakırken barmene baktı.

"Bir tane daha, lütfen."

Ryan elini onun koluna koydu, ama Vicki tüm gece süren dokunuşları yüzünden öyle hassastı ki kolunu çekti. Ya böyle davranacaktı ya da kendini orada, o an, onun kollarına atacaktı.

Atamazdı.

Atmayacaktı.

Ah ama bunu öyle çok istiyordu ki.

Kolunu çekerken içinde ona karşı kabaran yoğun his-ten, Ryan'ın elini dikkatlice geri çekmesinden ve, "Özür dilerim, Vicki. Ne kadar yorgun olduğunu fark etmem gerekirdi. Seni oradan daha erken çıkarmam gerekirdi," demesinden nefret etti.

Şehvetini sanatına yönlendirerek geçirdiği son birkaç gündür kendine hâkim olmuştu.

Tüm gece boyunca canı pahasına iradesine sığınmış, iradesine var gücüyle sıkıca tutunmuştu. Fakat bir kez daha ona ulaşmaya çalışırken erişemeyeceği bir yerde olduğunu hissediyordu.

Kadehi dudaklarına götürürken eli titriyordu.

"Hiçbir konuda benden özür dilemene gerek yok." Hissettiği kadar yorgun, bitik ve bezgin göründüğünü barın arka kısmında yer alan paslanmış aynalardaki yansımasına baktığında fark etti.

"Nişanlandığımızı muhabire söyleyen bendim," diye hatırlattı ona Ryan. "Takım kutlamalarında bu gibi gelişmelere yer verildiğini biliyordum. Başımıza gelecekleri biliyordum. Senin aksine."

Vicki, Ryan'ın planını önce ona danışmasını dilerdi ama yine de onun tamamen iyi niyetinden bu şekilde davranışını biliyordu. *Her zamanki gibi.*

Bu şu an sinirlenmesine yol açsa da kötü çocuk olarak bilinen Ryan'ın ona olan iyi niyeti sürüyordu. Ve *sonunda* bunun hayal kırıklığını tetiklemesi, yanında oturan muhteşem adama duyduğu yasak hisleri kabul etmesinden de kolaydı.

“Bunu bana yardım etmek için yaptın,” dedi onunla çelişen bir ses tonuyla. “O yüzden bu nasıl senin suçun olabilir ki?”

Özellikle de onu her zaman sevdiği kısım düşünöldüğünde.

Tanrım, Ryan burada olmasaydı, birkaç kadeh daha iççer, sonra da kafasını tezgâha yaslayıp tüm bunlar kötü bir kâbusmuş gibi davranırdı.

Fakat Ryan’ın eli boynuna kaydığında ve onu kendine çevirip bacaklarını bacakları arasına hapsederek koyu gözlerini gözlerine diktiğinde nefes almaya dahi vakit bulamadı.

Tepki göstermeden, karşı çıkacak tek bir kelime dahi edemeden ya da imkânsız geleceğe dair kendine hâkim olmasını sağlayacak bir uyarıda bulunamadan Ryan dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı.

“İşte bu yüzden.”

Fısıldayarak dile getirdiği kelimelerin ardından dudaklarını Vicki’nin dudaklarına yapıştırarak onu hayatı boyunca hiç karşılaşmadığı bir şekilde –önceki iki deneyimin de ötesinde– öpmeye başladı.

Tadının her bir zerresini hafızasına almaya çalışıyormuş gibi, kısıtlanmadan, tamamen dilini kullandığı bir öpücükü bu.

Genç kadını daha da yakınına çektiğinde ondan alabileceği her şeyi vahşice talep ederek öpmeye devam etti, daha da hararetlendi ve şehvetli bir hale büründü. Vicki onun tadına bakma ihtiyacını gidermek için Ryan’a karşılık vermek dışında –kısacık bir an sürse dahi– başka ne yapabilirdi ki?

Ryan'ın ciğerlerindeki nefese ihtiyaç duyuyormuş gibi onu öptüğü bu barda, yıllar içinde derinleşen ihtiyacı daha da yoğunlaşırken onu fena halde arzuluyordu.

Kafasına diktığı iki kadeh viskiye ek olarak Hawks'ın takım kutlamasında sürekli doldurulan şampanya kadehleri sayesinde tepkileri daha yavaş, daha belirsiz ve kayıptı.

Alkolü bir bahane olarak kullanabilirdi.

Ne var ki gençlik yıllarında dahi doğru olanı öngörmemiş miydi? Sarhoş olmanın tamamen ayık olmaktan daha beter olduğunu fark edecek kadar akıllıca davranmamış mıydı?

Ve Ryan ayık halde onu istemiyorsa *bu* gerçekten onu arzu etmediği anlamına gelirdi.

Kendini onun dudaklarından uzaklaştırmaya çalıştı. Bedeninden yayılan ısıdan, güçlü kollarından, geniş göğsünden, sıkı ve kaslı bacaklarından uzaklaşmak için uğraştı.

“Şu an kimse bizi izlemiyor,” dedi kesik kesik nefes alırken. Eski kocasına çılgınca âşık olduğunu düşündüğü zamanlarda bile Anthony'nin öpücükleri bu kadar nefesini kesmemişti. Ya da hiçbir zaman kendini bu kadar kaybetmesine yol açmamıştı. “Barda oturan hiç kimse beyzbolu ya da nişanlı olup olmadığımızı umursamıyor.”

Aralarında vahşice tutuşan ateşi söndürmek için dile getirdiği bu hatırlatıcılarla ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Ama Ryan onun yerinden kıpırdamasına izin vermedi.

Ve, ah, Ryan'ın onu bulunduğu yerde tutmak için kullandığı güce ve kaslarına rağmen, bu zevk ve şehvete kendi-

ni daha da kaptırmak istemesine rağmen en azından bir kez daha kendini kurtarmaya çalışmak zorunda kaldı.

“Gösteri sona erdi. Bunu yapmak zorunda değilsin, Ryan.”

“Hayır,” diye homurdandı Ryan. “Yapmak zorundayım.”

Ardından dudakları yeniden onunkileri buldu ve genç kadını oturduğu tabureden çekip bacaklarının arasına bu kez daha da sıkıca yerleştirdi. Elleriyle kalçasını kavrayıp dilini ona yeniden eşlik etmesini sağlayarak derinlere kaydırınca Vicki üzerinde kıyafetleri varken hiç bu noktaya sürüklenmediğini düşündü.

Sesinin bir ahlaksız gibi çıkmamasına çalışarak onun dudaklarına doğru soluk soluğa inerken Vicki uzun bir zamandır istediği şeye, Ryan Sullivan’ın kollarının arasında olma isteğine kendini teslim etti.

Sadece bir geceliğine olsa bile.

F

Şaşırtıcı bir geceydi.

Ryan saniyeler geçerken onu daha da arzulamıştı. Bedeninin, dudaklarının, ellerinin, gözlerinin her şehvetli hareketinin olağanüstü bir biçimde farkındaydı. Kahkahası defalarca kutlamayı aydınlatmış, doğuştan sahip olduğu şehvet, kutlamada nefes alıp veren her erkeği –ve muhtemelen çoğu kadını– kıskırtmıştı.

Ryan iradesine tutunmaya çalışmış, ama rolleri gereği Vicki’ye bu kadar yakın olmak onu aklını yitirme noktasına sürüklemişti.

Diğerlerinin onu güldürmesini, ona beğeniyle bakması-

nı, gözlerini onun o muhteşem kıvrımlarından alamamasını izlerken onu kıskanmasının da buna hiçbir faydası dokunmamıştı. Takım kutlamasındaki adamlardan biri daha ona heykellerini görmek istediğini söyleseydi, kafatasını en yakında duran mermer masaya çakabilirdi.

Ne var ki eve dönmek üzere limuzine bindiklerinde hissettiği çılgınlık daha da beter bir seviyeye yükselmişti.

Genç kadın inanılmaz güzel kokuyordu ve parti süresince Ryan uzanıp onun yumuşak tenine dokunmaya alışmıştı.

O yüzden limuzindeyken kafasını omzuna koyabilmesi için genç kadını kendine çekmemek için hiçbir neden görmemişti. Ne de olsa iki arkadaş birlikte zorlu bir gece geçirmişlerdi.

Fakat tam ona uzandığında Vicki onun ellerinden sıyrılmış, sonra da ondan bir an önce uzaklaşmak ister gibi kapı kolunu açmaya çalışmıştı.

Sonunda Ryan onun ne kadar tükenmiş ve ne kadar bitkin olduğunu fark etmişti.

On yıldan uzun bir süredir beyzbol kutlamalarına katılıyordu. Fakat Vicki bunun binde birine dahi alışkın değildi. Ryan onu içine soktuğu bu durum karşısında kendini çok kötü hissetmişti. Limuzinden inip pejmürde bara dek onun peşinden gitmesinin nedeni de buydu.

Ondan özür dilemek istiyordu.

En azından kendine itiraf edebileceği geçerli tek neden buydu.

Ona yeniden dokunmayacağına, onu yeniden öpme is-

teğine ya da her zaman hayalini kurduğu şekilde genç kadının ona karşılık verip vermeyeceğini bilme isteğine teslim olmayacağına dair kendi kendine söz vermişti.

Ne var ki şu an dudaklarının dudaklarına baskı yapması ve bedeninin kollarının arasında olması –onca yıldır süren arzusuna rağmen geçen hafta boyunca sevgililermiş gibi paylaştıkları birkaç öpücüğü ve okşayışı saymazsa– onun ne kadar güzel koktuğunun, dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunun, kıvrımlarının ne kadar muazzam bir his verdiğinin ve onu bu şekilde sarma ihtiyacına teslim olabilmeyi ne kadar istediğinin kahredici bir ifşasıydı.

Vicki yorgundu. Belki biraz da sarhoştı.

Ryan her iki durumdan da faydalandığını biliyordu.

Ama birden artık bunu umursamadı.

Özellikle de bu zamana dek istediği her şeye, hayalini kurduğu her şeye sonunda sahip olma ihtimali düşünüldüğünde.

On beş yıldır Vicki'yle birlikte olma ihtimaliyle yaşıyordu.

O yüzden Ryan Sullivan bunun tek bir saniyesini bile boşa geçirmeyecekti.

On Altıncı Bölüm

Ryan dudaklarını onun dudaklarından ayırdı ama eli hâlâ genç kadının boynundaydı. Vicki bu dokunuşun verdiği sahiplenici imayı hissederken, Ryan limuzin yerine onları eve götürecek bir taksi çağırmak için arama yaptı. Telefonla konuşurken gözlerini bir an olsun onunkilerden ayırmadı ve telefonu kapatır kapatmaz dudakları yeniden Vicki'nin dudaklarını buldu.

Heyecanla.

Talepkâr bir şekilde.

Onu öpmek için izin bile istemedi.

İkna edici ve rahatlatıcı sözler sarf ederek birlikte uymak zorunda olduklarına dair onu ikna etmeye çalışmadan.

Bunun yerine gece boyunca içlerinde oluşan şeyin gerçekten yaşanacağını ona en ilkel şekilde göstermişti.

Şaşırtıcı bir biçimde Vicki'nin başından beri dizginlediği tutkusunu dışa vuran da tam olarak bu oldu. Önceki isteksizliğini umursamadan bu kez inkâra yer yoktu ve bu –bira ve kızartma yağı kokan karanlık bir barda onun

kollarının arasında, dili ve dudakları onunkiyle oynaşırken-muhteşemdi.

Ryan bir erkekti. O da bir kadın. Ve zamanın başlangıcından beri kadınlarla erkeklerin paylaştığı şeyi birlikte paylaşacaklardı.

Ryan dudaklarını güçlkle onunkilerden ayırıp genç kadını barın ön kapısından kaldırıma çıkarınca Vicki onları şu an gören ve Ryan'ı tanıyan birinin şüphe duymaksızın *gerçekten* bir çift olduklarına inanacağını düşündü.

Tutku dolu tek bir gecede gerçek görünmeyen bir dünyaya adım atmak üzere olmaları, düzmece bir ilişkinin akıllara durgunluk veren bir anlık şehvetle gerçeğe dönüşebilmesi ne kadar da çılgınca bir şeydi.

Barın arka kısmında Vicki kendine ona dokunma izni vermemiş, sarılıp onu asla bırakamazsa diye korkusundan ona dokunmamıştı. Fakat kalabalık bardan çıkarlarken kollarını onun bedenine dolamaktan başka bir seçeneği kalmamıştı. Ve Ryan şu an, taksinin arka kapısını onun için açarken dahi bir eliyle hâlâ onu sarıyor, bırakırsa kaçıp gitmesinden korkuyormuş gibi onu yanında tutuyordu.

Vicki bir taksinin arkasında takılan bir kadın olmamıştı hiçbir zaman. Eski kocası ona gerçek bir sanatçı olamayacak kadar gergin olduğunu, nasıl gevşeyeceğini çözebilirse işte o zaman sanatçı kişiliğini de geliştirme şansı yakalayabileceğini söylemişti pek çok kez.

Vicki bu sözleri her duyduğunda ondan nefret etmiş ve ayrıldıktan sonra onun haklı olduğunu hissettiğinde nefreti

daha da yoğunlaşmıştı. Ama şu an bunun her şeye karşın yalnızca kendi hatası olmadığını fark ediyordu.

Çünkü Ryan onu öperken, elleri ellerini tutarken ve dizlerinin altındaki çıplak tenini okşarken Vicki anı yaşamaktan başka bir şey yapamıyordu.

O kadın *olmaktan* başka bir şansı yoktu.

Çünkü Ryan'la birlikte olmak, dar görüşlü sanat camiasındaki kadınlar ve erkekler tarafından ne kadar beğenilirse beğenilsin, herkes ne kadar onun yerinde olmak isterse istesin, Anthony'nin onun içindeki tutkuyu dışa dökemeyen bir adam olduğunu anlamasını sağlıyordu.

Ryan sürücüye adresi vermek için kısa süreliğine dudaklarını yeniden onunkilerden ayırdı, ardından Vicki'yi yeniden esir aldı. Deri koltuğa sırtını yasladı ve çaba göstermeden onu çekip bacaklarını iki yana açarak kucağına oturttu.

Vicki bacaklarının arasındaki o en özel noktaya baskı yapan, nabız gibi atan erkekliğinin ne kadar kalın ve sert olduğunu hissedince soluk soluğa kaldı. Ryan'ın parmakları uyluklarında, sonra da kalça kıvrımında gezindiğindeyse inledi.

Bu zamana dek Ryan'la binlerce kez kahkaha atmıştı. Ailelerinden, seyahatlerinden ve hayallerinden bahsettikleri pek çok gece geçirmişlerdi. Fakat tüm bu süreçte Vicki hiçbir zaman onun bu yönüne şahit olmamış, rahat bilinen Ryan'ın bu kadar sahiplenici bir erkek olabileceğini hiçbir zaman aklından geçirmemişti.

Bu zamana dek kimse Vicki'ye böyle yaklaşmamıştı, evlendiği adam bile.

Ryan'ın ise bakışlarından ve dokunuşundan dahi geri dönülemez bir şekilde ona ait olduğunu hissediyordu. Bu eşit ölçüde heyecan ve korku veren bir şeydi.

Tüm bu hislerin onu ele geçirmesiyle sersemleyerek, aklından bile geçirmediği ve ortaya çıkmak üzere olan tutkularla uyarılma hissine çekilerek yapabileceği tek şeyi yaptı: Heykel-tıraş ellerini onun o güzel yüzüne koydu ve gözlerini yumdu.

Onu görmek istiyordu. Onu gerçekten görmesinin bildiği tek yolu buydu.

Vicki ellerini uzun bir an boyunca Ryan'ın göğsünde gezdirdi ve kil üzerinde daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi genç adamın teniyle kemiklerinin verdiği hissi özümsemi.

Bunun onu yatıştırması gerekiyordu. Ne var ki kilin bir kalp atışı yoktu.

Sıcak değildi.

Nefes alıp vermiyordu.

Ve adını bir yakarış gibi saf bir içtenlikle dile getirmiyordu.

Ryan kalçasını sıkıca tutup onu biraz daha kendine doğru çekince Vicki onun kalın, sıcacık erkekliğinin üzerinde zevkle bir, iki, üç kez salınmadan edemedi. Dudaklarından hafif bir inilti kaçırarak genç adam, Vicki bir kez daha üzerinde gidip gelince, uzanıp dudaklarını onun boynuna bastırdı ve tenini yaladı.

Tanrım, dilinin tek bir okşayışıyla Vicki neredeyse aklını yitirecek gibi oldu. Isınan ve aşırı hassas tenine birkaç dokunuş daha değerse, erkekliği üzerinde birkaç kez daha gi-

dip gelirse sadece bir taksinin arkasında ilişki kuran bir kadın değil aynı zamanda doruğa ulaşan bir kadın da olacaktı.

Fakat şaşırtıcı bir biçimde doyuma ulaşmasını engellenecek ölçüde kalçasını kaldırıp indirmesi ahlaka bakış açısı, hatta iradesiyle ilgili değildi. Bu elleri daha da ısrarcı olurken –tamamen uzun süreden beri görsel olarak hayran olduğu adama sonunda dokunma şansını değerlendirerek– onun yüz hatlarına yeniden odaklanmasını sağlayan bir şeydi.

Ryan'ın yüzünü –bir beyzbol maçında darbe aldığı burun kemiğinin hafif çıkıntısını, üstdudağının kabartısını, parmaklarıyla avuçlarını aşındıran elmacıkkemiklerini ve çenesini saran kirli sakalı, kulak memesinin kusursuz kıvrımını, nabız noktasından yayılan güçlü kalp atışını– saatlerce keşfedebilirdi.

Bu his elleri yerine bacakları arasında ne kadar farklı bir etki yaratabilir, diye düşünmeden edemedi.

Ve bu gece bunu öğrenecek miydi?

Aklından geçen bu soruların ardından Vicki ona biraz daha yaklaştı ve gözlerini kırıştırarak açtı. Şu ana dek onu öpen hep Ryan olmuştu. Oyunlarının başladığı kişiye özel toplantı salonundaki ilk geceden itibaren Ryan öpücük talep ederek dudaklarını onun dudaklarına usulca yaklaştıran taraftı.

Her ikisi de an itibariyle Ryan'ın ondan istediği her şeyi alabileceğini biliyordu, bir taksinin arka koltuğunda bile. Uyarılmıştı. Güçlüydü. Ve Vicki onu arzuluyordu. Fena halde. Hal böyle olunca, genç adam altında hâlâ hareketsizce duruyor...

Koyu gözleriyle onu izliyor...

Barda bizzat yaptığı şeyi Vicki'nin ondan talep edebilecek kadar cesur olup olmadığını görmek istermiş gibi sadece bekliyordu.

Vicki kalbinin bir diğer öpücüğe dayanamayacağını söyledi kendine.

Çünkü bunun bir öpücükten çok daha fazlası olacağını biliyordu.

Ryan'ın onu baştan çıkarmasına izni vermesiyle, baştan çıkaran taraf olmak arasında fark vardı.

Ryan tek kelime etmemişti, ama Vicki onun sesini duyabiliyordu. *Hadi Vicki. Sadece bir öpücük. Bana o öpücüğü ver. Bunu istediğini biliyorsun.*

Yüksek sesle dile getirmiş gibi Ryan'ın koyu gözleri ahlaksız ve cüretkâr, güvenilir ve tatlı bir bileşim sunan bir ifadeyle ışıldadı.

İşte o an Vicki geri dönüşü olmadığını biliyordu.

Sadece bir öpücükle değil.

Sadece bir gecelik değil.

Sonsuza kadar.

Bu gece sevişeceklerdi. Ve bu şimdiye dek hayalini kurduğu her fantezinin muhtemelen en üst noktasında, inanılmaz güzel ve heyecan verici olacaktı.

Yine de genç adamın kalbinin her köşesini çoktan fethettiğini bilmesi için Vicki'nin onunla birlikte olmaya ihtiyacı yoktu.

Ve bu sevişme sabah olduğunda muhtemelen aralarında onarılamaz bir hasara yol açacaktı.

Ne olursa olsun yine de onu öptü.

On Yedinci Bölüm

Vicki, yumuşak ve hoş bir şekilde Ryan'ın dudaklarını öptü.

Tanrım, tadı harikaydı. Ryan onun geri çekilip usulca dudaklarını ve dişlerini taramadan önce dilini bulma şekline bayıldı.

En çok da genç kadının sonunda ona sokulmasına hayran kaldı.

Sadece dudaklarıyla değil, aynı zamanda heykelini yaparmış gibi gözlerini yumup elleriyle yüzüne dokunma şekline. Bir takside tamamen giyinik bir haldeyken ve genç kadının elleri onun teninde gezinirken kendini çıırılçıplak hissetmişti. Ve tamamen saydam. Sanki Vicki doğrudan kalbine ve ruhuna ulaşıyormuş gibi.

Onun her şeyi, nasıl söyleyeceğini bilmediği ama hissetmeden edemediği her şeyi bilmesini istiyordu.

Sürücü sertçe frene bastığında Ryan onu daha da sıkı kavramak için bu bahaneye sığındığına memnundu. Bu zamana dek onun kollarının arasında olması kadar güzel bir

şey hissetmemiş, genç kadın birkaç dakika önce üzerinde gidip gelirken "kıyafetleri üzerinde olmasına rağmen" doruğa ulaşma noktasına sürüklenmişti.

Ryan cüzdanına uzanırken Vicki onun kucağından kenara kaymaya çalıştı, fakat son ana kadar onun uzaklaşmasına izin vermeyecekti. Bu yüzden taksiden birlikte inebilmeleri için hızla onun elini tuttu.

Taksi hızla uzaklaştı, evin ön kapısının dışındaki sokak lambasının ışığında Vicki'nin güzel yüzü kızarmış görünüyordu. Kirpikleri gözlerini gizlerken, Ryan çenesini kaldırıp genç kadının gözlerinin içine bakmasını ve sokağın ortasında ona sahip olmadan önce arzuladığı şeyi *gerçekten* görmesini istedi.

Her nasılsa bir nebze sağduyu işini kolaylaştırdı. Onu evine soktuğu an, nasıl olursa olsun, tüm bahisler kapanacaktı.

Bu gece bir utanç olmayacaktı.

Ya da kendini tutma.

Onu uzun zamandır bekliyordu. Vicki de onu bu kadar beklemiş miydi? Yoksa sadece anı mı yaşıyordu?

Kendi kendine bunu önemsemediğini, sabah olduğunda bu meseleyi halledeceklerini söylese de konuşulduğunda göğsüne girecek sızıyı defedebileceğinden emin değildi, zira bunun Vicki için anlık bir istek olup olmadığını ciddi anlamda önemsiyordu.

Lanet olsun, bu zamana dek kimseyi onun kadar arzulamamıştı. Ama Vicki tereddüt ederse, işte o zaman ne yapacağını bilmiyordu.

“Hadi içeri girelim, Ryan.” Vicki’nin gözlerinde yalnızca heykel yaparken gördüğüne şahit olduğu yoğun bir ifadenin belirdiğini fark etti. “Seni parmak uçlarımla daha fazla hissetmek istiyorum.” Fısıldamadan önce dudaklarını yaladı. “Her yerini.”

Ryan fena halde uyarıldığını hissederek hızla güvenlik kodunu girdi ve ön kapıya uzanan basamakları genç kadınla birlikte çıktı, ardından son birkaç gündür arkadaş olarak paylaştıkları eve girdiler.

Daha geçen gece beraber film izledikleri kanepeye gittiler. Filmin sadece beş dakikasını izlemiş olsalar dahi ona sokulamamak, yatırıp bedeninin her köşesinin tadına bakabilmek için onu çırlıçıplak soyamamak Ryan için tam bir işkence olmuştu.

Kırk sekiz saat içinde ne değişim ama!

Tanrı’ya şükür.

Onu kollarının arasına alıp istediği yere yatırmak dünya üzerindeki en doğal şeydi sanki. Ona uzanırken, genç kadın kocaman açılmış yeşil gözlerini inanılmaz bir güzellikte kırpıştırdı. Özenli davranmak istediğinden daha da küçük görünüyordu, bu yüzden Ryan, daha da yaklaşamamak aklını kaçırmamasına sebep olsa da ağırlığını genç kadının üzerine fazla vermek istemiyordu.

Ancak Vicki onun aralarında bıraktığı bu kısa mesafeden faydalanıp Ryan’ın ceketini omuzlarından sıyırdı. Ryan ceketini çıkarmasında ona yardım etti, ardından Vicki o inanılmaz becerikli ellerini kullanarak gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Parmak uçları yukarıdan aşağıya tenine her değdiğinde Ryan'ın nefesi giderek daha da hızlanıyor, kontrolünü daha da yitiyordu.

Kendine hâkim olması gerekiyordu, en azından ondan istediği şeyi alırken Vicki'yi korkutmayacak kadar.

Her şeyi.

Genç kadın yeniden ona baktı ve söylediği her kelime Ryan'ın beyninde yankılandı.

“İnanılmaz güzelsin, Ryan,” dedi ve ellerini açarak onun göğsüne bastırdı.

Ryan da onu görmek istiyor, seksi elbisesini o muhteşem kıvrımlarından sıyrarak çıkarmaya ve fantezilerini süsleyen çıplak tenini gerçekten karşısında bulmayı arzuluyordu. Ama tam o an Vicki yeniden gözlerini yumdu ve parmaklarını onun teninde gezdirmeye başladı.

Parmak uçlarıyla siyah tüyleri usulca okşayıp göğüs kaslarına doğru kıvrılırken Ryan bu yumuşak dokunuş karşısında inlemeden edemedi. Tenini biraz daha okşarken genç kadının yüzünde hafif bir gülümseme daha belirdi.

“Ellerimin altında titreme şekline bayılıyorum,” diye fısıldadı ellerini yukarıya, onun omuzlarına doğru kaydırırken.

Ryan onun ellerinin vücudunun alt kısımlarında gezinmesini istediğini düşünmüştü, fakat Vicki'nin omuzlarında ki her kasla sinirin izini sürme şekli kesinlikle başına gelen en seksi şeydi.

Ona bu şekilde dokunmaya devam etmek isterse, dilediği kadar dokunmasına mutlulukla izin verebilirdi.

Ama sonra genç kadın ellerini onun boynuna, omuzlarına, oradan da üst kollarına kaydırđı.

Gömleği sıyırdı ve –Ryan ağırlığını onun üzerine vermemeye çalışırken– şişmiş pazılarıyla kol kaslarını kavrayıp mutlulukla iç çekti.

Güzelliğiyle Ryan’ı yeniden serseme çeviren gözleri kırpışarak açıldı. “Mükemmelsin. Sana dokunmaya bayılıyorum.”

Ryan onu öpmemek için kendini tutmayı bırakıp genç kadına onun da mükemmel olduğunu düşündüğünü anlatan bir öpücük verdi. Öpüşü derinleşip kasıkları birbirine yapışırken genç kadın sıkıca onun kollarını kavradı. Ryan onun bacaklarını bacakları arasına kıstırılmışken, bu pozisyonndan faydalanıp kendini biraz daha onun bedenine bastırdı. Zevk ikisini de ele geçirirken bu kez inleyen Vicki oldu.

Ryan lise yıllarından beri bir kanepede uzanıp tamamen giyinik halde bir kıza hiç sürtünmemişti. Bu durum zihnini kaplayan pus perdesini aralayınca, gençlik yıllarında kaçan tüm o fırsatları yeniden yakalamış olsalar bu şekilde, burada olabilecekleri fikrinin aklına düşmesine sebep oldu.

Vicki’yle lisede bu şekilde yakınlaşmış olsaydı muhtemelen aklını kaçırdı. Aradan geçen tüm o yıllarsa yalnızca ona duyduğu arzuyu kuvvetlendirmişti, o nedenle kıyafetini yırtarak çıkarıp içine girmemek için mücadele vermek zorundaydı.

Kahretsin, şaka mı yapıyordu? Yapmak istediği şey tam olarak buydu. Bir an sonra gömleğini çıkardı ve genç kadının elbisesinin ön tarafında yer alan fermuarlardan birine uzandı.

“Gece boyunca bunu yapmayı arzuladım.”

Sonunda fermuarı onun o kusursuz, çıplak, yumuşacık tenini gözler önüne serecek kadar indirdi. Genç kadının şaşkın bakışlarını fark etmeseydi durmaksızın yoluna devam edebilirdi.

“Gerçekten mi?”

Ryan onun bu elbiseyi kasten –bu elbisenin kutlamadaki her erkeğin vücudunu göğüslerinden, kalçasına, uyluklarına dek saran tüm o fermuarları çözme fantezisi kurduracağını bilerek– giydiğini düşünmüştü.

“Hepimiz bunu arzuladık.”

Gözleri kocaman açılan genç kadın endişeli bir ifadeyle dudaklarını yaladı. “Hepimiz derken?”

Vicki’ye tapıyor ve –akrabası olan kadınlar dışında– hiçbir kadına güvenmezken ona güveniyordu, yine de onun bu gece giydiği kıyafet yüzünden şu an şaşkın görünmesine inanmakta zorlandığı da bir gerçektir.

Dudaklarını onun boynuna, kulağının hemen altındaki noktaya yaklaştırdı ve keskin bir şekilde dişledikten sonra genç kadının tenini yalayarak, “Tüm o fermuarların bir grup azgın beyzbol oyuncusuna ne yapacağını bilmen gerekirdi,” dedi.

“Ah hayır,” diye yakardı genç kadın ve Ryan boynunun öbür tarafını dişleyip dilini onun tatlı, yumuşacık teninde gezdirirken ürperdi. “Arkadaşım Anne inanılmaz yetenekli ve onun elbisesini giymek zorunda kaldım. Giyecek başka bir şeyim yoktu.”

Ryan altında yatan şaşırtıcı bir biçimde masum güzele

bakmak için başını kaldırdı. Vicki on yılı aşkın bir süredir –tahminlerine göre– en meşhur spor yıldızlarının katıldığından bile daha sert kutlamalar düzenleyen, onun gibi bir adamın dahi ilgi duymayacağı gruplarla takılan sanatçılarla zaman geçiriyordu.

Kendini tüm bunların uzağında nasıl tutabilmişti?

“Hatırlat da arkadaşına bana seni bu şekilde soyma zevki yaşattığı için teşekkür etmeyi unutmayayım.” Fermuarı bu kez tamamen indirince genç kadının göğüsleri serbest kaldı.

Ryan ona bakarken donup kaldı.

“Tanrım, Vicki.” Kendini zorlukla kontrol altında tutmaya çalışarak yutkundü. “Sutyen takmamışsın. Ve göğüslerin...”

Onları tanımlayacak tek bir kelime yoktu. Hiçbir kelime onların hakkını veremezdi.

İpeksi teninde göğüs uçları koyu, gül rengi bir dolgunlukta idi. Ve Ryan onlara merakla uzun uzun bakarken daha da sertleşiyorlardı.

Ryan’ın bu zamana dek kurduğu her fantezi şu an hayat bulmuştu... Ellerini, dudaklarını, erkekliğini dolduran kıvrımlarıyla Vicki en saf, en tatlı haliyle seks için yaratılmıştı...

“Ryan?”

Çılginca davrandığı için genç kadının sesinde yükselen paniği duyabiliyordu, fakat artık bununla ilgilenebilecek sağduyuya sahip değildi. Tek yapabildiği titreyen eliyle ona uzanmak ve bu zamana dek dokunduğu en yumuşak teni kavramaktı.

Erkekliği öylesine uyarılmıştı ki zevkten çok neredeyse acı duyuyordu, fakat tutkusunu dizginlemeye çalışmanın artık bir önemi yoktu. Vicki'nin dokunduğu gibi ona dokunmak, elleriyle onun tenini keşfetmek, ihtiyaçla inlemesinin tüm bedenine nüfuz ettiğini hissetmek dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bir eli yeterli gelmediğinde, Vicki'nin yaptığı gibi avuçlarını açarak genç kadının göğüslerini iki eliyle birden kavradı. Kalp atışlarını hissedebiliyordu, avuçlarına ve parmak uçlarına vururken öyle hızlı, öyle güçlüydü ki.

Söylemeyi planlamadığı kelimeler, yalnızca bir arkadaş karşı beslemesi mümkün olmayan tüm o hisler dilinin ucunda geldi ve onlardan kurtulmak için kendini durdurtabilmesinin tek yolu dudaklarını genç kadının göğsüne bastırmasıydı. Vicki ona daha da sokulurken uzanıp ellerini saçlarının arasına kaydırdı. Ryan dilini usulca onun teninde gezdirmeye başladı, ama sonra dişleri ve diliyle onun tadına bakmaya karar verdi. Hassas tenini dişlediğinde Vicki'nin nefesinin kesildiğini duydu, ardından göğsünü kuvvetle emerek çaresiz bir halde onun tadına varmaya çalıştı.

Genç kadın birden altında kıvranmaya başladı ve –Ryan bir elini onu sabit tutmak için kalçasına kaydırmadan önce– istemsizce onu çılgınlığa sürükleyecek şekilde fısıldadı. “Ryan...” İsmi tekrar tekrar dudaklarından döküldü.

Tanrım, diye düşündü Ryan, dudaklarının göğüslerine temasından fazlası olmadan Vicki doyuma ulaşmak üzereydi.

Kalçasını sıkıca kavrayıp tüm gece beklediği şekilde

onu kendine bastırđı. Nazik olma ya da onu korkutup şaşırtma konusunda endişelenmesi için zaman yoktu. Onun kollarının arasındaki ilk doyumunu asla unutmak istemiyordu, o yüzden zevkin sınırına sürüklenmesinden kaçmasına bir an olsun izin veremezdi.

Teni nemlenirken Vicki doyuma giderek daha da yaklaşıyordu. Altında kıvrandığını hissedince Ryan içgüdüsel olarak kafasını göğsünden kaldırdı ve bir eliyle onun yanğını okşamaya başladı.

“Kendini bırak, Vicki. Ne kadar güzel olduğunu görmeme izin ver.”

Nefesi kesilirken genç kadın gözlerini kırpıştırarak açtı. Ona doğru kıvrıldı ve Ryan onu dudaklarından öperken, titreyerek zirveye yükseldi. Ryan tekrar tekrar onun üzerinde hareket etti, ta ki genç kadın doyumun etkisiyle gevşeyene dek.

Ryan kendini esareten kurtulan bir hayvan gibi hissederek geri çekildi ve bu zamana dek kimseye karşı hissetmediğı bir ihtiyaçla ona uzun uzun baktı.

Başparmağını az önce tadına vardığı dudaklarında gezdirirken gözleri kapalı olan genç kadın hâlâ güçlükle nefes alıyordu. Usulca gözleri açıldı ve yanakları daha da kızardı. Ryan karşılık bulana dek ona gülümsediğinin farkında değildi.

“Muhteşemsin, Vicki.”

Vicki birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, ardından birden utanmış gibi görünerek kafasını hafif yana çevirdi. “Bunu beklemiyordum. Genelde bu kadar...” Kafasını salladı. “Bu kadar hassas değilimdir.”

Ryan onun alışık olmadığı bir şeyler hissetmesine sebep olduğunu duyunca bundan hoşlansa da, genç kadının korkuyormuş gibi görünmesinden nefret etti. Çenesini usulca kavradı ve Vicki'nin yüzünü kendi yüzüne doğru çevirdi.

Tek bir cümle kuramayacak kadar kanı damarlarında kabarmış olsa da, "Bu kanepede bir daha asla rahat oturamayabilirim," diyerek ona takıldı gülümseyerek.

Bu kesinlikle doğrudu, öyle ki son on beş dakikayı oturma odasına her girdiğinde yeniden yaşayacağından, Vicki'nin altında uzandığını, güzel göğüslerini elleri ve dudaklarıyla keşfettiğini, kıvrınarak zevkle doyuma ulaşmasını anımsayacağından emindi.

Genç kadın yeniden kızardı, ama Ryan bu kez onun kafasını çevirmesine izin vermeyecekti.

"Doyuma ulaşırken öyle güzelsin ki..." dedi ve onu zorlayıp başına ne geldiğini tam olarak anlamasını sağladı. "Düşündüğümden bile güzelsin."

Genç kadının kaşlarının ortasında sersemlediğini ortaya koyan hafif bir çizgi belirdi.

"Kaç gece, kaç saat seni düşündüğüme dair hiçbir fikrin yok," diye itiraf etti ona alçak bir sesle. Ne de olsa sonunda birliktelerdi ve o bitip tükenmek bilmez fantezilerle baş etmesi için hiçbir neden yoktu, değil mi? "Kendine nasıl dokunduğunu bilmek için ölüyordum. Neden hoşlandığını. Nasıl hoşlandığını. Doyuma yaklaşırken ve sonunda yaklaştığında çıkardığın sesleri düşünmeden edemiyordum."

Vicki hiçbir şey söylemedi, yalnızca söylediklerinin

gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi ona bakmaya devam etti. Onun sözlerine inanmasını isteyen, ona –her zaman– ne ifade ettiğini belirtmek isteyen Ryan elini genç kadının kalçasından yeniden göğüslerine kaydırdı.

Yumuşak kıvrımlarını kavradı ve başparmağını hâlâ ıslak olan göğüs ucunda gezdirirken genç kadının o güzel dudaklarından nefes kesici bir ses daha çıktı. “Aynı zamanda,” dedi saf ihtiyaçtan sesi boğuklaşarak. “Çıplakken nasıl görüneceğini de hayal ediyordum.”

“Ryan... Lütfen...”

Gizli sırlarını ifşa etmemesi için ona yalvarıyor muydu yoksa karşılık vermek için acele mi ediyordu? Ryan bundan emin değildi. Bu noktada bir seçeneği yoktu. Genç kadının kıyafetini çıkarmak ve ona istediğini vermek dışında.

Tahmin ettiğinin de ötesinde görünen arkadaşına, genç kadına bakarak yeniden gülümsedi. *Tanrı'ya şükür.*

“Bir kadının yakarışını her zaman sevmişimdir.”

Genç kadın gözlerini devirince Ryan sonunda utangaçlığının geçmiş gibi görünmesinden memnun oldu.

“Ben de öyle duymuştum,” diye yanıt verdi Vicki bir kaşını arsız bir ifadeyle kaldırarak.

Ryan dudaklarını onun göğsüne, sonra da diğerine bastırmadan önce, “Başka ne duymuştun?” diye sordu. Cevap alamayınca onu yeniden yaladı. “Hadi ama, bilmek için ölüyorum.”

“Sen bunu yaparken düşünemiyorum.”

Ryan'ın gülümsemesi genişledi. “Güzel.” Dizlerinin

üzerinden başlayıp bacaklarını saran fermuarlara erişebilmek için yerinden doğruldu. “Tanrım, bu çok seksi,” dedi ilk fermuarı usulca açıp anbean onun muhteşem uyluklarını gözler önüne sererken.

Onun hafifçe titrediğini hissedebiliyordu, ama bunun korkudan değil uyarılmadan kaynaklandığı belliydi, o yüzden bu görüntünün tadını çıkararak tırnaklarıyla usulca uyluklarının üzerine dokundu ve genç kadın bu kez gerçekten ürperdi.

Ryan aynı yolun izini diliyle sürmekten başka ne yapabiliirdi ki? Elbisenin kumaşı kadınlığını kısmen örtüyordu ve Ryan kumaşı sıyrıp dudaklarını onun sıcaklığına bastırmanın eşiğindeydi. Bir yolunu bulup öbür fermuarı da çözmeyi başardı. Ancak bu kez yavaş olamamış, Vicki’nin kanepede neredeyse çırpılçırak uzandığının düşüncesiyle baş edememişti.

Elbiseyi hızla çekip genç kadının üzerinden çıkardı. Vicki istemsizce bedenini örtmeye çalıştığındaysa ellerini tutup başının üzerine kaldırdı.

“O şeyin altında tamamen çıplakmışsın.” Öylesine güçlükle soluyordu ki kelimeleri güçlükle seçiliyordu.

Ellerini yukarıda tutmasından ötürü genç kadın sırtını biraz dikleştirmek zorunda kalınca, Ryan hızla harekete geçip bu pozisyonu değerlendirdi ve bacakları birbirine dolanırken Vicki kendini ona tamamen açtı.

Ryan bu zamana dek Vicki kadar güzel bir kadın görmemişti.

Uzaktan ya da yakından.

Hayatında ilk kez çıplak bir kız gören bir ergen gibi ona baktığının farkındaydı, ancak bir bakıma hissettiği şey tam olarak buydu. Birlikte olduğu diğer kadınlar –modeller, film yıldızları, beyzbol grupları– hepsi artık kıymetini yitirmişti.

“Her zaman çıplak olmalısın. Mükemmelsin. Mükemmelin de ötesindesin.”

Vicki’nin kahkaha atmasına hazırlıklı değildi. “Kızlara ne söyleyeceğini gerçekten biliyorsun, değil mi?”

Ryan onun kahkaha atmasına bayıldı. Hem onun adına hem de kendi adına. “Bir yalancı olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Genç kadın ona ailesindekiler dışında yalnızca birkaç insanın atabileceği bir bakış attı. Bu ona boş laflarıyla sorun yaşamadığını anlatan bir ifadeydi.

“Her ikimiz de mükemmel olmadığımızı biliyoruz. Ne yakından ne de uzaktan.” Hızla ekledi: “Ama bir sakıncası yok. Böyle bir şeyi söylemek zorunda kalmana...”

Onu sinir eden başka bir şey söylemesine imkân tanımadan Ryan onu dudaklarından öptü, ancak sıcaklığıyla kendini kaybetme noktasına sürüklenmesine rağmen Vicki’nin *söylediklerinden* şüphe duyduğuna inanamıyordu. İnandığı şeylerden.

Gerçeklerden. Lanet olsun.

Şimdi ona ne kadar mükemmel olduğunu gösterecekti... Bir seferde tek bir dokunuş, tek bir öpücükle.

Ve onu ağzından çıkanlara inandırana dek durmayacaktı.

On Sekizinci Bölüm

“Ellerin başının üstünde kalsın.”

Bu emir karşısında Vicki’nin gözleri kocaman açıldı, fakat Ryan şaka yapıyormuş gibi gülmek ya da onu yatıştırmak için durmadı. Bunun yerine onun parmaklarını kanepenin koluna kenetledi.

“Bu sana bir şeye tutunma ihtiyacı duyarsan yardımcı olacak.”

Bir an sonra bir öpücük daha almak için dudaklarını yeniden dudaklarına bastırdı, ardından yüzüne, gözkapaklarına öpücükler kondurup kulak memesini bir an için dişlerinin arasına aldı ve dilini boynunda gezdirerek onun inlemesini sağladı.

İlgisinin her saniyesinden, her öpücüğünden keyif alsa da Vicki tüm bunlara inanamıyordu.

Hem de hiç.

Ryan Sullivan’ın altında gerçekten çıtırçıtırak uzanıyor muydu? Genç adam onu gerçekten bu kadar tutkulu bir şekilde öpüyor muydu? Tamamen giyinik bir halde, onun ka-

nepesinde çoktan doyuma ulaşmış mıydı? Ve Ryan onu bu şekilde öpmeye devam ederse bir diğer doyum anını daha mı yaşayacaktı?

Peki Ryan onunla ilgili gerçeği, ufak sınırlamaların ve anlayışlı emirlerin, saklı arzularını tetiklediğini keşfetmiş miydi?

Eski kocasının arkadaş grubu, düzenledikleri uyuşturucu alınan cinsel keşiflere katılmadığı için onunla alay etmiş olsa da, içlerinden biriyle o tür şeyler yaşamamanın düşüncesi dahi Vicki'nin midesini bulandırmaya yetmişti. Ona aşırı namuslu geçindiğini söylemiş olsalar da –özellikle de kocası bu fikre katılmıştı– buna hiç karşı çıkmamıştı. Tanrı'ya şükür, ilk birkaç yılın ardından Anthony yalnızca onunla olmaktan mutluluk duyar gibi görüldüğünde bile ona arzularından bahsetme cesareti gösterememişti.

Sırlarını Ryan'dan da saklayarak daha iyi bir iş çıkarabilirdi tabii, bu düşünce üzerine biraz gerildi.

Ryan kolunun alt kısmına minik öpücükler kondururken kafasını çevirip ona baktı, ifadesi öyle yoğundu ki Vicki'nin yeniden nefesi kesildi.

“Gerildin.”

Bedeniyle uyum içinde miydi? Vicki az da olsa gerilmiş ve Ryan bunu fark mı etmişti?

“Hoşuna gitmeyen bir şey mi yaptım? Çok mu hızlı gidiyorum? Biraz daha ağırdan almamı ister misin?”

Vicki başını sallarken güçlkle yutkundu. “Yaptığım her şeyden ne kadar keyif aldığımı biliyorsun.”

Tanrım, ona her baktığında ya da onunla her konuş-

tuğunda kızarmaktan nefret ediyordu, fakat yaptıkları şeyi anlamlandırmaya çalışıyordu hâlâ. Dahası eski kocasının Ryan’la geçirdiği bu muhteşem ana tek bir saniyeliğine de olsa sızmasından hoşlanmamıştı.

Bunun yeniden olmasına izin vermeyecekti.

“Yakında bundan daha da keyif almaya başlayacağımı sanıyorum,” dedi tüm dikkatini muhteşem arkadaşına vererek.

Genç adam bunun üzerine gülümsedi ve Vicki bunun, yoğun ve şehvetli bakışlarına ulaşan gülümsemesinin, dünya üzerindeki en seksi bileşim olduğunu düşündü.

“Doğru tahmin.” Tadına varmaya yetecek ölçüde altdağını dişleyip öptü. “Buna ne diyorsun? Hâlâ iyi mi?”

Vicki nefes almaya çalıştı. “Evet. Hâlâ iyi.”

Ryan’ın bir kez daha gülümsemesine bayıldı ve bu noktada daha fazlasını istediğinin farkına vardı.

Genç adam dudaklarını onun göğsünün alt kısmına bastırmak için uzandı. Önce öptü, sonra inanılmaz derecede hassas tenini usulca dişledi. Dişlediği kısmın üzerinde dilini gezdirip başını kaldırdı.

“Bu nasıldı?”

Ryan diğer göğsüne de aynı şeyleri yaparken Vicki ancak, “Mmmm...” diyebildi ve sonunda ağzından, “Güzel,” kelimesini çıkarmayı başardı.

Ama sonra, ah, bedenine öpücükler kondurarak biraz daha aşağılara indi ve karnının alt kısmını yaladı.

Ryan’ın göğüsleriyle ilgilendiği ve birbirlerine sürtündükleri o an Vicki doyuma ulaştığı için utanmıyordu. Ve o

ahlaksız dudaklar bacaklarının arasına kaydığında ikinci kez zirveye yükselirken kendine hâkim olma şansının olmayacağına da farkındaydı.

Yakın zamanda yeniden doyuma ulaşırsa Ryan ne düşünecekti? Onun çaresiz ve zor durumda olduğunu mu? Yoksa –daha da kötüsü– onunla sevişmesinin bir numaralı cinsel fantezisi olduğu mu fark edecekti?

Tamam, Ryan gençken onunla ilgili fanteziler kurduğundan bahsetmişti. Fakat Vicki bunu kolayca göz ardı edebilirdi, zira herkes ergenlerin bir adım ötelerindeki herhangi bir kıza karşı hormonlarını kontrol edemediğini bilirdi. Dahası, garaj arkadaşı olan Vicki ona göre yasak bölgede yer alan okuldaki tek kızdı. Kuşkusuz bu Ryan'ın kafasından, sahip olamadığınız şeyleri istediğinizde düşündüğünüz türde, eğlenceli şeylerin geçmesine sebep olmuştu.

Şüpheye yer yoktu, Vicki kendini zihnen, dudaklarını kadınlığına bastırıldığı o ana hazırlamak istiyordu. Elbette bundan keyif alacaktı. Nasıl almazdı ki? Fakat bu kez ahlakının yerlerde sürünmesine izin vermeyecekti.

En azından bir parça sırrını kendine sakladığından emin olacaktı. Özelini.

Göbeğini bir kez daha dişlediğini hissedince karanlık düşüncelerden sıyrıldı ve Ryan'ın birlikte olurlarken onu böylesine serseme çevirmesinin bir amacı olup olmadığını düşünmeden edemedi.

“Şampanyam olsaydı onu buradan içerdim,” dedi göbek deliğini yalamadan önce. “Tam buradan.” Biraz daha

aşağı kaydı ve usulca kalça kemiğini yaladı. “Ve tam buradan.” Belirgin niyetiyle diğer kalça kemiğine yöneldi. “Buradan da.”

Vicki çaresiz bir halde düşünmeden edemedi. Az önce kendine verdiği sözü tutması nasıl mümkün olacaktı?

“Söyle bana Vicki, bundan hoşlanır mıydın?”

Sesi alçaktı. Arzudan boğuk çıkıyordu. Ve öylesine yavaş ki Vicki onun bir dizi kelimeyi bir araya getirme şekli yüzünden neredeyse yeniden kendinden geçecekti.

“Şampanyayı göğüslerinin arasına dökmemi ve dilimle seni temizleyene kadar orada öylece uzanmak ister miydin?”

Cidden, onu öldürmeye mi çalışıyordun?

Hızla cevap vermeyince Ryan onu yeniden dişledi, bu kez göbek deliğinin hemen altını.

“Evet,” dedi Vicki nefesi kesilerek. “İsterdim.”

Gülümsemesini yakaladı ve başını yeniden eğmeden önce onun, “Güzel *çünkü* ben buna bayılırdım,” dediğini duydu.

Dudaklarıyla ona işkence ederken iri, güçlü ellerini genç kadının kollarının altından sırtına, sonra da kalçasını kaydırdı. Kafasını eğdi ve yanağını onun karnına yapıştırarak onu uzunca bir süre böyle tuttu.

Vicki kendini değerli ve inanılmaz derecede güvende hissetti. Ve çok geçmeden bu his yerini gücünden neredeyse korktuğu keskin bir uyarılma hissine bırakırken Ryan başparmaklarıyla usulca uyluklarının arasını okşadı.

Bir an sonra dudaklarını kadınlığına bastırdı ve diliyle

onu yavaş, ama kendinden emin ve muhteşem bir şekilde yalarken korku ya da güvenliğine dair tüm o hisler hiç var olmamış gibi kaybolup gitti. Uzaktan, çok uzaktan kendi haykırışını duydu ve dilinin her darbesiyle kadınlığından göğüslerine, kol ve bacaklarından ve ayak parmaklarına yayılan yıkımla kanepenin kolunu tutan parmakları daha da derine gömüldü.

Aldığı zevk öylesine çarpıcıydı ki mümkün olduğunu bile düşünmediği kadar iyi hissediyordu kendini.

Çok geçmeden Ryan onu kanepeden kaldırdı ve merdivenin yolunu tuttu. Vicki sarılıp yüzünü onun boynuna gömdü. Seks ve ter ve *Ryan* gibi kokuyordu.

Kokusunu esans yaptırabilseydim, diye düşündü aldığı hazdan ötürü uykulu bir şekilde, kesinlikle milyonları vururdu.

“İyi miydi?”

Hoşça vakit geçirip geçirmediğini çözmeye çalışırken Ryan’ın gülümsediğini sesinden anlayabiliyordu, bu yüzden terli tenini yalarken ona gülümseyerek karşılık verdi.

Ah ama inanılmaz lezzetliydi. Sonunda ona cevap vermeden önce bir kez daha tadına baktı. “Gerçekten iyiydi.”

“Benim için de gerçekten iyiydi,” dedi Ryan yatak odasının kapısını tekmeleyerek açıp onu odanın ortasındaki geniş yatağa yatırırken ve sonra geri kalan kıyafetlerini çıkardı.

Vicki geçen hafta boyunca ne zaman misafir odasında uyumaya çalışsa burada olduğunu hayal etmişti. Ne var ki hayallerinde dahi Ryan’ın çıplakken ne kadar muhteşem göründüğüne yaklaşılamamıştı.

“Harika,” dedi düşünmeden. “Beni şu an bitirdin.”

Ryan kafasını eğip kasıklarına –uyarılmışlığının verdiği erkeksi zaferine– göz attı, ardından kaşlarını kaldırarak kendinden oldukça emin bir biçimde bakışlarını ona çevirdi. “Güzel.”

Hayır, diye düşündü Vicki, güzel değildi. Korkunçtu çünkü gülünç fantezilerinin sona ulaşmasıyla gerçek dünyayla yüzleşmiş ve cidden hapyı yutmuştu. Hem de fena halde.

Espri anlayışından ötürü çoktan mahvolmuştu zaten. Nezaketinden. Yeteneğinden. Ailesini sevme ve onları her zaman her şeyin üstünde tutma şeklinden.

Şimdi de *bu* mu?

Yaşadığı o iki doyum anının ardından inanılmaz gevşemiş halde olmasaydı gördüğü görüntü karşısında çılgına dönebilirdi.

Yine de yatak odasına girdiklerinden beri Ryan tam olarak harekete geçmemişti. Vicki bir yorgunluk dalgasının onu sarmasıyla yatakta gerinirken, aslında hafif bir hayal kırıklığı yaratan bu fikri aklından uzaklaştırarak, sonunda beyinlerine çöken şehvet pusunun dağılıyormuş gibi görünmesinden memnun olduğunu söyledi kendine.

Özellikle de kızarmadan ve utanmadan onunla yeniden normal bir biçimde konuşabilecek olduğu düşünüldüğünde. Ryan yakında onun yanına gelecek ve başladıkları işi bitirmelerinin ardından Vicki misafir odasına dönecek ve her ikisi de yaşananları birkaç saatlik geçici bir çılgınlık olarak hesaba katıp sabah olduğunda buna kahkahalarla güleceklerdi.

Vicki aklından bunlar geçerken bitkin bir biçimde esnedi. Çünkü onu bir arkadaş olarak kaybederse...

“Uygun mu geldi?”

Genç adamın ses tonu aralarındaki tutkunun hafiflediğine dair yanıldığının bir göstergesiydi, öyle ki bu tek cümle bedeninin ürpermesine sebep olmuştu.

“Beni tükettin,” diyerek takıldı ona aralarındaki bağı korumaya çalışarak.

Ryan bu işi sabah olduğunda arkalarında bırakabilecekleri şekilde tamamlamaları gerektiğini anlamıyor muydu?

Üstelik Vicki artık zerre sarhoş değildi, o yüzden yaptığı –ya da hissettiği– hiçbir şeyden alkolü sorumlu tutamazdı.

Bu da an itibarıyla her şeyin ona bağlı olduğu, basit fiziksel zevkin ötesinde çıplak ve öpüşürlerken daha fazlasını hissetmek için çaba gösteremeyeceği anlamına geliyordu.

Ryan ona doğru bir adım attı. “Seni uyanık tutmak için epey sıkı çalışmam gerekecek, öyle değil mi?”

Vicki’nin istediği tek şey yapmakta oldukları –ve çoktan yaptıkları– şeyi çok da umursamıyormuş gibi davranmaktı, böyle uzanıp onun yanına gelmesini bekleyemezdi. Kendini birden savunmasız hissederek hızla doğruldu.

Ryan ayak bileğinden kavrayarak onun kendinden uzaklaşmasına engel oldu.

Vicki onun bileğini tutuşuna, solgun tenini kavrayan esmer eline bakarken güçlkle yutkundu.

Nasıl nefes alacağını anımsamasının ardından Ryan bu kez diğer eliyle öbür bileğini kavradı ve yumuşak yatak ör-

tüleri sırtıyla kalçasının altında toplanacak şekilde Vicki'yi kendine doğru çekti.

Onu yatağın ucuna çekene dek durmadı, bacaklarını bacaklarının arasına alacak şekilde ayarladıktan sonra da ayak bileklerini beline doladı. Yatağın çerçevesi yüksekti, kasıklarına geliyor ve bacaklarını bükmesine gerek kalmıyordu.

Vicki neye uzanacağını, nasıl karşılık vereceğini bilmiyor, kendini tamamen kayıp hissediyordu.

Bu gece pek çok kez sınırı aşmışlardı, fakat onların hiçbirisi *bu kadar* değildi, değil mi? Evet, yalın dokunuşuyla hızla doyuma ulaşmıştı, fakat Ryan'ın kadınlardan böyle tepkiler almaya alışık olduğundan emindi.

Yine de yakarışını asla unutmayacak, büyük olasılıkla Ryan da bunu unutmasına izin vermeyecekti.

Ne var ki şu an bedenine ve ruhuna sahipmiş gibi ona bakma şekli ve bundan memnun görünmesi üzerine Vicki tek kelime etmeksizin ne hissettiğini onun gerçekten bilip bilmediğini merak etti.

“İşte seni böyle görmek istiyorum, Vicki. Olacaklara hazır. Her zaman.”

Çıplak bedenini süzerken gözleri zevkle ışıldadı, ardından Vicki'nin kendini ele vermemek için çabaladığını belli eden gözlerinin içine baktı.

İçgüdüsel olarak Vicki onun sözlerini bir emir olarak algıladı ve kendine hatırlattı: Bu sözlere uymak istemeseydi, Ryan ellerini ayak bileklerinden yukarıya ve sonra uyluklarına doğru kaydırırken, kolayca bacaklarını indirip yatağı terk edebilirdi.

Tam o an Ryan onun üzerine eğildi, günahkâr bir biçimde yetenekli ve sıcacık dudaklarını göğüslerine bastırdı.

Vicki ona dokunmak, ellerini onun göğsüne, ardından sırtındaki kaslarda gezdirmek zorunda kaldı. Yalnızca dokunarak onun her köşesini hafızasına almak istiyordu, ama Ryan erkekliğini onun göbeğine bastırınca konsantrasyonu anında dağıldı. Genç adam köprücükkemikleri üzerine sırayla birer öpücük kondurdu, sonra da nabız noktasını, her seferinde ürpermesine neden olan kulak memesinin hemen altındaki noktayı öptü.

“Şimdi biraz açıldın mı?”

Cevap vermesine imkân tanımadan onu dudaklarından öptü. Genç adamın bu şekilde tadına varmasına –aynı ölçüde onun tadına varmaya– bayılan Vicki kendini tam anlamıyla bu öpüşe teslim etti ve onun kalçasına ayak bileklerini sıkıca daladı.

İkisi de birbirinin dudaklarını yağmalarken Ryan’ın eli onun saçlarının arasındaydı ve çok geçmeden kalçasını aşağı kaydırmasıyla –ah, Tanrım!– Vicki onun kalın, sıcacık erkekliğini en hassas yerinde hissetti. Bu muazzam zevk karşısında nefesi kesilirken Ryan ona inleyerek karşılık verdi.

“Vicki, seninle sevişmeyi öyle fena istiyorum ki...”

Kelimeleri dudaklarına vururken Vicki tutkudan kendini kaybettiğinden bunları anlamlı bir bütün haline getiremedi. Ama sonra, Ryan başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. Vicki onun gözlerini hiç bu kadar karanlık, hiç bu kadar yoğun görmemişti. O gözlerde gülümsemeden, tüm dünyanın bildiği o rahat adamdan eser yoktu.

Tıpkı, diye düşündü Vicki birden fark ederek, *tıpkı onu James'ten kurtarmak için geldiği zamanki gibi*. Tıpkı Vicki dünya üzerinde en mühim tek şeymiş ve Ryan onu korumak, zarar görmemesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapabilir-miş gibi.

“Bana istediğini söyle.”

Sesi tutkudan boğuk çıkıyordu ama o an Vicki bu isteğinin ardında tutkudan çok daha fazlası olduğuna yemin edebilirdi.

“Evet, seni istiyorum,” dedi genç adamın sabit durmaya çalışırken sırt ve omuz kaslarının parmaklarının altında esnediğini hissederken. “Seni ne kadar istediğimi zaten biliyorsun.”

Ona daha yakın olmak, ondan daha da fazlasını almak istiyordu. Fakat ona az önce duymak istediğini düşündüğü şeyi söylemesine rağmen Ryan kıpırdamamış, arzuladığı ölçüde onu derinlerine almamıştı.

Ryan usulca onun yüzünü okşadı, parmak uçları dudaklarıyla çenesine dokundu. Vicki bu nazik, sevgi dolu dokunuş karşısında ürperdi. Onun ne yaptığını, kendi ellerinin gerçekten güzel bir heykele dokunmasından biliyordu. Ve o heykele dokunmayı, parmaklarının altından ruhuna geçen hisleri ve o hislerin bir parçası haline gelmeyi istiyordu.

Gece boyunca bir şeye, herhangi bir şeye tutunmaya çalışmıştı. Fakat artık bunu yapamıyordu. Onun hareketlerini yansıtmaya, öpücüklerini dudaklarıyla ezberine alırken elleriyle de onu hafızasına kazıma istediğine boyun eğmek zorundaydı.

Vicki ellerini onun omuzlarından yüzüne kaydırđı ve tam o an genç adam gözlerini yumup derin bir nefes verdi.

Beklediği şey bu muydu, ona kendini eksiksiz bir biçimde vermesi mi?

Vicki parmak uçlarıyla kirli sakalına, kemiklerine ve kıkırdağına dokunurken ona âşık olarak ellerini onun yüzünde gezdirmeye başladı. Bu süreçte genç adam sadece ona hissetme izni veriyormuş gibi gözlerini kapalı tuttu.

Güzelliği Vicki'yi yeniden ele geçirdi, tıpkı gözlerini ondan alamadığı ilk günkü gibi. Yine de Ryan'ın ona bu derin keşfi yaşama izin vermesi, hatta bunun için neredeyse ona yalvaracak noktaya sürüklenmesi beklediği şeylerin ötesindeydi.

Sonunda ellerini onun çenesine koyduğuunda Ryan gözlerini açtı ve Vicki dudaklarından dökölmesine sonsuza kadar engel olmayı planladığı tüm o yakarışları onun gözlerinde gördü.

“Seviş benimle, Ryan. Lütfen daha fazla bekleme. *Lütfen.*”

Kondomu nereden bulduğunu bilmiyor ve bunu önemsemiyordu. Önemseğiği tek şey onu bir an önce takması, sonra dudaklarının yeniden buluşması ve tenine baskı yaparak nabız gibi çarpan sıcacık erkekliğini içinde hissedebilmektir.

Ryan zevkle onun içine girince Vicki kafasının geriye düşmesine, nefesinin kesilmesine engel olamadı. Onun kalın sıcaklığının tek bir hamlesiyle neredeyse yeniden doyma ulaşacaktı.

Beyni daha kontrollü olması için uyarıda bulunuyordu. Ona bu kadar ihtiyaç duyamaz, her dokunuşuna bu kadar acınacak halde karşılık veremezdi.

Çılgılık atmamak için dişlerini sıkarak zorunda kalırken, Ryan içinden yavaşça çıktı ve kocaman elleriyle kalçasından kavrayarak bu kez daha da derine girdi. Vicki ona bakamadı, bakışlarındaki karanlık ateşi görmeye cesaret etmektense gözlerini sıkıca yumdu.

Her şey sona erene kadar gözlerini kapalı tutmaya, iki azgın arkadaş arasında *yalnızca* seks söz konusuymuş gibi davranmaya ihtiyacı vardı.

Genç adamın kalçasını saran elleri gerildi. “Sakın benden saklanma, Vicki.”

Ah Tanrım, onunla bu şekilde konuşmak zorunda mıydı? Her bir hücrelerini yönetiyor gibiydi?

Ve daha da kötüsü bu neden içini kamaştırıyor ve ona olan ihtiyacını daha da tetikleyerek karşılık vermesine sebep oluyordu?

Onun yanında kontrolünü kaybettiği için kendine kızarak gözlerini daha da sıkı yumdu. Ne var ki bunun geri çekilmesini sağlamayacağını biliyordu, öyle ki Ryan eğilip gözkapaklarını usulca öptüğünde haklı çıktığını anladı.

“Bana bak. Lütfen.”

Bu yakarış Vicki’yi kahretti. Tam anlamıyla.

Ona karşı koyamayarak gözlerini açıp baktı, kalbine ve ruhuna işleyen derin bakışlarını gördüğündeyse kadınlığıyla onu daha da sardı.

“Ah bebeğim,” dedi Ryan zevkle inleyerek onun daha da derinlerine gömülürken. “Sana dokunduğumda, içindeyken dağılmana bayılıyorum. O kadar hoş karşılık veriyorsun ki. *Bana*.” İçinden çıktı, sonra genç kadının bacaklarıyla onu daha da sarmasına, tırnaklarını çaresizce sırtına geçirmesine sebep olarak yeniden derinlerine girdi. “Kendini bırak. Bırak da seni göreyim. Her şeyini.”

İçinde tatlılıkla gidip gelmesi, gönül alan talebi ve yüzünde beliren tutku dolu ifade karşısında Vicki’nin ona itaat etmekten başka bir seçeneği yoktu.

Hayatında ilk defa bu kadar yoğun bir şekilde doyuma ulaşırken genç adamın dudakları onun haykırışlarını bastırdı. Ve Ryan adını fısıldayıp ona tekrar tekrar kendini ne kadar iyi hissettirdiğini, onu ne kadar arzuladığını söylerken Vicki hayatında ilk defa art arda zevkin doruğuna yükseldi, ta ki Ryan sonunda kendi doyumunu da yaşayana dek.

On Dokuzuncu Bölüm

Vicki karanlık odada, örtülerin altında, Ryan'ın kolları arasında uyandı. Göğsüne koyduğu elinin altında genç adamın kalp atışları güçlü ve sabitti. Uyurken bile, önüne geçilemez bu bağı yitirmemek için ona dokunma ihtiyacı duymuştu.

Hissettiği panik bu sıcaklığı ezip geçerek, bacaklarının arasında, göğüs uçlarında ve dudaklarında hâlâ kendini belli eden zevk sızısını hatırlamasına neden oldu. Şafak sökmek üzereydi ve sonra soğuk, zorlu, tuhaf gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacaklardı.

İsteddiği tek şey gerçekleşen fantezisinin keyfini birkaç dakika daha çıkarmaktı. Bunun sonsuza dek sürmeyeceğini, sevişmelerinin arkadaşlık radarında çılgınca sinyal verdiğini biliyor olsa da kendine sonsuza dek seveceği adamın yanında, onun kokusunu içine çekerek birkaç dakika daha tanımak zorundaydı.

Ryan hafif bir ses çıkararak kımıldadı ve onu daha da yakınına çekerek genç kadının yanağını göğsüne bastırmasını, kollarını da beline dolmasına sağladı.

Vicki'nin kalbi henüz deneyimlediği bu sıcacık anın

zevkiyle hızla çarpmaya başladı. Ryan'la sevişmek sıra dışıydı, ancak bu yakınlığın kalbinin en derin köşelerine sızdığını hissediyordu.

Birkaç dakika daha. İsteddiği tek şeyi kollarının arasından sıyrılıp kendi odasına gitmeden önce Ryan'la birlikte geçireceği birkaç dakikaydı. Fakat şu an kendini öyle iyi hissediyordu ki...

Gözlerini yumdu ve Ryan'ın nefis kalp atışlarını dinleyerek yeniden uykuya daldı.

F

Uyandığında Ryan'ın yatağında yalnızdı ve kızaran pastırma kokusunu alabiliyordu. Bu sabahın paylaştıkları diğer sabahlar gibi olmayacağını fark ederken karnı guruldadı.

Kendi odasından tamamen giyinik olarak çıkmak yerine onun odasından utançla dışarı çıkacaktı.

Kalbinin hızla çarpmasından nefret ederek *—o sadece Ryan* diye anımsattı kendine sertçe— yataktan çıkıp ayağa kalktı ve genç adamın onun için bıraktığı sabahlığı gördü.

Üzerine geçirirken sabahlığın onun gibi kokmasına bayıldı. Kolları uzun gelince birkaç kez kıvırdı, sonra da kuşağı neredeyse iki kez beline dolamak zorunda kaldı. Komik görüldüğünden emindi, ama sonra bunu umursamamak için kendini ikna edebildi.

Özellikle de sabahlık neredeyse Ryan'ın kolları arasındaymış gibi güzel bir his verirken.

Ayrıca, *bu durumla baş etmenin tek yolu yüzleşmekten geçiyor*, diye düşündü yatak odasının kapısını açıp koridorda

ilerlerken. Böyle düşünse de, hâlâ mutfağa girecek cesareti kendinde bulamıyordu. Zihnini dün gecenin hoş hatıralarından arındırabilmek için birkaç dakikaya daha ihtiyacı vardı.

Merdivenin başında dururken onun aşağıdaki mutfakta dolaşmasını izleyebiliyordu. Sabahlığı ona bıraktığı için üzerinde sadece mavi renkli pamuklu bir *boxer* seçiliyordu.

Ağzı. Sulanmıyordu.

Tamam. Sulanıyordu. Neticede sadece bir insandı.

Gerçekten, dedi kendine, gazetede gördüğü egzersiz yapan o üstsüz fotoğraflarından farksızdı. Kalp çarpıntısı olmadan o fotoğraflara bakmaya alıştı. Bunu da atlatabilirdi.

Ve görünüşe bakılırsa, ateşli sabah seksi için onu ikna etmeye çalışmadan kahvaltı hazırladığına göre *planımıza uyulum* kısmına geri dönmüştü.

Ryan kafasını kaldırıp onu görünce güzel dudakları kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı. “İyi sabahlar, güzelim.”

İyi kelimesine belirgin bir vurgu mu yapmıştı, yoksa Vicki’nin zihni onunla oyun mu oynuyordu? Tanrı biliyor ya, dün gecenin ardından bu kelimeyi bir daha asla aynı şekilde duymayacak ya da dile getiremeyecekti.

“En sevdiğin kahvaltayı hazırladım.”

Kalbi tekleyen Vicki neredeyse merdivenden düşecekti, öyle ki Ryan’ın ne kadar harika olduğunu yeniden sersemleyerek fark ederken dengede durmak için tirabzana tutunmak zorunda kaldı.

Onunla seviştiği için arkadaşlıklarını mahvederse kendini asla affedemezdi.

Bu durumu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Onun kollarında geçecek gecelerin baş döndürücü zevkinden mahrum kalacak olsa bile...

“Teşekkür ederim,” dedi tezgâhtan bir tabak alıp pence-
renin önündeki kahvaltı masasına otururken.

“Benim için bir zevk.”

Zevk kelimesini dile getirme şekliyle genç kadının bütün bedeni ürperdi. Uyandığından beri kendine söz geçirmeye kararlı olmasına rağmen onun kollarına atılıp biraz daha zevk için yalvarmaya çok yakındı. Ryan ise mutfakta işine odaklanmıştı, ocağı kapayıp pastırmalı yumurtayla kızarmış ekmekleri tabaklara servis etmek üzereydi.

Gençlik yıllarında ve birlikte geçirdikleri bu hafta boyunca, kaç kez kadınların kendilerini Ryan’ın kollarına atmalarını izlemişti?

O her zaman, cazibesinden fayda sağladığı zamanlarda bile kibardı, fakat Vicki bu zamana dek bir kez olsun o kadınlardan birine dönüşebileceğini düşünmemişti.

Daha kötüsü, Ryan’ın onu kırmadan nasıl başından savacağıyla ilgili endişe duyması fikrine dahi katlanamıyordu.

Genç adam yanında duran sandalyeye oturana dek bekledi ve yüzüne bir gülümseme kondurup, “Dün gece gerçekten tuhaftı, sence de öyle değil mi?” dedi.

F

Ryan’a göre her şey yolundaydı.

Özellikle de kalbi düşünüldüğünde.

Vicki’yi merdivenin başında, kendi sabahlığına sarınmış olarak gördüğünde içi öylesine sevgiyle dolmuştu ki

neredeyse bunu o an genç kadına haykıracaktı. Fakat bunun için zaman bulacağını, en azından kahvaltı etmesine izin verdikten sonra, onu yatağa geri götürüp kalbini ona tamamen açabileceğini düşünmüştü.

“Tuhaf mı?”

Vicki başını salladı ve onun önüne koyduğu fincandan kahvesini yudumladıktan sonra lanet okudu. “Ah, bu çok sıcak!”

Ryan hemen ona bir bardak soğuk su getirmek için ayağa kalktı, ama bedeni robot gibi hareket ediyordu.

Sanki kol ve bacaklarını kullanmayı az önce öğrenmişti. Bardağı ona uzatınca, genç kadın teşekkür ederek bardağı aldı.

Ryan gözlerini yumup suyu içmesini izlerken onun boynunu süzdü.

Yerine otururken güçlkle yutkundu. Çok aç uyanmıştı –seks her zaman metabolizmasını hızlı çalıştırırdı– ama şu an mide boşluğuna koca bir ağırlık çökmüştü ve boğazından tek bir lokma bile geçmeyecek gibiydi.

Vicki boşalan su bardağını masaya bıraktı. “Sen her zaman benim beyaz atlı şövalyemsin.”

Ona gülümsedi ama Ryan geçen birkaç gün içinde bu gülümsemenin ne anlama geldiğini öğrenmişti. Çıplak gözle gerçekmiş gibi görünse de aslında gözlerine ulaşmıyordu. Ryan burada ne döndüğünü bilmiyordu, ama lanet olası sorunun ne olduğunu öğrenecekti.

“Sorun nedir, Vicki?”

Genç kadın başını salladı. “Hiçbir şey.” Gözlerine varmayan bir gülümseme daha belirdi yüzünde. “Sadece dün gecenin hiçbir anlama gelmediğini bildiğimi *bilmeni* istiyorum.”

Kalbi yeniden duracak gibi oldu. Tam orada, göğüs kafesinin altında atan son bir atıştan sonra, işinin hakkını veren herhangi bir doktor Ryan'ın ölüm haberini ilan edebilirdi.

Paylaştıkları o gece *her şey* anlamına geliyordu.

Ona onunla sevişmesi için yalvarmıştı. Ve Vicki'nin o gecenin bedenlerinin birleşip zevke doymalarından çok öte bir anlam ifade ettiğini kavradığını düşünmüştü.

Lanet olsun, nerede yanlış yapmıştı?

Serseme dönmüş bir halde sessiz kalırken genç kadın sözlerini sürdürdü. “Demek istediğim, seks inanılmaz iyiydi...” İyi kelimesini dile getirirken kızardı. “Ama ikimiz de biliyoruz ki birlikte fazla zaman geçiren her kadın ve erkeğin başına gelenlerden biriydi, sence de öyle değil mi?” Yanıt vermesini beklemeden ekledi: “Gerçekten birlikteymişiz gibi insanları ikna etmeye çalışırken bir süreliğine bunu unutup seviştik.” Yeniden fincanına uzandı. “Hepsi bu.”

Fincanı yeniden dudaklarına götürdü, ama bu kez yanmamak için temkinliydi.

Ryan ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Onun çıplak bedenine yeniden dokunamamak, çenesinin altında çarpan nabız noktasını öpememek, içini doldururken inleyip adını haykırmasını hissedememek... Lanet olsun, tüm bunları yapmadığını hayal bile edemiyordu.

Kollarının arasında Vicki'yle geçirdiği o karanlık, tatlı, kusursuz saatlerde kazandığını düşündüğü her şey az önce öyle beklenmedik ve hızlı bir şekilde elinden alınmıştı ki onu kaybetmenin tadını neredeyse ağzında hissedebiliyordu.

Yine de bu kaybı hissederken bile, bir sevgiliyi kaybetmekten daha kötüsünün olabileceğini biliyordu.

En yakın arkadaşını kaybetmek.

Bu da Vicki onunla sevişerek hata yaptığını düşünüyorsa Ryan'ın –onu arkadaş olarak da kaybetmek istemiyorsa– ona katılması gerektiği anlamına geliyordu.

“O zaman...” dedi genç kadın yalnızca onun tanımlayabileceği şekilde sesi titremiştir. “Aramız hâlâ iyi mi?”

Bakışlarında beliren ıstırap yüklü ifadeyi gören Ryan, “Elbette, iyi,” diyebildi kelimeleri bir araya getirmede zorlanarak.

İkna edici olmayan bu cevap karşısında solgun görünen Vicki, “Ryan?” derken sesi daha önce Ryan'ın aklından bile geçirmediği kadar titredi.

Ryan onu kucağına çekip yüzünü saçlarının arasına gömerken, sesinin hayallerindeki kız tarafından henüz reddedilmiş bir sersem gibi çıkmasındansa daha ikna edici olması gerektiğini biliyordu.

Hayalini bile kurmadığı pek çok fanteziyi çoktan gerçekleştirdiğini –ve bunlarla yetinmesi gerekeceğini– kendine hatırlatarak genç kadının saçını okşadı ve onu göğsüne daha da sıkı bastırdı.

Kıvrımlarının kıvrımlarına böylesine mükemmel uymasını, sabahlığın aralanan kısmından seçilen çıplak göğüslerini ve bacağına göz ardı etmeye çalışarak, “Biz arkadaşız Vicki ve her zaman arkadaş kalacağız,” dedi.

Sırtını ve omuzlarını okşarken genç kadının başını sal-

ladığını hissetti. Ona bu şekilde dokunma ihtiyacına bir son vermesi gerektiğini biliyordu ama yine de bu ona son doku- nuşuysa kendine nasıl hâkim olabilirdi ki?

Diğer eliyle başını usulca kaldırıp genç kadını kendi- sine bakmaya zorladı ve o an emin oldu. Arkadaşlıkları gü- vendeydi.

“Seviştik, gerçekten harikaydı, fakat ikimiz de yetişkiniz.”

Vicki yeniden başını salladı ama oldukça ciddi ve en- dişeli görünüyordu. Ryan yapacağı şey onu öldürecek olsa da kalbinden geçenleri bastırmak ve bu durumu onun için kolaylaştırmak zorundaydı. Çünkü Vicki'nin kendini iyi his- setmek için ona ihtiyacı vardı.

“Bana söz vermeni umduğum tek bir şey var. Bildiğin üzere, söylentilere göre epey etkileyiciyimdir.” Ona bakarak kaşlarını kaldırdı ve sesini alçalttı. “Gerçeği kimseye anlat- ma, olur mu?”

“Gerçeği?” Kahkahası bu zamana dek duyduğu en se- vimli tınıya sahipti. Sözlerine devam etmeden önce kafasını salladı. “İnan bana, gerçeği bilsen, bir daha asla ön kapından destek almaksızın çıkamazdın.”

Bir an sonra onun kucağından kalktı ve yerine geçti. Bir dilim pastırma alıp ağzına attı. “Her konuda bu kadar iyi olmak nasıl bir his? Yemek pişirmek. Beyzbol.” Ona kanını kaynatan ahlaksız bir bakış attı. “Seks.” Lokmasını yutar- ken şehvetle iç geçirdi ki bu sadece yanında otururken bile Ryan’ın terlemesine neden oldu. “Cidden, bu oldukça yoru- cu olmalı.”

“Bazı şeylerde kötüyüm.”

Vicki tek kaşını kaldırdı. “Mesela?”

Seni her zaman sevdiğim gibi beni sevmeni sağlamada. Peşinden koşan ve seni inciten tüm o sanatçı bozuntularına yol verip sana sporcuyu göstermede.

“Kilden vazo yapmada.”

Vicki başını sallayarak kahkaha attı. “Ama o konuda pratik kazandın.”

“Tamam, o zaman, korkunç bir dış saha oyuncusuyum.”

Vicki çatalını ona doğru salladı. “Saçma. Lisede dahil olduğun o oyunu hatırla. Sana kötü haber vermek istemem ama harikaydın.”

Harika kelimesi ağzından çıkar çıkmaz kısa süre önce birlikte geçirdikleri geceyi anımsayarak göz göze geldiklerinde Ryan, bu anı fırsat bilip ona yeniden dokunmak ve onunla yeniden sevişmek için Vicki’yi kucağına çekecek oldu.

Ne var ki tam onu yeniden kollarının arasına almak üzereyken, Vicki yalın bir şekilde kafasını salladı, bu öyle belli belirsiz bir karşılıktı ki Ryan onun bile ne yaptığını tam olarak bilmediğinden şüphelendi.

Ama yine de ona bağırılmışçasına, yüksek sesle dile getirmedeği o kelimeyi duymuştu.

Olmaz.

F

“Pekâlâ, dün gece nasıl geçti?”

Summer’ın yaş günü partisinde hediye edeceği küçük

heykelleri stüdyosunda fırınlama işini bitirmek üzereyken Anne'in sorusunu duyan Vicki neredeyse aklını kaçıracaktı.

Hâlâ adı konulmamış burs projesinde çıkmaza girmiş ve birkaç saatini içine düştüğü durumdan kendini kurtarmaya çalışarak geçirmişti. Bu işe yaramadığıdaysa gerçeklerle yüzleşmek zorunda olduğunu anlamıştı.

Dün gece Ryan'la yaşadıklarının –hayatı boyunca geçirdiği en güzel, en sersemletici, en zevkli saatlerin– ardından tek kelimeyle işine odaklanamamıştı. Zaten bir aile partisine katılacağı için inanılmaz gergindi, üstüne bir de sahte nişanlarının kazara ateşli seksi beraberinde getirmesi eklenmişti.

Summer'a normal bir hediye almak için bir oyuncak mağazasına gidebilirdi, fakat kil hamuruna dokunup bir heykel yaratmanın kendisine iyi geleceğini biliyordu. Zach'in kız arkadaşı Heather küçük kıza yakın zamanda yeni bir kaniş yavrusu hediye etmiş ve Summer ufaklığa gönlünü kaptırmıştı.

Kilden gerçekten sevimli bir kaniş heykeli yapmasının ardından Mary Sullivan için hoş bir meşe ağacı yapmaya karar vermiş, bunu bitirdiğinde de kütüphanesine koyması için Sophie'ye ciltli bir kitap tasarlama işine girişmişti. O kadar uzun bir süredir ciddiyetle burs projesine kendini adanmıştı ki bu sevimli küçük heykelleri yaparken zevkten neredeyse başının döndüğünü hissetmişti.

Bir küçük heykelden diğerine geçerken güneşin batmak üzere olduğunu güçlükle fark etmişti. İnsanın böyle şeyler yapmak için geniş bir aileye sahip olması ne de keyifliydi.

Marcus'a bir şarap şişesi, Lori'ye de bir çift bale ayakkabısı yapmaya zamanı kalmamış olsa da. *Bir dahaki sefere.*

Parmak uçlarıyla kitabın sırt kısmını şekillendirirken donup kalmıştı.

Bir dahaki sefere mi?

Bir dahaki seferin olacağını ona düşündüren de neydi Tanrı aşkına?

Çok yakında Ryan'ın evinden ayrılacaktı. Onun evinden ayrıldıktan sonra her ikisinin de kendi yoluna gideceği düşünülürse, hayatın düzenli ritmini yakalamaya çalışırken bir araya gelmek için zaman bulabileceklerini sadece umuyordu.

Anne'in sorusu bastırılmış duygu ve düşüncelerini gün yüzüne çıkararak irkilmesine neden olmuş, onu doğrudan dün geceye götürmüştü.

Ve Ryan'la deneyimlediği o inanılmaz sekse.

“Herkes elbiseye bayıldı. Bayılacaklarını biliyordun tabii. Gerçekten harika bir elbise.”

Anne'in yüzünde hınzır ve halinden memnun bir gülümseme belirdi. “Harika, öyle mi?” Kaşlarını kaldırdı. “Harika elbisemin, mükemmel erkeğinin yatak odasında parçalara ayrıldığını ummaya cüret edebilir miyim?”

Vicki istemsizce başını sallamaya başladı, ama sonra hayatının en muhteşem gecesini geçirmemiş gibi davranmaya çalışmasının anlamsız olduğunu fark etti. Özellikle de Ryan'ın ona verdiği nişan yüzüğü altın bir zincire geçirilmiş olarak göğüslerinin arasında asılı dururken.

Başka bir kadına güvenmeyeli uzun zaman olmuştu. Durumu meşrulaştırmak adına Anne'i bu sahte nişan habesine daha da inandırmaya karar vererek gömleğinin altından yüzüğü çıkardı. "Bana bunu verdi."

Yüzüğü incelerken dikkatsizce Vicki'yi de kendine doğru çeken Anne'in gözleri kocaman açıldı. "İnanılmaz zevkli bir adam. Bu gece birkaç kadeh şampanya içmeye ne dersiniz? Ve nişanlın o muhteşem beyzbol oyuncusu arkadaşlarından birkaçını yanında getirebilir mi?"

"Gerçekten çok isterdim," dedi Vicki. "Ama Ryan'a bu gece onunla bir yaş günü partisine katılacağıma dair söz verdim."

Anne ellerini çırpı. "İşin güzeli, elbiselerimden birini giyebilirsin. Tüm kıyafetlerimi sana giydirirsem bursu kim ihtiyaç duyar ki?"

Anne onu koridorda sürüklerken, "Bunun o kadar da iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," demeyi başardı Vicki.

Anne ellerini beline koydu. "Neden? Dün gece göz kamaştırdın. Ve görünüşe bakılırsa, elbisem nişanlını etkilemiş."

Sorun da buydu zaten. Ryan yalnızca o elbiseye bayılmış, aynı zamanda her fermuarı açarken ciddi anlamda zevk almıştı. Ve Vicki'nin bedeni o anları sadece düşünürken bile ısınmaya başlıyordu.

Anne'in göz kamaştıran seksi tasarımlarından birini daha giyerse, Ryan onun dün geceyi yeniden yaşamak istediğini söylemeye çalıştığını düşünebilirdi. Ve elbette, Vicki bunu isterdi. Tanrı aşkına, kim istemezdi ki?

Fakat, Tanrım, bu sabah yeterince zor geçmişti zaten.

Dün gece tamamen beklenmedikti. Bir hataydı. Önceden planlamadan iki bedenin birleşmesiydi.

Ryan, bu kez onu gerçekten baştan çıkarmaya çalıştığını düşünürse, işlerin ne kadar zorlaşacağını hayal dahi edemiyordu. Ryan onu hayal kırıklığına uğratmadan buna bir son vermek yerine bu kez kendini daha sert ve etkili adımlar atmaya zorlayabilirdi.

Tabii kördüğüm olmuş yalanlarından habersiz olan arkadaşına bunlardan bahsedemeyeceği için Vicki düşünebildiği tek bahaneye sığınmak zorunda kaldı. “Bu sekiz yaşında küçük bir kızın partisi. Herkesin kot giyeceğinden eminim.”

“Ya da sevimli mini elbiseler,” diye ekledi Anne. “Birkaç gün önce neden bu elbiseyi dikmek zorunda kaldığımı bilmiyordum, çünkü bunu burs için giyemezdim. Ama artık nedenini biliyorum. Bu sana nişan hediyem.”

Bu sözler üzerine Vicki başka seçeneğinin olmadığını anladı. Anne’in onu kendi stüdyosuna çekmesine ve onlarca renkli katmandan oluşan sevimli yazlık bir elbiseyi eline tutuşturmasına izin verdi.

Ve aksini düşünmesine rağmen bir kez daha Ryan’ı şaşırtma isteğine engel olamadı.

Yirminci Bölüm

Ryan, aile üyeleri, koca bir grup yabancı ve gürültücü bir sürü sekiz yaşındaki çocuk tarafından çevrelenmiş olan erkek kardeşi Gabe'in oturma odasında dikiliyordu. Ve görebildiği tek şey Vicki'ydi.

Summer genç kadının beline yapışmıştı. Sekiz yaşındaki kızın Vicki'nin onun için yaptığı kaniş heykeline bayıldığı belliydi. Dahası Vicki, Sophie ve annesini de sevimli küçük heykelleriyle şaşırtmıştı ki Ryan onların uzun bir süre boyunca bu beklenmedik armağanlara övgüler yağdırmaya son vermeyeceklerinden emindi.

Neşeli bir şekilde Summer'la sohbet ederken Vicki – gençliğinden beri onu büyüleyen– boyasız tırnaklarından yumuşak saçlarına, tatlı kıvrımlarına dek hiçbir şekilde sahte, hiçbir şekilde yapmacık değildi. Bu da yetmezmiş gibi Ryan zor da olsa ondan uzak durmaya çalışırken, genç kadının uçuşan kumaşıyla inanılmaz vücudunu aynı anda hem gizleyip hem sergileyen elbisesi de cabasıydı.

Güzelliği karşısında Ryan'ın göğsü sıkışmıştı.

Smith ona bir bira uzattı. “Rövanş maçı için yapım eki-binde bugün epey ciddi bir bahis açıldı. Bize biraz para kazandırmaya hazır mısın?”

Ryan bakışlarını Vicki’den ayırmadan şeyeyi kafasına dikti. “Elimden geleni yaparım.”

Fakat Smith onun bu gece muhabbet edecek ruh halinde olmadığını kavramak yerine konuşmaya devam etti. “Okullara bağış kampanyan için bugün attığımız adımdan keyif aldım. Nazik ama bir o kadar talepkârdı. Herkesin senden bir şeyler beklediği hissine kapıldığın oldu mu hiç?”

Ruh haline bağlı olarak Smith rahatsız edici derecede pervasız ya da anlaşılmaz olabiliyordu. Ve belli ki şu an o anlaşılmaz –dahası konuşkan– ruh hallerinden birindeydi.

“Tamam,” dedi Ryan tane tane konuşarak. “Ağabeyimin girdiği bahse yatırdığı parayı geri almak için bana az önce söylediklerini hesaba katarsak, evet, sanırım o hissi biliyorum.”

“Ona sahip olduğun için şanslısın, biliyorsun.”

Ryan nihayet ne yapmaya çalıştığını anlamak için Smith’e baktı. “Vicki’den mi bahsediyorsun?”

“Gençliğinizden beri arkadaşsınız ve Vicki’nin sırf onun için yaptığım iyilik ya da nişanlın olarak edindiği ün yüzünden etrafında dolanmadığını biliyorsun.”

“O benim nişanlım...”

“Değil,” diye tamamladı Smith onun sözlerini. “Ne var ki birbirinize bakma ve dokunma şekliniz bunun sadece bir yalan olduğunu anımsamamızı zorlaştırıyor.”

Ağabeyinin aşikâr olanı işaret etmesi üzerine Ryan dişlerini sıktı. Vicki'yi arzu etmekten kendini alamıyordu. Onu sevmekten. Genç kadının ondan duymak istediği yanı-
tı, geçirdikleri geceyi "tuhaf" olarak tanımlamasını, yeniden
yakınlaşma ihtimali karşısında içten içe haykırdığı *olmaz*
kelimesini düşündüğünde bile.

Hayal kırıklığına kapılarak bunu hak etmeyen ağabeyi-
ne sert çıktı. "Kimse senin kadar iyi bir oyuncu değil."

Smith ona sert bir bakış attı. "O halde numara yapmaya
çalışmaya bir son vermen gerekiyordur belki de."

Sonunda ağabeyi onu yeniden yalnız bıraktı ve Ryan
bakışlarını derhal Vicki'ye çevirdi.

İçine düştükleri bu durumu gün boyu tekrar tekrar ka-
fasında tartmıştı. Evet, Vicki'nin sevişmelerini bir hata ola-
rak yorumladığını biliyordu. *Tuhaf* bir hata. Ama yine de
dokunuşlarına verdiği karşılığı unutmamıştı. Ve bu noktada,
altında kıvrınma ve daha fazlası için yalvarıp sızlanma şek-
linde, tuhaf olan tek bir şey bile yoktu.

Olan şu ki onunla sevişmenin ne kadar inanılmaz oldu-
ğunu keşfetmeden önce bile Ryan daha fazlasını istiyordu.

Her şeyi.

Her şeyi istiyordu.

Sadece Vicki'nin kalbine girmesini değil aynı zamanda
kalbini ona vermesini.

Ryan hayatı boyunca pek bir şey için mücadele etme-
mişti. Okul, spor, arkadaşlar, kadınlar... Hepsini kolayca
elde etmişti. Vicki'yle arkadaşlığı bile ilk andan beri hep
doğal, rahatlatıcı ve zahmetsizdi.

Fakat bu arkadaşlık onu artık tatmin etmiyordu.

Özellikle de anne ve babasının paylaştığı şeyi istediği düşünülürse.

Özellikle de kız ve erkek kardeşlerinin sırayla keşfettikleri şeyi istediği düşünülürse.

Ve özellikle Chase'in minik kızı Emma'yı kollarının arasına alıp Vicki'yle bebeklerinin neye benzeyeceğini merak ettiği düşünülürse.

Vicki hayatı boyunca en tutkulu hayallerini gerçeğe dönüştürmek için denemeye, inanmaya, çaba göstermeye devam etmişti.

Şimdiyse inanma, deneme, çaba gösterme sırası artık Ryan'daydı.

Ryan Sullivan sonunda uğruna mücadele edeceği şeyi bulmuştu.

Aşk.

F

“Summer'ın partisine gelebildiğine sevindim,” dedi Mary Sullivan, Vicki avluda ona katıldığında.

“Ailenizle zaman geçirmekten ne kadar keyif aldığımı biliyorsunuz. Ve Emma kesinlikle muhteşem bir bebek.” Pembe ve mor renkli sallanır bebek koltuğunun yanına geçerlerken Zach ve Heather'ın köpeği açıkça bebeği benimsemiş görünüyordu. Bir an sonra Jake, Sophie'nin yakındaki bir koltuktan kalkmasına yardım etti, genç kadının karnı bir gün öncesine nazaran daha da büyümüş gibiydi. “Sophie ve Jake adına işlerin yolunda gitmesine de inanılmaz sevindim.”

Torununun yaş günü partisi için Minneapolis'ten gelmiş olan Summer'ın büyükannesi gülümseyerek, "Nişanınızı kutlarım," dedi.

Vicki de gülümseyerek karşılık vermeye çalıştı ve tereddüt etmeden, "Teşekkürler," dedi. Tanrı'ya şükür, Mary gerçeği biliyordu, yoksa çoktan içine düştüğü durumla ilgili kendini daha da kötü hissedebilirdi.

Yaşlı kadın Mary'ye döndü. "Çocuklarından biri daha *doğru kişiyi* bulduğu için heyecanlı olmalısın," dedi.

Mary kolunu Vicki'nin omzuna attı ve oynadıkları oyuna uyum sağladı. "Vicki ve Ryan adına bundan daha fazla mutlu olamazdım. Lisedeyken Ryan ona öyle tutulmuştu ki... Bu zamana dek epey rahat davrandığını hesaba katarsak sonunda bir kızla ciddi olduğunu görmek benim için hayret verici."

Vay canına, diye düşündü Vicki. Smith'in rol yapma yeteneğini kimden aldığını artık biliyordu.

Mary ona doğru dönüp sözlerine devam etti. "Mezuniyet törenine geldiği ve seni başka biriyle gördüğü gece... Ah oğlumu o halde görmek kalbimi acıtmıştı."

Rol yapmaları gerektiğini unutan Vicki bir anda, "Ryan üniversite mezuniyet törenime mi geldi?" diye sordu.

"Bundan sana hiç bahsetmedi mi?" diyerek araya girdi Summer'ın büyükannesi.

Vicki onun bu meseleyi uydurup uydurmadığını merak ederek başını salladı. "Hayır. Bahsini bile etmedi."

Dile getirmediği sorusunu işiten Ryan'ın annesi onun kolunu okşayıp başını salladı. "Bu doğru Vicki. Ryan sana

mezuniyet töreninde eşlik etmeyi teklif etmek için gerçekten oraya geldi. Böyle bir şey yapmasının arkadaşlığınızı mahvedebileceğinden ne kadar endişe duyduğunu biliyorum. O dansı sana teklif etmesi büyük bir risk olacaktı. Ne yazık ki bu riske hiçbir zaman girmedim.” Gözlerinin içine baktı. “Şimdiye dek.”

Summer’ın büyükannesi romantik aşk hikâyeleri ve lise aşkını geri kazanmakla ilgili bir şeyler söylüyordu, ama Vicki bu sözlerle dikkatini güçlükle verebiliyordu. Neyse ki Mary onun düşünceleriyle baş başa kalmaya ihtiyaç duyduğunu anlamış gibiydi.

Vicki geçen hafta Ryan’la geçirdiği her andan kendini korumaya çalışırken öylesine temkinli davranmıştı ki... Fakat şu an, Ryan’ın Emma’yı kucağına alıp minik yüzüne öpücükler kondurmasını izlerken, birden aklından geçenlerin aslında kör edici ölçüde aptalca olup olmadığını düşünmeden edemedi.

F

Şehre, Ryan’ın evine geri dönerlerken Vicki olabildiğince gergindi. Ryan ise tuhaf bir şekilde sessizdi ki bu hiç sorun değildi, çünkü genç kadın hayatına dair çene çalamayacak haldeydi.

Ah Tanrım, bunu yapmayı düşündüğüne, aradan geçen onca zamandan sonra hislerini ona itiraf etme noktasına sürüklendiğine inanamıyordu. Çünkü önceki gece onun kollarının arasındayken bedeni hiç planlamadığı şekilde sırrım ifşa ettikten sonra dahi bunu "yalnızca seks" olarak değersiz kılmak

hâlâ mümkündü. Bununla birlikte, sınırı "seni bir arkadaştan öte seviyorum" cümlesiyle aştığı an, bu sözleri geri alması ya da çılgın bir geceye davetiye çıkarmaması imkânsızdı.

Haftanın başında kendi iyiliği için aşırı tutkulu olmak yerine sakın ve mantıklı olacağına dair yemin etmişti. Tamam, dün gece bu yemini bozmuştu ve görünüşe bakılırsa, şayet isterse, ufukta bozacağı bir sürü yemin mevcuttu.

Peki, dünya üzerindeki en muhteşem seks, kalbini ve Ryan'la olan arkadaşlığını riske atmasına değer miydi?

Eve ulaştıklarında içeri girdiler ve Vicki eşyalarını günler önce bıraktığı şekilde mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. Ne var ki bu gece *her şey* çok daha farklıydı.

Öyle ki birden, "Mezuniyet töreninde bana eşlik etmeyi teklif edecek miydin?" deyiverdi.

"Evet, arkadaşlığımızı mahvetme riskine rağmen."

Vicki usulca ona doğru döndü. Genç adamın ona uzun uzun bakmasına aynı şekilde karşılık verdi. Bakışlarından geçenleri okumaya çalışırken zaman durmuş gibiydi.

"Ryan?" Adını dile getirirken dudakları sızladı ve onu çaresizce arzu etti.

"Bu kez *tuhaf* olmayacak."

Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki Vicki kendi sesini zorlukla duyabildi.

"Söz mü?"

"Söz."

Gece boyunca aralarında oluşan ve titreşen şey sonunda hızla alev aldı, Ryan belinden tutarak onu kendine doğru

çekti ve Vicki çenesini avuçlayıp parmaklarını onun saçlarının arasına geçirdi.

Kanepeye yönelirlerken dudakları birbirine daha da kenetlendi. Vicki gömleğini sıkıca kavrayarak onu üzerine doğru çekti ve sıcaklığını hissedince midesi kasıldı.

İlk seferlerinde birbirlerini keşfetme açlığını bastırma gereği duyarak epey yavaş ilerlemişlerdi. Fakat Vicki bu gece o kadar bekleyemeyecekti, özellikle de çaresizce onu alma, yeniden ona ait olma isteği duyarken.

Düğmeleri etrafa saçarak gömleğin önünü yırtıp açtı ve aç dudaklarını onun göğsüne bastırdı. Dilini genç adamın teninde gezdirirken, Ryan elbiseyi omuzlarından çekip saçlarına doğru ismini mırıldandı.

Vicki elbisenin kumaşı göğüslerinden, belinden, sonra da bacaklarından kayarken onun ellerinin böylesine hoyrat olmasına bayıldı.

Ryan geri çekilerek onu süzdü. “Kanepemde ne kadar muhteşem görüldüğünü atlatabileceğimi hiç sanmıyorum.” Bir an sonra onu kollarının arasına aldı ve ekledi: “Duşumda nasıl görüldüğünü görmek için sabırsızlanıyorum.”

Merdivenden çıkarak koridorda misafir odasının önünden geçip kendi odasına girene dek onu öptü. Vicki’nin kalbi kısa sürede duşta olacağını bilmenin yarattığı his ve Ryan’ın onu kolayca uyarmasıyla hızla çarpmaya başladı.

Kanepede hızlı ve ateşli seks bir diğer çılgın dürtüyü saf dışı bırakacağı için bundan daha kolay olabilirdi. Ne var ki Ryan ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarıp onunkilerden

de kurtulduktan sonra onu hâlâ kollarının arasında tutarak cam kaplı geniş duşakabine girip suyu açarken, Vicki onun tam olarak dürtülerinin izini sürdüğünü biliyordu.

Tanrım.

Ryan sıcak suyun onun göğüslerinden süzülüşünü izleyebileceği şekilde durdu, ardından kafasını onun göğüslerine gömdü. Dudakları bir göğüs ucunu kavradığında, zevk dalgası her hücrelerine nüfuz eden Vicki onun boynuna sıkıca sarıldı.

Genç adamın teni de, kendi elleri de giderek ıslanıyordu, fakat kaymadan önce Ryan onu yere indirip bedenini fayans kaplı duvara yapıştırdı. Bacaklarını bacaklarıyla geniş bir biçimde açtı ve ellerini tutup kafasının iki yanına kaldırdı.

Vicki sahiplenildiğini hissetti.

Ona ait olduğunu.

Ryan onu tepeden tırnağa süzerken gözlerinde beliren sıcaklık bunu tamamen doğruladı, ardından bakışlarını yeniden onun yüzüne çevirdi.

“Her bir fantezi...” Kelimeleri belirsizdi ve Vicki çok sayıdaki duş başlığından üzerlerine vuran suyun etkisiyle onu güçlkle duyabiliyordu. “Sen şimdiye dek kurduğum her fantezinin karşılığısın.”

Vicki kendine onu süzme izni verirken nefes alıp verişinin hızlandığını hissetti. Genç adamın bronz göğsü inanılmaz kaslıydı. Gömleği omuzlarından sarkıyor ve kol kasları şaşırtıcı biçimde seksi görünüyordu. Pantolonunu zorlayan uyarılmış erkekliği ve sıkı bacak kasları da cabasıydı.

“Sen de öyle.” Ryan dudaklarını yakıcı bir öpücükle ele

geçirirken, kelimeler Vicki'nin ağzından güçlükle çıkmıştı. Ve bu öyle bir öpücüktü ki su soğuk olsa da kendini sıcacık hissedebilirdi.

“Şu an seninle nasıl pis işler çevirmek istediğime dair hiçbir fikrin yok.”

Bu hararetli sözler üzerine genç kadın hissettiği sıcaklığın karnının alt kısmına doğru yayıldığını hissetti. Bu gece Ryan'la çoktan risk almıştı.

Neden bir riske daha girmesindi ki?

“Duşa girmemiz iyi oldu öyleyse.”

Ne istiyorsa yapabileceğinin iznini aldığı bu sözlerin etkisiyle gözleri ışıldayan Ryan genç kadının önünde diz çökmeden önce kısa ama yoğun bir şekilde yeniden onu öptü.

Ryan, göğüslerini kavramak için ellerini ellerinden çekti, Vicki genç adam hassas tenini dişleyip emerken serbest kalan ellerini onun saçlarına daldırıp onu olduğu yerde tuttu.

“Tanrım, göğüslerine bayılıyorum,” diye fısıldadı Ryan ve diğer göğsünün tadına bakmak için harekete geçti.

Göğüsleri ergenlik döneminden beri dolgundu ve Vicki onlarla mücadele etmek zorunda kalmamayı birden fazla kez dilemişti. Ama an itibariyle dolgun göğüslerinin varlığından hiç bu kadar memnun olmamıştı, zira bu Ryan'ın onların her bir zerresini daha da çok öpeceği anlamına geliyordu.

“Lisedeyken kaç gece bunu yapmayı hayal ettiğimi tahmin bile edemezsin.”

“Kaç gece?” diyebildi Vicki nefesi kesilirken.

“Her gece.”

Baş ve işaret parmakları dudaklarının yerine geçerken genç kadının karnına doğru öpücükler kondurmaya başladı.

Dudakları daha da aşağılara inip genç kadının inanılmaz uyarılmış, çoktan onu almaya hazır bölgesine doğru kayarken Vicki'nin bacakları titredi.

Fakat Ryan dudaklarını onun kadınlığına bastırmak yerine geri çekildi ve bacaklarının arasındaki ıslak tüylere uzun uzun bakmaya başladı. Ellerini onun göğüslerinden çekip uyluklarını kavrayarak daha da araladı.

Dün gece o en mahrem yerinin tadına varmıştı, ama duşta olmak bu işi dünya üzerindeki en iyi his yaparak gerçekten daha da çekici kılıyordu.

Vicki bacaklarının arasında duran kişinin Ryan olduğuna, yaşayan en güzel adamın önünde diz çöktüğüne, dudakları ve elleriyle ona tapınmaya hazır olduğuna inanmakta hâlâ zorlanıyordu.

“Muhteşem.” Kadınlığına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Kesinlikle muhteşem.” İki parmağını içine kaydırды ve inledi. “İnanılmaz ıslak. Ve inanılmaz sıcak.”

Vicki'nin iç kasları anında onu sarınca Ryan parmaklarını geri çekip sonra yeniden derinlere kaydırды.

“Benim için doyuma ulaşacaksın, değil mi?”

Ah evet, yapacağı şey tam olarak buydu.

Vicki onun eline doğru kıvrandı ve sonra genç adamın dudaklarıyla dili parmaklarının izini sürmeye başladı. Vicki'nin zevkle inlemesi duşakabinde yankılanırken Ryan titrediğini ve kasıldığını hissedene dek onu daha sert, daha güçlü bir şekilde uyarmayı sürdürdü.

Ryan yeniden onun ellerini kavradı ve üzerindeki sersemliği atamadan onu sabunla şampuanın durduğu rafa tutunacak şekilde arkasına döndürdü.

“Üzerimdekilerden kurtulurken, dengede duracak kadar kendinde misin?”

Ah Tanrım.

“Evet.” *Zor da olsa.*

Ryan ellerini onun kollarında, sırtında, belinde gezdirdi ve sonra durdu. “Lanet olsun, kalçan harika.”

Vicki bu sözlere uygun bir karşılık vermek için erkeklerle daha farklı deneyimler edinmiş olmayı dilerdi, ancak duşta olmakla ilgili dile getirdiği tüm o sözler Ryan’a vermeyi umduğu karşılığın tam manasıyla içeriğini oluşturuyor gibi görünüyordu.

Özellikle de Ryan kalçasını avuçlayıp sıkıttığında.

Genç adam bir elinin parmaklarını yeniden onun içine kaydırıp diğer eliyle pantolonunu çıkarırken şaşırtıcı bir biçimde Vicki tutkunun yeniden damarlarında kabardığını hissetti ve zevkle soludu.

Ve sonra Ryan elini onun üzerinden çekti ve hızla içine girip genç kadın rafa tutunurken onun göğüslerini kavradı.

“Sıkı tutun.”

Dişlerini sıkarak verdiği bu emir Vicki’nin zihnini kaplayan şehvet ve zevk perdesini yırtarken, Ryan bu kez daha da derinlere gömüldü, elleri göğüslerinden kalçasına kaydı ve onu öyle sahiplenici, öyle kusursuz bir biçimde kavradı ki Vicki’nin onu her bir yanında hissetmekten, ona ait olmanın her bir saniyesinden keyif almaktan başka bir seçeneği kalmadı.

Derinlerde bir yerlerde bedeni bu salımlara aitmiş gibi hissetti ve Ryan onu alırken ateşli sevişmesiyle kendini yeniden zirveye doğru yükselirken buldu.

“Yeniden Vicki. Bana eşlik ettiğini hissetmek istiyorum.”

Bu arsız sözler üzerine Vicki alnını ellerinin arasındaki rafa yasladı ve Ryan’ın az önce talep ettiği şeyi en az onun kadar tutkulu bir şekilde yerine getirdi.

Kadınlığı onu sararken Ryan bir anda içinden çıktı ve bir elini onun bacaklarının arasına kaydırıp doyuma ulaşmasının verdiği titreşimleri hissetmeye çalışırken diğer eliyle de kendini tatmin etmeye başladı.

Duş seksinde kendini tam anlamıyla kaybeden Vicki ona bakmayı akıl edince önünde dizlerinin üzerine çöküp Ryan’ın erkekliğini elleri ve dudaklarıyla sardı.

Kulakları uğuldarken genç adamın inleyişini zor da olsa duydu. Hayatı boyunca ilk kez bir erkeğin bu şekilde tadına bakmanın heyecanını hissetti, dilinin her bir dokunuşuyla ona en az –şimdiden tam iki kez– aldığı zevk kadar zevk vermek istedi.

Doyuma ulaştığında yüzünde beliren ifadeyi görmeyi arzu etti, fakat kafasını kaldırıp kirpiklerinin arasından ona baktığında Ryan’ın onu merakla izlediğini görünce şaşkına döndü.

Ve sonra, Ryan onun yanına çöküp genç kadını dudaklarından öptü. Vicki onun üzerine atılmaya kalktığındaysa hızla geri çekilip lanet okudu.

“Kondom takmalıyım.”

İki elini de tutarak onu duştan çıkardı ve banyonun kar-

şısındaki yatağına götürdü. Öylesine güçlü ve ateşliydi ki onu örtülerin üzerine yatırmasıyla komodinin çekmecesinden bir kondom bulup ambalajını yırtarak açması neredeyse bir oldu.

Vicki onun kondomu takmasını bekleyemeyince lateksi takarken genç adamın uyarılmış sıcaklığı üzerinde elleri birbirine dolandı. Ve sonra Ryan ellerini yeniden onun göğüslerine kaydırıp onu dudaklarından öperek onu yatakta sırt üstü yatırdı ve içine girmek için bacaklarını iki yana ayırdı.

Birbirlerine duydukları karşılıklı arzunun baskısıyla yeniden nefesi kesilen Vicki dudaklarını onun dudaklarından çekerek başını geriye attı ve bacaklarıyla onun belini sarıp boynuyla omuzlarını kavrarken soluk soluğa kaldı. Ve, ah, yatakta gidip gelirlerken Vicki en yakın arkadaşının altında *bir kez daha* muazzam bir doyuma ulaştığında, Ryan da sonunda kendini zirveye taşıdı.

Yirmi Birinci Bölüm

Vicki bir süre sonra onun kolları arasında uyandığında Ryan'ın yatak odasının ışıkları hâlâ açık, pencereden görülen gökyüzüyse hâlâ karanlıktı. Yerinden doğrulurken, genç adamın sesini duydu.

“Seni epey yordum.”

Ryan çaba sarf etmeden onu yanına çekti ve sağ kolunun üzerinde doğrularak genç kadını süzdü. Halinden o kadar memnun görünüyordu ki Vicki ona gülümsemeden edemedi.

“Öyle. Aslında, tam olarak üç kez.”

Ryan ona sırtarak karşılık verdi, bir an için sanki hiçbir şey değişmemiş gibiydi, sanki birlikte zaman geçirmekten keyif alan iki arkadaşlılar.

Ne var ki bunda zerre doğruluk payı yoktu.

Çünkü her şey değişmişti.

Her şey.

Dudaklarından bir kahkaha koparken, Ryan'ın ifadesi ciddileşti.

“Sakın bana yeniden bunun tuhaf olduğunu söyleme, Vicki. Özellikle de ikimiz de bunun aksi olduğunu bilirken.”

Vicki o sabah saçma bir biçimde ağzından çıkan sözlerle onu kırmış olmaktan nefret etti. “Hayır, tuhaf değildi. Muhteşemdi. O gece de muhteşemdi. Ama...”

Genç adam onu öperek araya girdi. Bu günahkâr olduğu kadar tatlı da bir öpücüktü.

“Söylemek zorunda olduğun her neyse bitirmene izin veriyorum, bu sayede tüm o *amaları* bünyenden atabileceksin.” Ona dik dik baktı, bakışları yoğun hislerle doluydu. “Sonra da benim söylemek zorunda olduğum şeyi dinleyeceksin. O halde başla. Dök içindekileri.”

Öpücüğünün canlandırıcı etkisiyle –ve bedenine değen kasların baskısıyla– Vicki onun yatağında tamamen çıplak oldukları gerçeğini göz ardı etmek için *ciddi anlamda* çaba göstermek zorundaydı. Sorun şu ki Ryan’ın haklı olduğunu biliyordu, şu an endişelerinden bahsetmezse bir sonraki sefer yatağa girdiklerinde ilişkileri yalnızca daha da can sıkıcı bir hal alacaktı.

“Beni asla incitmeyeceğini biliyorum, Ryan. Ne olursa olsun, kasten. Ve ben de seni incitmek istemiyorum. Ama...” Sözlerine devam etmeden önce duraksadı. “Benim uzun vadeli ilişki tercihim sana uymadığından bunun sonunu iyi göremiyorum.”

Ona bakarken Ryan’ın çenesinde bir kas seğirdi. “Uzun vadeli bir ilişkiyi tercih etmediğimi nasıl söylersin?”

“En uzun ilişkin ne kadar sürdü?”

“Birkaç ay.” Konuşmaya devam ederken bakışları yumuşadı. “Ama hayatıma giren kadınların hiçbiri senin gibi değildi, Vicki.”

Bu tatlı sözler üzerine içi sıcacık olan Vicki kendini yine de sormak zorunda hissetti. “Peki kaç kadınla birlikte oldun?”

Genç adamın gözlerinde pişmanlığa benzer bir ifade belirdi. “Daha az önce sana hiçbirinin benim için önemi olmadığını söyledim. Sen bu zamana dek önemseydiğim tek kadınsın.”

Tüm o kadınların düşüncesiyle midesi kasılan Vicki, “Haklısın, vereceğin sayıyı bilmek istemiyorum,” dedi. Dahası, lisede geçirdikleri bir yıl süresince yürüttüğü tahminler düşünülmürse, o kadınların sayıca fazla olduğunu hesap edebilirdi.

“Geçmişimin geleceğimizi etkilemesini istemiyorum.”

“Sorun da bu: Kolayca önemsemediğini itiraf ettiğin tüm o kadınlarla birlikte oldun. Bense böyle bir şeyi hiç yapmadım.” Vicki çenesini kaldırdı ve doğrudan onun gözlerinin içine baktı. “Hayatım boyunca *yalnızca* iki kişiyle birlikte oldum.”

Ryan’ın yüzünde beliren şaşkın ifadenin ne anlama geldiğini anlayabiliyordu. “Bir saniye. Kocanla tanıştığında bakire miydin?”

Seçimlerinden utanmak istemiyordu. Özellikle de bunlar zamanında doğru birer seçimmiş gibi görünürken.

“Üniversitede aşırı namuslu geçinen biri değildim. Birkaç erkekle takıldım ama gelecek sönestrde onları ardımda bırakacağımı bildiğimden hiçbirisiyle birlikte olamadım.”

Bununla birlikte, hiçbir umduğı ölçüde içini kamaştır-mamış ya da kalbinin yerinden çıkacakmış gibi çarpmasına sebep olmamıştı.

Tam olarak Ryan’ın yaptığı gibi.

“Eski kocanın senin ilkin olduğuna inanamıyorum.”

Vicki onun bu konuda ne kadar kıskançlık duyduğunu görebiliyordu. Bu kendini iyi hissetmesini sağlamamalıydı, ama aksi söz konusu bile değildi.

Ona alaycı bir biçimde gülümsedi. “Buna bayıldı tabii. Sanırım bu kendini bir kahraman gibi hissetmesini sağladı. Bilirsin, ayak basılmamış topraklara adım atma hissi. Ve saçma ama onunla sonsuza dek birlikte olacağımızı düşündüm. Yirmi iki yaşındayken buna inanıyordum, ama bir noktada büyümek zorunda kaldım. Her şey değişti ve o kolay etkilenen, ünlü isimlere budalaca hayran olan kızı artık ardımda bıraktım.” Ama buna rağmen aşkta başarısız olmayı, sorunlarının üstesinden geleceklerini umut ediyordu.

“Ben öyle değilim, Vicki. Ben o adam gibi değilim.”

“Biliyorum.” Tıraşsız çenesini usulca okşayarak ona gülümsemeye çalıştı. “Seninle birlikte olmamın nedenlerinden biri de bu. Yalnızca hormonlarım yüzünden değil sana güvendiğim için.”

“O zaman on beş yaşımızdan beri seninle birlikte olmak istediğimi söylediğimde de bana güven. Beni o arabadan kurtarmadan önce dahi seni istiyordum, Vicki. Geçtiğimiz günlerde anlattığım tüm o hikâyeler, beni fark etmemen ve başka bir adam yüzünden seni kaybetmem, gerçektir.”

“Bunu duymak tahmin edemeyeceğin kadar hoşuma gidiyor, fakat bu zamana dek yalnızca iki erkekle birlikte olmama rağmen, bu arzunun öte bir şeylere nadiren dönüşebileceğini anlayacak kadar çok şey gördüm.”

“Peki ya döndüğünden beri her şeyin hiç olmadığı kadar yolunda gitmesine ne diyorsun?”

“Sanırım bu da bir şeydir,” diye itiraf etti Vicki tedbirli bir ses tonuyla.

“Lanet olsun, bu *bir şeyin* çok ama çok daha ötesinde. Vicki, bana bir şans vermeni istiyorum. Senin sevgilin olmak istiyorum. Benim sevgilim olmanı istiyorum. Birkaç haftalığına sözde sevgilinmiş gibi davranmaya son vermek istiyorum. Birlikteliğimizin gerçek olmasını istiyorum.”

“Tüm bunlar kulağa o kadar hoş geliyor ki...” dedi genç kadın usulca.

“Güzel olacak. Söz veriyorum.”

Özgüveni Vicki’nin onda her zaman hayranlık duyduğu şeylerden biriydi. Fakat Vicki’nin hayatı onunkine kıyasla hiç de kolay olmamıştı. Hem de hiç.

O yüzden gerçekçi olması, yaptıkları bu şeyin değer verdiği insanlardan birinin hayatından çıkmasıyla son bulmayacağından emin olması gerekiyordu.

“Ya işe yaramazsa? Ya hissettiğimiz şey, sonunda arkadaştan öte olmanın verdiği yeni bir heyecansa?”

“On beş yaşından beri seni istiyorum. Hislerim hiç değişmedi. Yalnızca ayrı olduğumuz her sene daha da yoğunlaşıp güçlendi. Ve sana her baktığımda, sana her dokunduğumda daha da güzelleşiyorsun. Birkaç kez birlikte olduk ve *bunu* sen de istedin, eminim. Hayatımızın yarısını beraber olma şansını yakalamayı bekleyerek geçirdik. Şimdi bu şansını tepmeyi gerçekten düşünüyor musun?”

Vicki buna inanmayı öyle çok istiyordu ki. Fakat buna daha önce inanmış, tutkularının peşinden gitmiş ve yanılmıştı.

Bir kereye mahsus pragmatik olmak zorundaydı. Objektif. Özellikle de şimdi, pek çok şey tehlike altındayken.

“İkimizin de mahvetmeyi planlayarak bir ilişkiye başlayacağını elbette düşünmüyorum. Bilmem gereken tek bir şey var... Bu ilişki işe yaramazsa yine de arkadaş kalacak mıyız? Ya da birbirimizi görmek oldukça tuhaf, oldukça zor olmayacak mı?”

Özellikle de sonunda Ryan’a yetmediğinde.

Ryan derin bir nefes verdi. “Sonsuzluğa inanan bir adam olmadığımı söyleyip duruyorsun, ama her şeyin bir sonu olacağından bahseden de sensin.”

Vicki onun haklı olduğunu fark edince şaşkına döndü.

“Ben sadece telafisi olmayan bir hata yapmaktan korkuyorum. Bulduğumuz nokta düşünüldüğünde hâlâ geri adım atabiliriz ve bu hiç sorun olmaz. Ama ileri gidersek ve tüm bunlar sarpa sararsa...”

“Peki ya sana önümüzdeki kırk yılı birlikte geçireceğimizi gördüğümü söylersem? Sen kil hamuru üzerinde çalışırken, ben de Küçükler Ligi’ne koçluk yaparken? Çocuklarımızla ve torunlarımızla? Peki ya...”

Ryan’ın ona bahsettiği peri masalı karşısında –bir bütün olarak birbirini seven, birlikte kahkahalar atan, birbirine bağlı bir ailede çocukları ve torunlarıyla geçecek her seneyi giderek daha da çok arzu ederken– nefesi kesilse de uzanıp parmaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Elbette onun aşkına karşılık vermesini istiyordu, fakat böylesi muhteşem bir seks deneyiminin ardından bunları söylediğini duymaya katlanamıyordu. Bunları söylemesinin tek nedeninin seks olmasından korkuyordu.

“Bence şu an sana hatırlatmam için uygun bir zaman: On yılı aşkın bir süre boyunca farklı ülkelerde yaşadktan yalnızca bir hafta birlikte zaman geçirdik ve tam iki kez seviştik.”

Ryan elini tutmadan önce genç kadının parmak uçlarına bir öpücük kondurdu. “Doğru, fakat seks gerçekten inanılmazdı.”

Ani sırtışı, Vicki’nin yıllar önce âşık olduğu gence dair pek çok şey anımsamasına neden oldu. Konuşmalarının ciddi havasına rağmen kahkaha atmadan edemedi.

Sonra Ryan onun avcunu kendi göğsüne bastırdı ve o an kahkahalarla sırtışlar bir anda yüzlerinden silindi.

“Benimle ol, Vicki. Bu kez, gerçekten. Ve tüm o soruların cevaplarını bilmek zorunda kalmayacağına dair seni ikna etmeme izin ver.”

Ryan’ın siyah gözleri ve elinin altındaki güçlü, düzenli kalp atışı Vicki’nin tedbirli olacağına dair kendine verdiği tüm o sözlerden daha baskındı.

“Ben de seninle olmak istiyorum,” dedi usulca. “Ama aksi yönde ilerlemeye başlamış olsak da bunu ağırdan almamız gerektiğini düşünüyorum. Yalnızca her şeyi yanlışlıkla mahvetmediğimizden emin olmak için.”

“Ağırdan mı?” Ryan kaşlarını çatığında Vicki’nin kalbi sıkıştı. “Yatakta ağırdan alabileceğimin sözünü verebileceğimi hiç sanmıyorum.”

Vicki rahat bir nefes aldı. “Saçmalama.” Komodinin üzerinden bir kondom aldı ve erkekliğine geçirip bacaklarını iki yana açarak onun üzerine çıktı. “Ateşli, hızlı ve ahlaksız seks konumuzun dışında yer alıyor.”

Onu çekip dudaklarından öperken Ryan sırtıyordu. “O halde ilk resmi randevumuza çıkmadan önce hızlı bir seks deneyimine ne dersin?”

Vicki çok geçmeden erkekliğini içine alarak ona karşılık verdi. İlerleyen dakikalarda dudaklarının tatlı baskısına, ellerinin hoyratça teninde gezinmesine izin vererek kuşku larım, korkularını zihninin gerilerine itti ve daha önce hiçbir şeyi bu kadar kolay elde etmediğini düşündü.

Özellikle de aşkı.

Yirmi İkinci Bölüm

Ryan onunla bu ilk randevuya çıkmak için on beş sene beklemişti.

Neyse ki geçen yıl kız ve erkek kardeşlerinin birbiri ardına âşık olmasını izlerken aşk konusunda yeterlilik kazanmıştı. Bu süreçte onlarla ne kadar dalga geçmiş olursa olsun aralarındaki derin duygusal bağa, kestane fişeği gibi aralarında çıtırdayan kıvılcımlara, birbirlerine takılmalarına hep dikkat etmişti.

Belki de ilk randevuda tüm o gördüğü şeyleri yapmak isteyerek sınırını aşıyordu. Yine de seks öncesi onunla akşam yemeği yiyip film izlemekten mutluluk duyacaktı. Ayrıca bu zamana dek flört ettiği diğer kadınlarla Vicki'yi kıyaslaması anlamsızdı.

Yine de bunun tarihinde kopardığı en iyi ilk randevu olduğunu bilse de çabasının işe yaramadığını ve Vicki'nin kalbine henüz dokunamadığının da farkındaydı.

Çünkü Vicki henüz izin vermediğinden Ryan ona "onu sevdiğini" söyleyememişti.

Onun güvendiği adam tarafından oldukça incitildiğini, başka bir erkeğe yeniden güvenme konusunda temkinli olduğunu anlıyordu. Ama Ryan onu asla incitmezdi.

Asla.

Vicki ön kapıdan girdiğinde ve onu görmekten belirgin bir biçimde mutluluk duyarak gülümsediğinde Ryan henüz gerçekleşmemiş ilk randevu kısmını atlayacak oldu.

Ne var ki onu ön kapıya yaslamamanın kusursuz ilk randevu planında yer almayacağından oldukça emindi.

Tıpkı ağzından bir anda çıkacak "seni seviyorum" cümlesini geri alamayacağı gibi.

“Günün nasıl geçti?”

Mutfğa girip çantasını tezgâhın üzerine koyarken Vicki göz alıcı görünüyordu.

“İnanılmaz. Projem bugün gerçekten toparlanmaya başladı. Tanrı’ya şükür.”

O bu şekilde ışıldarken Ryan kendini nasıl kontrol etmeyi düşünüyordu acaba?

Kollarını uzatarak genç kadını etkili bir şekilde mutfak tezgâhına yasladı. “Projeni görmek için sabırsızlanıyorum.” Dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı. “Seni görmek için de.” Tezgâha oturtup ona oracıkta sahip olma arzusuna zor da olsa karşı koyarak genç kadını usulca öptü.

“Peki ya senin günün nasıl geçti?” diye sordu Vicki, Ryan nefes almasına izin verdiğinde.

“Hayat güzel.” Vicki o kadar yumuşak ve tatlıydı ki Ryan bir an gün içinde neler yaptığını anımsayamadı. “Smith okullara sporu geri döndürmek için bir grup zengin adamı ikna etmemde bana yardımcı oldu. Şimdiye dek onu neden bu işe dahil etmeyi düşünmedim bilmiyorum.”

Vicki sırtıttı. “Ne kadar kazandığınızı, ancak hayal ede-

biliyorum. O zavallı zengin insanların karşınızda hiç şansı olmadı, değil mi?”

Ona gülümserken dudaklarının ne kadar hoş görüldüğüne dair bir fikri var mıydı?

“Randevumuz için hazır mısınız?”

Genç kadın beline sarılarak onu biraz daha kendine çekti. “Neredeyse.”

“Acaba...” Şehvetin kelimelerine sızmasına mani olmak için boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Randevumuzdan önce yapmak istediğin başka bir şey olabilir mi?”

“Evet.” Parmak ucunda yükseldi. “Bundan daha fazlasını yapmak istiyorum.”

Dudakları usulca dudaklarına dokunduğunda Ryan onu mermer tezgâha oturtmak zorunda kaldı. “Ağırdan almak istediğini söylemiştin. İlk randevumuzu sevişmeden de tamamlayabiliriz, Vicki.”

Sıcaklığından ve hoş kokusundan uzaklaşma düşüncesi neredeyse dayanılmazdı. Ama yine de ona başka bir randevuyu reddetmesi için tek bir bahane dahi sunamaz ve Vicki’nin yalnızca seks için onu istediğini düşünmesine izin veremezdi.

“Kendimi kontrol etmemi istiyorsan...” dedi. “Bunun bir yolunu bulabilirim.”

“Sanırım bu senin benden daha güçlü bir insan olduğun anlamına geliyor,” dedi Vicki onun gömleğini çekip başının üstünden çıkararak. “Çünkü seni almak için bu randevuya çıkmayı bekleyemeyeceğim.”

Yüzünü ellerinin arasına alıp onu yeniden öptü, fakat dünya üzerinde bundan daha fazla istediği hiçbir şey olmasına rağmen Ryan, randevu öncesi seksini genç kadının

kısa süre sonra ondan uzaklaşma aracı olarak kullanmayacağından kesinlikle emin olmak zorundaydı.

“Sen ve ben, seksten çok daha fazlasını yaşayacağız.”

Vicki onun dudaklarını yaladı. “Elbette. Ama seks gerçekten inanılmaz bir teşvik, sen de böyle düşünmüyor musun?”

Ryan ona cevap vermeden önce onu tam iki kez öpmek zorunda kaldı. “Yeryüzündeki en iyi teşvik.”

F

Bir saat sonra, gençken pek çok kez gezindikleri sulak alanda el ele yürüyorlardı.

“Beni buraya getirdiğine inanamıyorum.” Elini daha da sıkı tutarak onu şehrin güneyine doğru usulca akan koyu yeşil renkli suya doğru çekti. “Hissetmeye hazır mısın?”

Ellerini suya daldırmak için çamurlu setin üzerinde yana yana çömeldiler. Vicki yüzeyden ellerinin görünümüne baktı, ardından bakışlarını Ryan’a çevirdi.

“Bu gerçekten çok hoş bir ilk randevu. Teşekkür ederim.”

“Kapıdan girdiğin an kıyafetlerini çıkardığım kısma rağmen mi?”

Ona ahlaksız –ve tatmin olmuş– bir ifadeyle gülümse-di. “Özellikle de bu yüzden.”

“Burada hep ne yapmak istediğimi biliyor musun?” diye sordu Ryan.

“Muhtemelen ben de aynı şeyi hep yapmak istedim.”

Aynı anda birbirlerini öpmek için uzandılar. Fakat tam dudakları birbirine değecekken Vicki’nin ayakları çamurlu setten kaymaya başladı.

Suya düşmeden önce Ryan’ın gördüğü son şey, genç

kadının kocaman açılmış gülümseyen gözleri ve onu da beraberinde aşağı çekmesiydi.

Suyla temas ettiklerinde ördekler havaya uçtu. Birbirlerine tutunmaya çalışıp çamurlu sudan çıkarlarken kahkahalara boğuldıkları sırada, ördekler de etraflarında yüzmek için yerlerine dönmek üzere alçaldılar.

Yeşil ve vıcık vıcık görünen bir şeyler saçına yapışmış, yanakları çamur lekeleriyle kaplanmış olsa da Vicki hâlâ dünya üzerindeki en güzel kadındı.

“Neye bakıyorsun?”

“Sana.” Ryan’ın tek söyleyebileceği şey buydu. “Sadece sana, Vicki.”

Ve sonra konuşmaya son verip tam on beş yıldır hayalini kurduğu öpücüğü ona orada verdi.

F

Yirmi dört saat sonra Vicki son iki gündür çalışırken tekrar tekrar dinlediği pop şarkısını mırıldanıyordu. On altı yaşındaki gençler tarafından kayda alınan berbat aşk şarkıları onun zaafiydi.

Ciddi sanatçıların buna uygun davranmak zorunda olduklarını biliyordu. Ama yine de ciddi sanatçıların görünümü, derinliği ya da hareketlerini uygulamada hiçbir zaman başarılı olamamıştı.

Kaldı ki Ryan Sullivan’ın nişanlısı rolünü ikna edici bir biçimde canlandırabileceğini de aklının ucundan hiç geçirmemişti.

Tabii ortada oyunculuk yeteneğiyle yapılacak hiçbir şey kalmamış, her şey kalbini ona uzunca bir zaman evvel

kaptırdığı gerçeğiyle yer değiştirmişti.

Gerçekten âşık olduğunuzda rol yapmanıza gerek kalmıyordu. Ve birlikte geçirdikleri her gece öylesine özeldi ki... Özellikle de Ryan dün gece onu geçmişe götürdüğünde.

Sezon boyunca onun ne kadar meşgul olduğunu biliyordu ve Ryan buna rağmen onu her boş anına sıkıştırıyordu. Vicki buna her ne kadar bayılıyor olsa da, onu istemeden de olsa ailesinden ve arkadaşlarından koparırsa bununla asla yaşayamazdı. *Umarım*, diye düşündü pencereden dışarı bakıp güneşin batmak üzere olduğunu görünce, *umarım egzersiz sonrası arkadaşlarıyla bira içmeye gider.*

Evet, yapması gereken şey buydu. Arkadaşlarıyla zaman geçirmek.

Sabah onu öperek uyandırdığından beri aradan geçen sekiz saati aşkın sürede onu deli gibi özlediğini arka plana atabilirdi. Stadyuma gitmeden önce Ryan'ın sabahki yaklaşımının hoş hatırasıyla kızardığını hissetti.

En az on beş dakika önce çalışmaya son verdiğini ve konsantrasyonunun an itibariyle dağıldığını fark ederek burs projesini dikkatli bir şekilde duvara dayalı olan çalışma tezgâhına götürdü.

Her nedense kendine geleceği planlama izni verdiğini fark etti. Ve bunun büyük kısmını Ryan'la ailesi oluşturuyordu.

Son birkaç gündür Ryan'la birlikte aldığı yola bakarken midesi kasıldı. Duş seksinin ardından flört etme konusunda anlaştıklarında ona işleri ağırdan almaları gerektiğinden bahsetmişti.

Ve şimdi, an itibariyle bunu bizzat uygulamakta zorlanıyordu.

İnanılmaz uyumlu olmalarına rağmen aralarındaki ilişkinin devam edeceğinin hiçbir garantisi yoktu. Vicki ona olan hislerinden şüphe duymuyor, hislerinin azalmayacağını biliyordu. Fakat tüm dünya Ryan'ın ayakları altındaydı. Ve dünya üzerindeki en başarılı sporculardan biri olmasına karşın Vicki onun henüz zirveye ulaşmadığının farkındaydı. Atıcılıktan daha büyük bir şeye dönüşebileceğinden emindi. Onu yolundan edemez ve o giderek yükselirken kendine asla ama asla ona bağlı olma izni veremezdi.

Stüdyosunun ışığı açılınca gözleri kamaştı. Birkaç saniye sonra Ryan'ın ona doğru geldiğini fark etti. Ne olduğunu idrak edemeden genç adam kollarının arasına alıp ona aç, güçlü ve sahiplenici bir öpücük verdi. İhtiyacının tadını alabiliyordu. Ve, tuhaf bir şekilde, rahatlamasının.

“Tanrım, Vicki, telefonuna cevap vermen gerekiyordu.”

Vicki bir yandan parlak ışıklara alışmaya, bir yandan da Ryan'ın öpücüğünün etkisiyle dengede durmaya çalışıyordu.

“Telefonum mu?” Muhteşem dudaklarına doğrudan bakarken verebildiği en iyi yanıt bu oldu.

“Evde değildin, bu yüzden bir saattir sana ulaşmaya çalışıyorum.” Siyah gözleri tehlikeli bir şekilde parıldayarak geri çekildi. “Burada da kimse telefona cevap vermedi.”

Vicki ellerinin kil lekeli olmamasını dilerdi. Bu sayede onun yüzünde belirmiş olan endişeli ifadeyi silebilirdi. “Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım. Endişelenmemen gerekirdi.”

Ryan birden ondan uzaklaşıp stüdyonun kapısını çarparak kapadı. Bu şekilde davranan başka biri olsa Vicki korkabilirdi, ama onunla birlikteyken zerre korku duymuyordu.

Yalnızca uyarıldığını ve genç adamın ona bu kez nasıl

sahip olacağının beklentisini hissediyordu.

Dahası onun neden böyle davrandığını biliyor ve düşünmeden edemiyordu. Ryan istediğini söylediği sözü alana kadar nasıl olur da ondan şüphe duyardı? Şu ya da bu şekilde.

Genç adam stüdyonun kapısını kilitledikten sonra geniş pencerelerden birinin jalousisini çekerek kapadı. “Lanet olası tüm gün boyunca seni düşündüm.” Diğer pencerenin jalousisini de hızla çekti. “Stadyumda, görüşmelerimde geçen her bir anda aklımda sen vardın. Tüm bu sürecin sona ermesini bekledim ki bu sayede rövanş maçı için şehirden ayrılmadan önce seninle evde son bir gece geçirebilecektim.” Hayal kırıklığına uğradığı açıkça belliydi. “Ama evde değildin.”

Vicki rahat arkadaşının gözlerinde normalde görmeye alışık olduğu sakın ifadenin yerini arzu dolu –ve sahiplenici– bir ifadeye bırakmış olmasından ötürü şaşkın bir halde stüdyosunun ortasında dururken Ryan aralarındaki mesafeyi hızla kapadı.

“Ağırdan alacağımız konusunda anlaşmıştık,” dedi, her ne kadar tam olarak şu an tam aksini istese de bunu ona ve kendine hatırlattı. Sözlerine devam ederken dahi düşünebildiği tek şey hızlı, güçlü ve nefes kesen şeylerdi. “Son altı geceyi birlikte geçirdik. Arkadaşlarınla takılman için zaman yaratmak istedim.”

“Bunun için epey zamanım oldu,” diye homurdandı Ryan. “Buna ihtiyacım yok. İhtiyacım olan sensin, Vicki. *Sensin.*”

Ses tonu karşısında Vicki açıkça şaşkındı.

Ve dürüstlüğü karşısında.

“O halde al beni Ryan, çünkü benim de sana ihtiyacım var.”

Tişörtünü çıkardı, ardından sadece göğüslerinin arasındakı duran nişan yüzüğünün üzerinde parmaklarını gezdirecek kadar oyalanıp onun tişörtünden de kurtuldu. Bir an sonra

Vicki'nin taytıyla sutyeni de yeri boyladı ve Ryan başparmaklarını genç kadının külotunun iki yanına geçirip kalçasıyla uyluklarından sıyrarak çıkardı.

Vicki'nin elleri kil hamurundan ötürü ıslak ve kirliydi ama Ryan parmaklarını parmaklarına kenetlerken ve onu en yakındaki duvara yaslarken açıkça bunu önemsemiyor gibiydi. Genç kadının ellerini kafasının üzerine kaldırıp dudaklarını göğüslerine bastırdığı an, kirli sakalının etkisiyle uyarılan Vicki kendini onun diliyle önce bir göğsünü, sonra da diğerini okşamasının verdiği zevke bıraktı.

Bu şekilde uyarılmasının şokuyla sersemleyen Vicki zor da olsa etrafının en sevdiği şeylerle sarılı olduğunun farkına vardı.

Kil. Heykeller. Ryan.

Bir kez olsun, kendine bunun gerçekleşebileceğine inanca izni vermediğini düşünürken içi sevinçle dolan Vicki'nin bildiği bir sonraki şey Ryan'ın onu tekrar tekrar öptüğü ve ellerini serbest bırakıp kil lekeli avuçlarını göğüslerinin üstüne kapadığıydı.

Teninin her köşesi onun parmaklarının altında hayat buluyor, kille şekilleniyor, Ryan her dokunuşuyla ona biraz daha sahip oluyordu.

Vicki de çaresizce aynı şeyi yapmak, parmak uçlarıyla onun sıcaklığını ve gücünü hissetmek istedi. Ellerini usulca onun kollarına, oradan göğsüne ve sonra karnına doğru indirdi.

Ryan onun çıplak uylukları arasına yerleşince, pantolonunun ardındaki uyarılmışlığının baskısını en hassas bölge-sinde hisseden genç kadının nefesini kesildi.

Bedeniyle her zamanki gibi inanılmaz bir uyum içinde olan Ryan, bu kez onun bir bacağı dizinin altından kaldırıp beline doladı.

Vicki şu an inanılmaz heyecanlıydı ve her an kendini kaybetmeye hazırđı. Fakat zirveye yalnız yükselmek istemiyordu.

Birden hissettiği arzuyla beceriksizce elleri titreyerek pantolonunun fermuarına uzandı.

Ryan ellerini onun göğüslerinden çekip pantolonu yere düşmeden önce cebinden kondom çıkardı. Bu kez Vicki onun iç çamaşırını yırtarcasına çıkardı ve Tanrı'ya şükür, tenini okşamaktan yeterince temizlenmiş olan elleriyle Ryan'ın kondomu erkekliğine geçirmesini izledi.

Ryan onu kaldırırken Vicki bacaklarını onun beline doladı ve birleşmelerinin etkisiyle ikisi de nefes nefese kaldı. Vicki'nin bedeni onunkine kusursuz bir şekilde uyum sağlarken Ryan onun kalçasını kavrayıp içinde gidip gelmeye başladı. Duvara yaslanmış halde ona sahip olurken, Vicki dudakları dışında onu tüm kalbiyle ve ruhuyla öptü, dilinin diline değdiği her an nefesi kesilerek kendinden geçti. Özellikle de zevk patlaması her ikisini de stüdyosunun ortasında ele geçirirken.

Nefeslenmeye çalışarak birkaç uzun an boyunca öylece durdular. Ve Vicki, Ryan'ın gitmesine izin vermeyecekmiş gibi onu kollarının arasında tutma şekline bayıldı.

"Seninle flört etmeye bayılıyorum," dedi Ryan onun omzuna doğru.

Vicki kahkaha attı ve kahkahasının etkisiyle içinde oluşan titreşimlerle yeniden nefesi kesildi. Otuz dakika sonra, kil lekeli bedenlerinin üzerine geçirdikleri kıyafetlerle yere oturup yeni teslim edilmiş pizzayı yerlerken ve Ryan'ın sahate nişan yüzüğü göğüslerinin arasında dururken, Vicki bunun başına gelen en çılgın ikinci flörtü olduğunu düşündü.

En çılgın... Ve en doğru.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Vicki Ryan'ın yanına sokuldu. Genç adamın uyurlarken çarşafları üzerinden atma gibi kötü bir huyu vardı, fakat onu sıcak tutmak için yanında olduğu sürece Vicki buna aldırmıyordu.

Birkaç dakika sonra odada alarm sesleri yükselmeye başladı. “Kalkma zamanı uyku. Yakalaman gereken bir uçak var.” Vicki sözlerini onun kulak memesini diliyle hafifçe okşayarak yumuşattı.

Ryan inledi ve onu yanına çekmeye çalıştı, ancak Vicki her ne kadar genç adamın onu altına çekmesine izin verip sabahlarını olduğundan daha da mükemmel hale getirmesini arzu etse de, öncelikle onun kolunun altından sıyrılıp etrafta çalan alarmı bularak kapamak istiyordu.

Sonuncu alarmı kapadığında, Ryan yatakta yerinden doğrulmuş ona minnettar ve için için yanan bakışlarla bakıyordu.

“Çıplaklık sana çok yakışıyor, tam şu an bana yeni bir fikir verdin.”

Vicki tek kaşını kaldırdı ve onun iki yana açılmış kollarına doğru ilerledi. “Bunun *yeni* bir fikir olduğuna emin misin?”

Genç adam onu kendine doğru çekince Vicki bacaklarını açarak onun üzerine oturdu. “Bence burayı kıyafetsiz oda haline getirmeliyiz.”

Vicki kahkaha attı ve onu öptü. “Tamam.”

Ryan kocaman, aşırı yetenekli elleriyle onun göğüslerini avuçladı ve dudaklarını göğüslerine doğru indirirken, “Seni ikna etmenin bu kadar kolay olacağını bilseydim bütün evin kıyafetsiz olmasını teklif ederdim,” dedi.

Dili teninde dolaşmaya başladığı an Vicki’nin kahkahası kesildi. Parmaklarını Ryan’ın saçlarında gezdirdi ve genç adam üzerinde ziyafet çekerken ona doğru yaslandı.

“Belki de,” dedi nefes nefese kalarak.

Ryan kafasını kaldırdı. “Duyamadım? Bir daha söyle.”

Vicki ona hınzırca gülümsedi. Ryan’ın yakında yola çıkması gerekiyordu, ama acele ederlerse o zamana dek biraz eğlenebilirlerdi, değil mi? “Bunu bana söylet.”

Ryan hızla onun bileklerini kavradı ve nazik sabah âşığı bir anda sersemletici bir dominanta dönüştü.

“Konuşmaya hazır mısın?”

Konuşmak mı? Zar zor nefes alabiliyordu.

“Tamam o zaman. Bana bu işi ciddiye bindirmekten başka şans bırakmadın.” Elini karnının üzerine doğru kaydırıp ve tam orada durdu, ah bu ne de güzel bir sataşmaydı.

Arzudan kendinden geçen Vicki tek kelime edebildi. “Bir...”

“Bir ne?” Ryan parmaklarını biraz daha aşağı kaydırıp tüylerini okşadı ama Vicki ne kadar karşı koymaya çalışırsa çalışsın bu kesinlikle yeterli değildi.

“Bana üzerimde kıyafetler olmadan bir günlüğüne sahip olabilirsin.”

“Nerede? Sadece yatak odasında mı?” Sahiplenici bir inlemeyle onun kulak memesini dişledi. “Yoksa bütün evde mi?”

Elini daha da aşağı indirdi fakat bu hâlâ yeterli değildi. Vicki inlercesine karşılık verdi. “Bütün evde.”

Ryan ona sırtıttı ama gözleri arzudan kararmıştı. “Sadece bir kere mi?”

Vicki ona vaat etmek üzere olduğu şeye inanamıyordu. Fakat şimdiye kadar kimse onu bütün gün onunla beraber çıplak kalacak kadar arzulamamış ya da onun kendini bu kadar güvende hissetmesini sağlamamıştı.

“En az bir kere.”

“Her ay.” Kirli sakalı tenine sürterek göğüslerinden karnına doğru öpücükler kondurdu ve dudakları elinin izinin sürmeden önce duraksadı. “Bana her ay bir kıyafetsiz gün sözü ver, ben de sana istediğini vereyim.”

Vicki elinde olsa ona istediğini oracıkta verirdi, ancak tek söyleyebildiği, “Lütfen Ryan,” oldu.

Onunla yataktayken yalvarmalarını bastırmaya çalışmayı bırakmıştı. Hem yalvardığında Ryan’a elindeki gücü veriyor gibi hissettiğinden, hem de Ryan’ın onu çıldırtmayı ne kadar sevdiğini bildiğinden.

Ryan’ın parmakları içine girdiği an dudakları da kadınlığının üzerine kapandı ve Vicki o an perişan oldu.

Genç adam birkaç dakika sonra onun üzerine çıkıp derinlerine girdi. Birbirlerini sararlarken tüm bunlar o kadar

güzel ve mükemmeldi ki Vicki bundan daha iyisinin olamayacağından emindi.

“Seni seviyorum.”

Bu hayatı boyunca Ryan’dan duymayı beklediği iki kelimeydi. Sadece bu sözleri duymak değil, aynı zamanda bu sözlerin doğru olduğuna inanmak...

Babası her sene başka bir yerde görevlendirildiği için bir şeye çok fazla bağlanmaması gerektiğini öğrendiğinde çok gençti. Fakat Ryan’la geçirdiği o sene özeldi. Hatta o kadar özeldi ki kalbini ona kaptırmadan edememişti. Tıpkı kalbini sil baştan ona kaptırdığı bu hafta gibi.

Buna rağmen Ryan onun hakkında nasıl hissettiğini, sahte ilişkilerinin gerçeğe dönüşmesini istediğini söylediğinde bile, arkadaşstan sevgiliye dönüşme hikâyelerinin hayal ürününden başka bir şey olmayacak kadar güzel olmasından korkup kendini geri planda tutmuştu.

Ne var ki beraber yatakta uzanırken ve kalbi onunkıyla beraber çarparken Vicki kendini ona daha önce kimseye olmadığı kadar yakın hissetmişti. Bir zamanlar sonsuza kadar sessiz kalacağına inandığı hislere kulak verecek kadar yakın.

“Ben de seni seviyorum.”

Bu itirafla genç adamın yüzünde beliren mutluluk Vicki’nin kalbini sıkıştırdı ve yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı.

“Tanrım, bunu söylediğini duymak çok güzel. İnanılmaz güzel, Vicki. Bir daha söyle.”

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Vicki onu tekrar tek-

rar öperken ve zaten yakın olmalarına rağmen ona daha da yakın olmak istedi.

Birbirlerine duydukları aşka dair kelimeler dillerine ve dudaklarına takılırken sabah sevişmeleri Ryan'ın parmaklarını parmaklarına kenetlemesiyle daha ateşli ve daha tatlı bir hale geldi. Genç adam onun bedenini –ve kalbini– yeniden ele geçirirken onu bu zamana dek tatmadığı en yoğun duygularla yeniden zirveye taşıdı.

F

Ryan havaalanına doğru yola çıkmadan önce son birkaç eşyasını toplarken, Vicki saçlarını havluyla kuruluyordu. Rövanş maçından önce son sabahlarının her saniyesini değerlendirmişlerdi. Hatta, diye düşündü Vicki gülümseyerek, epey ileri gitmişlerdi.

Vicki her zamanki stüdyo kıyafeti olan kolsuz gömlekle taytı üzerine geçirdikten sonra mutfığa yöneldi. St. Louis maçı için uçağa binmeden önce Ryan'ın gününü nasıl biraz daha güzelleştireceğini düşünürken gülümsemesi genişledi.

“Bu konuda beni bilgilendirdiğin için teşekkürler, Smith,” derken Ryan gözlerini ceptelefonuna dikmişti ve Vicki onun yüzünü göremiyordu.

Ekranı aşağı doğru kaydırmaya devam ederken, Vicki birkaç saniye boyunca onu süzme fırsatı yakaladı ve Ryan'ın tamamen kendisine ait olduğu gerçeğini düşündü.

Ah, onu beş gün boyunca Missouri'deyken nasıl da özleyecekti. Daha şimdiden onu görmeye bir hafta dayanamıyorken, onu görmeden bunca yılı atlatmayı nasıl başarmıştı?

Burs kurulu kararını vermeden önce geri dönecek olduğu için Tanrı'ya şükrederek kollarını onun beline doladı ve yüzünü sırtına yasladı. "Tamam, sen kazandın." Ryan yüzleşmek için ona doğru döndüğünde Vicki sırtarak konuşmasını sürdürüyordu. "Tamamen çıplak ve..." Yüzünü görmesiyle kelimeleri yitip gitti. "Sorun nedir?"

"Smith hakkımızda yeni çıkan haberleri iletmek için aradı."

Vicki içinde yükselen ani panik hissini şaka yaparak geçiştirmeye çalıştı. "Daha fazla berbat fotoğrafım basıldıysa..."

"Eski kocanla yapılmış bir röportaj."

Bu noktada Ryan'ın sıcak elleri bile ürpermesine engel olamazdı. "Ne demiş?"

"Saçma sapan şeyler. Onu ardında bırakmana bozulduğu belli."

Vicki onun ne kadar öfkeli olduğunu, çenesinde seğiren kası, gözlerindeki şiddeti görebiliyordu. Tezgâhın üzerine bıraktığı ceptelefonuna baktı. "Okuduğun şey bu muydu?"

Ryan ona gönülsüzce telefonu uzattı ve röportajı okurken dengede durabilmesi için onu daha da yakınına çekip sardı.

Anthony'nin son zamanlardaki başarılarından bahsettiği kısmı okurken Vicki'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Eski kocası övünüyormuş gibi görünmeden ne kadar iyi olduğunu insanlara aktarmada her zaman bir uzman olmuştu. Onu parçalara ayırmakta da epey maharetliydi –dilinden dökülen her söz keskin bir bıçak gibiydi– ve bunu onunla evlenene dek Vicki anlamamıştı bile.

Nihayet röportajın neredeyse kalbini durduracak kısmına geldi.

Anthony Abbott'ın övgülere mahzar olmuş ilk heykelinden bu yana otuz yıl geçti. Çalışmalarında son otuz yıldaki, özellikle de son on iki aydaki değişiklikleri soruyorum.

Derin, güçlü bir acı olarak tanımlanabilecek bir şeyi ardında bırakıp kendine karşı koyan bir kahkaha atmasının ardından, "Aslında neyi sorduğunuzu biliyorum," diyor. "Gerçek aşk, kırık kalpler... Bunlar bir insanı nasıl etkilemez ki? Bir sanatçı ya da muhasebeci olmanızın önemi yok, aşk hayatınıza girdiğinde ve hayatınızı ters yüz ettiğinde yaptığınız her şeyde aşk vardır." Sessizce duruyor ve onun bir sonraki kelimelerini dikkatlice tarttığını hissedebiliyorum ve çok geçmeden usulca ekliyor. "Ve aşk terk ederse –aşk terk ettiğinde– dokunduğunuz her şeyin yerini acımasız bir acı alıyor."

"Her zaman kendini müthiş bir şair sanırdı," dedi Vicki.

"O tam bir pislik," diye katıldı ona Ryan ama Vicki hissettiği öfke midelerini bulandırırken röportajı okumaya devam ediyordu.

Abbott'ın eski karısı yakın zamanda nişanlandı. Ama bu kez bir sanatçıyla değil, profesyonel beyzbol oyuncusu Ryan Sullivan'la.

"Onlar hakkında en hayırlısını diliyorum," diyor yakıştığı sigaradan birkaç derin nefes çekerken. "Belki de yaptığım iş yüzünden her zaman güzellikten etkilendim. Victoria

şüphesiz güzel bir kadın, onu gördüğüm ilk andan beri öyle. Yeni nişanlısının da aynı şekilde hissettiğinden eminim.” Sigarasını kül tablasında söndürürken kaşları kalkıyor. “Yalnızca nişanlısının kendi önceliğini bırakmaması için dikkatli olmasını umuyorum.”

Eski karısının kariyeri için onu kullandığını mı düşünüyor? Anthony başını iki yana sallamadan önce uzaklara uzunca bir süre bakıyor. “Böyle olmadığını düşünmek istiyorum.”

“Aman Tanrım, onun evliliğimizi kariyerim için kullandığımı söylediğine inanamıyorum!” Telefon elinden düşerken Ryan buna mani olamadı ama onu daha da yakınına çekti.

“Üzgünüm, Vicki.” Başını öpüp sırtını okşadı. Genç kadının titrediğini fark ederken konuşmaya devam etti. “Onunla evlendiğin için üzgünüm. Tüm o yıllarda yanında olamadığım için üzgünüm. Avukatım röportajı yapan kişiyle...”

“Bu röportajı yapan kişinin hatası değil.” Anthony’nin sözleri kafasının içinde dönerken ve içi milyonlarca parçaya ayrılıyormuş gibi hissederken sesinin sabit çıkması tuhaftı. “Bunları ona röportajı yapan kişi söyletmedi. Onu kullandığımı düşünen kişi Anthony, hem de onunla evlenmek kariyerim için gelmiş geçmiş en kötü şey olmasına rağmen.”

Vicki en ufak bir ilgi kırıntısını yakalamaya çalışma hatasına ne zaman düşse, Anthony bunu kendine mal edip ona geçmişi hatırlattığından her zaman emin olmuştu.

“O tam bir sersem. Hepimiz bunu biliyoruz.”

“Sen biliyorsun. Ben biliyorum. Ama o sadece insanların her zaman, her zaman düşündüğü şeyi dile getirdi.

İnsanlar onu kullandığını düşünüyorlar.” Ryan’ın endişeli ve öfkeli bakışlarına kendini hazırladı. “Ve insanlar seni de kullandığını düşünecekler.”

“O herifin kazanmasına izin veremezsin. Özellikle de vicdansızın biri olduğu düşünülürse.”

Vicki, Anthony’nin evlilikleri boyunca çoktan yıpratmış ruhunu teslim almasına izin vermek istemiyordu. Asıl sorun, eski kocasının az da olsa haklı olabileceği gerçeğini tam anlamıyla göz ardı edemeyişiydi.

“Peki ya James’le görüşürken sana ihtiyaç duyana dek seni aramama ne demeli? Ya da uzun zamandır seninle birlikte olmak isteyip hislerimi sana açmaktan korkmama, ama bir yalan yaratıp seni ve aileni karmakarışık hayatıma çekmeme ne demeli? Anthony’nin insanları kullanmamla ilgili söylediği şeyler ya gerçekten doğruysa?”

“Kes şunu.”

Ryan onun omuzlarını sardı ama onu karşısında kararlı bir biçimde tutmasına rağmen genç kadının tenine değen parmakları şefkatli ve sevgi doluydu.

“Benden yardım istedin, çünkü ben senin arkadaşımım ve sen berbat bir durumdaydın. Oraya seni sevdiğim ve senin için gerçekten her şeyi yapabileceğim için geldim. Birilerinin seninle, benimle, ilişkimizle ilgili ne düşündüğünü önemseddiğimi sanıyorsan, sabah bana yatakta söylediğin her şeyi sorgulamama neden olursun.” Yoğun bakışları koşulsuz aşkla yüklüydü. “Bunu yapma, Vicki. Benim gibi hissettiğini bilmek için bunca zaman beklemişken, sözlerini sakın geri alma.”

Vicki'nin yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Sözlerimi asla geri almayacağım."

Ryan sonunda gülümseyerek onun yanaklarını okşadı. "Seni asla bırakmayacağım." Ceptelefonu yeniden çalınca lanet okuyarak ekrana baktı. "Uçağa yetişmem gerek." Genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. "O harika heykelini tamamlama yolunda ilerlerken bir röportajda geçen saçma sapan laflara kafa yormayacağına dair bana söz ver. Özellikle de o herifin bu hafta kurula katılacağını düşünerek o röportajı verdiğini düşünürsek. Ona on yılını verdin. Bir saniyeni daha hak etmiyor."

Vicki hayatı boyunca bir yerden bir yere sürüklenmişti. Benliğini saran ayrılık hissinin –geçmişini ardında bırakma, geçmişin önemli olmadığı ve onu kimsenin tanımadığı bir yerde yeniden hayata başlama hissinin– ne kadar çaresiz hissettirdiğini biliyordu. Eğer giderse, geçen hafta içinde Ryan'la yakınlaşmalarının hatırasına sonsuza dek tutunabilirdi. Ve ne kadar uzağa gittiğinin hiçbir önemi yoktu, Ryan'ın kollarının arasında kendini güvende ve sevgi dolu hissettiğini asla unutmayacaktı.

Ama Ryan'ı genç yaşında terk etmek bile onu neredeyse mahvetmişti.

Şu an ondan kaçmayı nasıl düşünebilirdi?

Özellikle de açık kolları yeniden koşmak istediği tek yerken ve Ryan eski kocasının enerjisinin bir saniyesini bile hak etmediği konusunda haklıyken.

Bir an sonra Ryan ellerini onun saçlarında gezdirdi ve dudaklarını öyle tutku dolu öptü ki Vicki'nin aklındaki her

şey silindi... Ryan ve onu ne kadar çok sevdiği dışında.

Genç adam sonunda onu serbest bıraktığında Vicki gözlerini hemen açmadı, soluklanmaya çalışırken avuçlarının altında çarpan Ryan'ın güçlü ve hızla çarpan kalp atışlarına kendini bıraktı.

“Onunla birlikte olduğum tüm o yıllarda, evliliğimizde bir şeylerin yolunda gitmediğini söyleyen sese kulak asmadım. Onu ve ondan ayrılırsan bu çılgınlık olur diyen insanların dinlemek çok daha kolaydı. Ve o öylesine yumuşaktı ki her zaman her konuda bir özrü vardı. Onu istediğim eşe dönüştürebileceğimi düşündüm. Onunla olduğum yıllarda, parmaklarımla mermeri şekillendirmeye çalıştığımı hayal ettim. Yontmak, şekillendirmek ve zımparalamak için aletlere özlem duydum. Ama sahip olduğum tek şey ellerimdi ve onlar da yeterli gelmediler. Tüm hayatımı buna adayabilir ve yüzeyde zerre gelişme kaydedemeyebilirdim. Ondan ayrıldığım gece hayallerimden vazgeçtim.”

Gözlerini açıp Ryan'a baktı ve, “O sese kulak vermeyi hâlâ öğrenmeye çalışıyorum,” diye itiraf etti.

“Sana ne söylüyor?”

Parmak ucuna yükselip onu öperek, “Sana o sözü vermemi,” diye fısıldadı usulca.

Ve seni tüm kalbimle ve ruhumla sevmemi.

F

Ryan ön kapıdan çıktığında, Vicki ceptelefonunun çaldığını duydu. Son birkaç gündür muhabirler ve blog yazarlarından gelen aramaları umursamamaya alışmıştı, ama

İtalya ülke kodunu görünce telefona cevap vermek zorunda olduğunu anladı.

Anthony o korkunç röportajı vermenin mutluluğuyla yetinmeyecekti elbette. Vicki'nin o röportajı okuduğundan emin olacak, bu sayede sözlerini onun daha da gözüne sokacaktı.

Lanet olsun, ona bunu yapma izni vermeyecekti. "Oyunların artık işlemiyor Anthony, o yüzden artık çabalamaya bir son verebilirsin."

Hattın diğer ucunda bir duraksama oldu. "*Signorina* Bennett?"

Ah! Arayan eski kocası değildi. İtalyan bir kadındı. Ve açıkça Vicki'nin sert çıkışından rahatsız olmuş görünüyordu.

"*Si*, özür dilerim, ben Vicki Bennett."

"Sizi habersiz aradığım için kusuruma bakmayın," dedi kadın İtalyan aksanlı kusursuz İngilizcesiyle. "Matera Çağdaş Heykel Sanat Müzesi'nden arıyorum. Birkaç aydır eserlerinizi inceliyoruz ve size vereceğimiz iyi haberler var. Eserlerinizden birkaçını sergilemek üzere seçtik ve sizi misafir sanatçı olarak aramızda görmeyi umut ediyoruz."

Vicki, Prag'dayken kaderine yön vermeye karar vererek farklı ülkelerdeki birkaç müzeye eserlerini göndermişti.

Kaderinin onu San Francisco'ya götüreceğini ummuştu. Ve Ryan'a.

Lanet olsun!

Kadının beklediğini bilen Vicki sonunda konuşmayı başardı. "Müzenizde sergilenmek üzere heykellerimi seçmenize gerçekten çok sevindim ama..."

Kadın araya girdi ve konuk sanatçı olarak San Francis-

co'da bir sene boyunca eline geçecek rakamdan çok daha fazlasını İtalya'da kazanacağı konusunda onu bilgilendirdi.

Tabii bursu kazanırsa.

“Önerdiğimiz pozisyonu düşünmeniz için size biraz zaman tanımak isteriz. Yine de hafta sonuna kadar bize ulaşın ki gelişiniz için hazırlıklarımızı tamamlayabilelim. Pozisyonu anladığınızdan eminim. Size detayları e-posta yoluyla iletacağız.”

Kadının daha fazla konuşmasına gerek yoktu. Bir hafta içinde teklifi kabul etmezse, bu fırsat başka bir heykeltıraşa sunulacaktı.

Ve Vicki eline geçen en büyük şansı kaybedecekti.

İtalya'da yaşama kısmına gelince... Bu, San Francisco bursunu almasının artık bir önemi olmadığı anlamına geliyordu. James ve Anthony konusunda endişelenmesine de gerek kalmayacaktı. Ve Ryan'la nişanlılarmış gibi davranmasına da.

Ama bu aynı zamanda Ryan'dan ayrılması demekti.

Evet, mesafeler arası bir ilişkiyi sürdürebileceklerini biliyordu, en azından, sezon sona erip Ryan'ın programının daha esnek olduğu birkaç ay boyunca. Fakat bir sonraki beyzbol sezonu başlar başlamaz Ryan'ın Avrupa'ya gidebilmesi için aradan dokuz ay geçmesi gerekecekti.

Gömleğinin altından nişan yüzüğünü çıkardı ve içgüdüsel olarak avcunda sıkıca tuttu. Bu gerçek değildi.

Peki ama gerçek olabilir miydi? Biraz daha zamanla? Biraz daha güvenle? Biraz daha riskle?

Ve biraz daha inançla?

Vicki detayları dikkatli bir biçimde okuyacağına ve kısa sürede kararını bildireceğine dair kadına söz verdi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ryan, Hawks takım uçağına biner binmez karşı takımın kadrosunu incelemek, vurucularının güçlü ve zayıf yanlarının üzerinden geçmek için atıcı koçu ve yakalayıcıyla bir strateji toplantısına çekildi. Zaten kimin iyi olduğu, kimin hızlı atışların peşinden koştuğı ve atışlarını değiştirerek kimleri kandırabileceğı hakkında iyi bir fikri vardı. Aklı Smith'in telefondaki endişeli konuşmasında ve eski kocasının röportajından bahsettiğinde Vicki'nin suratında beliren ifadedeydi.

Smith halkla ilişkiler takımının yapmasını istediğı bir şey olup olmadığını sormak için onunla yeniden iletişime geçmişti. Görünen o ki ağabeyi bağlantılarını kullanarak Vicki'nin eski kocasını alaşağı etmekten tamamen mutluluk duyacaktı, özellikle de yıllar içinde o heykeltıraşa muhtemelen büyük miktarda para dökmüş olan, aşırı zengin sinemacıların bulunduğu bir topluluk içinde.

Smith'in bunu yapmasına izin vermek oldukça cezbediciydi, tıpkı onun James'i alaşağı etmesini istediğı gibi. Fakat Ryan, Vicki'nin o gece söylediklerini unutmamıştı. "*Bursu*

kazanacaksam işimin kalitesiyle kazanmak istiyorum.”

Smith, Marcus ve Sullivan klanının diğer iyi bağlantılı fertleri Vicki için bilinen tüm hileleri ve yardımları yapmaya hazırdı. Fakat bunu yapmak genç kadının başarılarını boş gösterirdi, tıpkı evlilikleri sırasında eski kocasının yaptığı gibi.

Tabii Ryan hâlâ İtalya'ya uçup, Vicki'yi üzdüğü için o pislik herifin kalbini göğsünden sökmeyi arzu ediyordu, o ayrı.

Uçak piste iner inmez onu aradı. “Umarım ellerin kil kaplıdır,” dedi ona bıraktığı sesli mesajda. “Seni şimdiden özledim. Ve seni seviyorum. Eve vardığında beni ara.”

Hawks, Busch Stadyumu'na vardığında Ryan stres atmaya çoktan hazırdı. Aslında o kadar sert çalışıyordu ki koçu Bobby'nin onu kenara çekmesi gerekmişti.

“İyi görünüyorsun, Ryan. Akşam yemeği için dışarı çıkmaya hazırlanıyoruz. Gitmeye hazır mısın?”

Ryan kaldırdığı ağırlıkları bıraktı, bugünkü vücudunu zorlamaya son verme vaktinin geldiğini anlamıştı. Hawks'ın yıldızı olarak ilk rövanş maçına çıkıyordu. Maçtan önceki gün kaslarını böyle zorlamaması gerektiğini biliyordu, özellikle de bu kadar önemli bir maçtan önce. Fakat daha önce hiçbir zaman içinde böyle bir gerilim hissetmemişti. En azından Vicki'nin taşınacağını söylediği ve bisikletine binip evinden uzaklaştığı o günden beri. Onun arkasından koşmuş, o gözden kaybolduktan sonra bile koşmaya devam etmişti, ta ki dizleri boşalana kadar.

O geceki lise maçına yetişememişti. Hayatı boyunca ektiği tek maç oydu.

Sabah Vicki'nin gözlerinde beliren ifadeyi düşünmek dahi –eski kocasının söylediklerinden sonra genç kadının onu terk etmeyi düşündüğünü bilmek– bütün bu hisleri geri getirmişti. Yalnızca bu kez daha yoğunlardı ve en yakın arkadaşına âşık olmuş bir genç olduğu zamana nazaran daha da güçlenmişlerdi.

“Halletmem gereken birkaç iş var,” dedi soyunma odasına doğru giderken. “İlerleyen saatlerde yiyecek bir şeyler bulurum.”

Son on yıldır çalıştığı gri saçlı adam ona sert bir bakış attı. “Konuşmak istediğin bir şey olursa beni ara. Saatin ne kadar geç olduğunun bir önemi yok, yakınlarda olacağım.”

Ryan bu sözlerle minnettardı, ancak o sırada konuşması gereken tek bir kişi vardı. Duşa girmeden çantasını kaptı ve otele doğru yola koyuldu. Otel odasının kapısını kapatırken telefonu çaldı.

“Merhaba güzelim.”

“Ryan.” Vicki'nin sesi biraz heyecanlı ve çekingen geliyordu. “Merhaba.”

Ayrı oldukları yıllar boyunca birçok kez telefonda konuşmuşlardı, fakat seviştiklerinden beri bu ilkti.

Lanet olsun, sesine bayılıyordu.

Hatta nefes alıp verişine bile bayılıyordu.

“Merhaba,” dedi yeniden ve genç kadının anahtarlığını tezgâha koyduğunu duyunca sırtımadan edemedi.

“Müsait misin?” diye sordu Vicki.

“Evet. Gece tamamen benim.” Ve geceyi onunla geçirmeyi planlıyordu. “Peki ya sen?”

“Şimdi eve geldim.”

Daha önce onu evde bekleyen biri hiç olmamıştı ve birkaç gün içinde eve, onun öpücüklerine dönecek olma fikriyle içine bir sıcaklık yayıldı.

Sonunda bütün gün boyunca üzerinde olan gerilim dağılmaya başlamıştı.

Tabii onun heykeli üzerinde kaydettiği ilerlemeyi duy-
mak ve onun o aptal eski kocasının işleri rayından çıkarmadığından emin olmak istiyordu. Fakat öncelikle onun aralarındaki kilometrelerin hiçbir anlamı olmadığını anlamasını sağlamalıydı... Ve bunun genç kadını aynı odadalarmışçasına sevmesine engel olamayacağını.

“Bugün yola çıkmadan önce bana ne teklif etmek üzere olduğunu hatırlıyor musun?” Cevap vermesini bekleyemedi. “İlk çıplak gecen bu gece.” Şaşkın sessizliğini fark edince gülümsemesi genişledi. “Umarım giysilerini çıkarmakla uğraştığın için bir şey demiyorsundur.”

Sonunda genç kadın küçük bir kahkaha attı. “Aslında burada durmuş senin otel odasında kırmızı noktalı kanallar izleyip izlemediğini merak ediyordum.”

“Aklımda senin duşta, stüdyonda ve yatağımdaki çıplak görüntülerin varken pornoya ihtiyacım yok.” Saydığı mekânlarda yaptıklarının genç kadının aklında canlanması için ona biraz zaman tanıdı. “Telefonu hoparlöre al, mutfak tezgâhının üzerine koy ve üzerindeki kolsuz gömleği çıkar.”

“Sen ciddi misin?”

“Üzerindekini çıkarmak için on saniyen var, Vicki.”

“Yoksa ne olur?” Sesi artık boğuk çıkıyordu. “Sen şu an St. Louis’tesin.”

Tanrım, Ryan ona bayılıyordu. Ne kadar oyunbaz, ne kadar güçlü, ne kadar da sevecen bir kadındı. Aynı geçirdikleri onca sene, Vicki gibi bir kadını arayıp durmuştu. Eğer geçen haftadan önce onun yerine geçecek birini bulamayacağına anlasaydı –seveceği tek kadının o olduğunun farkına varsaydı– belki de bu kadar yılı birbirlerinden ayrı geçirerek yılı heba etmemiş olacaktı.

O yılları geri alamazlardı.

Fakat ellerinde olanla en iyisini yapabilirlerdi.

“Haklısın,” dedi Ryan şu an onu görebiliyormuş gibi rahat bir ses tonuyla. “Fakat eve dönmeme daha beş gün var.” Sözlerindeki şehvetli tehdidi –ve vaadi– sindirmesine izin verdi. “Zamanın doldu. Gömleğin nerede şu an?”

Genç kadının cevap vermeden önce yutkunduğunu duydu. “Elimde.”

“Onu yere bırak.”

Mutfak zeminine düşen kumaşın sesi onu öyle fena azdırdı ki otel odasının kanepesine yerleşirken şortunu düzeltmek zorunda kaldı.

“Şimdi senden taytını çıkarmanı istiyorum. Çıkardığında bana söyle.”

Vicki’nin önce bir ayağı, ardından diğer ayağı üzerinde dengede durarak taytını çıkardığını hayal etti.

“Çıkardım.”

“Üzerinde başka ne var?”

Sıradakinin iyi bir şey olduğunu anlamasına yetecek bir duraksama yaşandı. “Pembe dantelli sutyen.”

“O sutyenin içinde göğüslerin harika görünüyor.” Sıradaki soruyu zar zor sorabildi. “Külotun onunla uyumlu mu?”

“Taytımınla beraber çıkardım onu. Bir saniye bekle, sutyeni de çıkaracağım.” Ryan sutyenin ön tarafındaki klipsin çıt sesini duydu. “Tamam, bu sonuncusuydu.”

“Tanrım, Vicki.” Şortunu indirip erkekliğine uzandı. “Beni burada kudurtuyorsun.”

Genç kadın konuşmadan önce yumuşakça güldü. “Beni gecenin geri kalanı için soyduğuna göre benimle ne yapmayı planlıyorsun?”

“Seninle sevişeceğim, sevgilim.” İstese bile sesine yansıyan duyguları ondan saklayamazdı.

Ona olan hislerini bir daha hiçbir zaman saklamak istemiyordu.

“Ryan.” İsmi onun dudaklarında, ruhunun derinliklerinde yankılanan bir fısıltıydı.

“Benim için göğüslerini avuçla. Orada olsam yapacağım gibi yap.”

Ryan cevap vermeden önce genç kadının inlemesine bayıldı. “Keşke burada olsaydın. Bana ne yapacağımı söyle, Ryan. Beni nasıl istediğini söyle.”

Kahretsin, Ryan tam orada o anda kendini kaybetmek üzereydi. “Başparmağını yala ve sanki benim dilimmiş gibi kendini okşa.” Onun tadını o kadar iyi hayal edebiliyordu ki sanki Kaliforniya’daydı ve Vicki’nin teni tüm netliğiyle

önüne serilmişti. “Tanrım, tadın o kadar güzel ki.”

“Dudaklarının tenime değmesine bayılıyorum. Kirli sakalının tenime sürtünmesine, kendini kaybederken tenimi öpüp dişlemene bayılıyorum.”

“Şu an kontrolümü kaybediyorum.” Gülümsemesini göremiyordu, fakat onu o muhteşem dudaklarının kenarlarından kıvrıldığını bilecek kadar iyi tanıyordu. “Sana daha çok dokunmalıyım.”

“Nereme Ryan? Bana nereme dokunmak istediğini söyle.”

“Sol elini o mükemmel göğsünün üzerinde bırak ve sağ elini aşağı doğru indir ve ben dur diyene kadar aşağı indir-meye devam et.”

Birkaç saniye sonra genç kadının hızla nefes alıp ver-işi ona sağ elinin bacaklarının arasındaki tatlı, ıslak noktaya ulaştığını anlattı.

“Çoktan durdun, değil mi?”

“Ben...” Nefes nefeseydi. “İstiyorum ki...”

“Ne istediğini biliyorum, tatlım.” Çünkü o da istiyordu. Sadece bu gece değil. Sadece birkaç ay da değil.

Sonsuza dek.

“Öncelikle bana tadının nasıl olduğunu söylemeni istiyorum.” Onu yalvartmayı planlamıştı ama, “Lütfen...” di-yen kendisi oldu.

Islak parmaklarını yavaşça yaladığını duyabildiğine yemin edebilirdi. “Biraz tuzlu.” Genç kadın duraksadı. “Ve biraz da tatlı.”

“O kadar güzelsin ki. O kadar mükemmelsin ki.” Nefes

alıp verişi depar koştuğu zamanlardaki kadar hızlıydı. “Kanepeye doğru yürü ve oraya uzan. Seninle oradaymışım gibi davran. Üzerindeymişim ve içine giriyormuşum gibi.”

“Ah *Tanrım*, Ryan. *Evet*.”

“Kendine dokunuyor musun?”

“Evet ve çok yakınıım.”

“Ben de öyle.” Hayatı boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştı, ama bunu ona söylemek yerine ağzından, “Seni seviyorum. Hem de o kadar çok seviyorum ki...” sözleri ıktı.

Genç kadın derin bir i çekmeden önce alçak sesle bir zevk çığlığı attı. “Ben de seni seviyorum.”

Kafasındaki muhteşem kıvrımların avuçlarında canlanışının net görüntüsüyle Ryan da kendini bıraktı ve doyununun ona eşlik etmesine izin verdi.

F

Vicki az önce Ryan’la telefonda seks yaptığına inanmıyordu.

Ve bu *harikaydı*

Bu bilgiyi kalbine gömüp yaşadığı diğer bütün ilklerle beraber saklamak istiyordu. Ona olabildiğince yakın olmak istediğinden telefonu tezgâhın üzerinden almak için kaneleden kalktı.

“Giyinmiyorsun değil mi?”

Ryan onu göremeyecek olsa bile Vicki hâlâ çıplaklığından utanıyordu... Ve onu aramasının hemen ardından soyunmasını istemesinin şaşırtıcı tatlılığından.

Telefonu kulağına götürüp “Sana bütün bir gün sözü vermiştim, değil mi?” dedi.

Bunun üzerine Ryan’ın attığı kahkaha dizginlenemeyen bir arzuyla yüklüydü. Vicki onun tam olarak nasıl hissettiğini biliyordu. O da doyuma inanılmaz bir biçimde ulaşmıştı. Yine de bu ona duyduğu ihtiyacı gidermek için yeterli değildi.

“Umarım bana verdiğin diğer sözü tutmuştundur.”

Vicki kanepedeki battaniyeye sarınıp oturdu. Ona yol-ladığı mesaj sevgi doluydu. Ve endişe. Bunu duymak istemese de öyleydi. Yine de ona karşı tamamen dürüst olmak istiyordu. Yalanlardan yorulmuştu.

Ve sevdiği adama yalan söylemeyi reddediyordu.

“Bugün oraya gittiğimde herkes çoktan röportajı okumuşt, ama yine de stüdyoda harika bir gün geçirdim.”

Ryan küfretti. “James uğradı mı?”

“O hariç herkes uğradı aslında. Hepimiz burs için yarışıyor olsak da, herkes bu konuda o kadar iyiydi ki... Özel-likle de Anthony’nin kurula katıldığı duyulmuşken.” Sadece arkadaş olarak gördüklerinden değil, bütün yaşlıları tarafın-dan gördüğü desteğe oldukça şaşırmıştı.

“Kimse böyle dışlanmak istemez.”

Vicki onun doğrudan sadede gelmesine şaşırmadı. Sporcuların aptal ya da şuursuz olduğunu kim söylemişse onun atıcısıyla kesinlikle henüz tanışmamıştı.

“Ve seni biliyorlar, ne kadar sıkı çalıştığını, yaptığın her işte ne kadar tutkulu olduğunu.”

“Bana her zaman inandığın için teşekkürler. Ve beni sevdiğin için.”

Vicki onun desteğini içinde hissederken bile ona İtalya’dan nasıl bahsedeceğini düşünerek ürperdi ve battaniyeye daha da sıkı sarıldı.

“Bugün başka bir şey daha oldu, değil mi?” diye sordu genç adam.

Vicki, Ryan’ın onu herkesten daha iyi tanıdığına şaşırmaya ne zaman bir son verecekti? Ve Ryan’ın onun sessizliğini, başkalarıyla konuşmasından bile daha iyi anladığını?

“Bir telefon geldi. İtalya’dan. Anthony değildi.” Ryan yanlış fikre kapılmadan hemen eklemek istemişti. “Önde gelen bir çağdaş heykel sanatı müzesi eserlerimin bir sergisini yapmak istiyor.”

“Bu inanılmaz, Vicki. Neden bu iyi haberi bana telefonun açar açmaz vermedin?”

“Çünkü...” Aralarındaki her kilometreyi hissedebiliyordu ve İtalya’da olsa ondan ne kadar uzakta olacağının farkındaydı. “Sadece eserlerimi istemiyorlar. Beni de istiyorlar. Misafir sanatçı olarak. En az bir yıl boyunca.”

“İtalya bu işte epey önemli, değil mi? San Francisco’ya kıyasla?”

Ona yalan söyleyemezdi. “Evet, oldukça önemli.”

Ryan sessiz geçen acı verici birkaç saniye sonra konuştu. “Annemin İtalya’da doğduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet.” Vicki makarna sosunu överken Mary Sullivan tarifi İtalyan büyükannesinden öğrendiğinden bahsetmişti.

“Aynı zamanda orada çok da fena olmayan bir İtalyan milli beyzbol takımı olduğunu da biliyor muydun?”

Vicki parçaları birleştirdikten sonra, “İtalya’da beyzbol oynayacak değilsin, Ryan,” dedi.

“Eğlenceli olurdu.”

“Çılgınlığa gerek yok.” Onun ciddi olduğunu fark ettiğinde ekledi: “Benim yüzümden kariyerinden vazgeçemezsin ve İtalya’da geçireceğin koca bir senenin uzun vadede bir anlamı olmayabilir.”

“Daha önce hiçbir zaman bir şeylerden önce gelmediğini biliyorum, ne ailen ne de eski eşinle, fakat sana senin için her şeyi yapacağımı söylerken ciddiydim. *Her şeyi.*”

“Ama kariyerin...”

“Harikaydı. Ve biliyor musun? O yılları seninle geçirmek için her zaferden vazgeçebilirim.”

“Hayır, böyle bir şey yapmazsın.” Gözleri bastırmaya çalıştığı yaşlarla doldu. “Yine de bunu düşündüğün için bile seni seviyorum.”

“Evet, yaparım,” diye karşılık verdi Ryan. “Ve ben de seni seviyorum, *amore mio.*”

Ona İtalyanca *aşkım* dediğinde Vicki’nin yanaklarından yaşlar süzüldü.

“Müze bana karar vermem için süre tanıdı, o yüzden sakın takımdan ayrılmaya falan kalkma,” dedi olabildiğince sakın bir ses tonuyla, sanki Hawks’tan ayrılması fikri tamamen saçmalıkmiş gibi.

Öyleydi de. Vicki bir milyon yıl geçse dahi onu kendisi

ve beyzbol arasında bir seçim yapmaya zorlamazdı. Evet, ne dediğini duymuştu. Ve dediklerini yapabileceğine de inanıyordu.

Yine de bunu kabul ederse kendini nasıl affederdi?

Anthony'yle evlendiğinde vazgeçeceği tüm o şeyleri fark etmemişti. İtalya'da bir seneyi geri çevirecekse bile bunu en azından gözleri tamamen açık bir şekilde yapacaktı.

Bu gece daha fazla ilerleme kaydedemeyeceklerini bilerek ekledi: “Benim günümün üzerinden geçtiğimize göre sıra seninkine geldi. Özellikle de terlediğin ve kaslarının şiştiği kısımlar.”

“Aslında...” dedi ona takılarak. “Bir telefon geldi...”

Bir sonraki saat boyunca başka kimsenin umursamayacağı günlerinin ayrıntılarını paylaştılar. Ryan onu telefonu alıp küvetli geniş banyoya gitmesi konusunda ikna ettiğinde ise Vicki onun verdiği acımasızca şehvetli emirleri yerine getirip inlerken hayatındaki tüm endişelerden sıyrıldığını hissetti.

Yirmi Beşinci Bölüm

Ryan bütün geceyi onunla telefonda geçirmekten memnun olabilirdi, ancak genç kadın büyük maç öncesi dinlenmesi için ısrar etmiş ve telefonu kapamadan önce bir kez daha onu ne kadar çok sevdiğini fısıldamıştı.

Fakat Ryan onun yumuşak ve tatlı aşk sözleri aklında tekrar ederken uyuyamamıştı.

Telefonu kapamadan önce yeniden İtalya hakkında konuşmamışlardı, ama kariyeri göz önüne alındığında San Francisco ve Matera arasında yaşanacak uzun mesafe ilişkisinin imkânsız olduğunu ikisinin de bildiği açıktı. Ryan'm arada sırada şehirden ayrılabilceği ve yolculuk yaparken çalışabileceği haftalar oluyordu elbette, ancak bahar antrenmanları başlar başlamaz bir evde kapalı kalacaktı ve seyahat programı çoktan belliydi.

Vicki'ye sahip olmayı bu kadar uzun süre bekledikten sonra onunla gülecek, onu sevecek daha çok zaman istiyordu. Daha az zamana değil, kahretsinsin!

Ondan İtalya'dan vazgeçmesini isterse ne olacağını bi-

liyordu ve bunun olmasına izin veremezdi. Lisede kendini bir yabancı için arabanın önüne attığı zaman yaşananlar gibi Vicki kuşkusuz onun aşkını bir zincir gibi etrafına sarmasını tercih ederdi.

Mesele genç kadının burada kalıp kalmayacağı değildi. Özellikle de Ryan onun yıllar boyunca eski kocasının ego-sunun gölgesinde yaşadktan sonra, İtalya'daki işi ve kazandığı zaferi reddetmeyi planladığını bilirken.

Geriye kalan tek soru, hayatta bir kez karşısına çıkacak bir fırsattan vazgeçtikten sonra nihayetinde Ryan'dan ne kadar nefret edeceğiydi.

Her nasılsa, bir şekilde, Ryan onu sonsuza kadar pişman olacağı bir seçim yapmaktan alıkoymalıydı.

F

Vicki uyumaya çalışmaktan vazgeçtiğinde ay hâlâ yükseliyordu. Ryan'ın gecenin üçünde tekinsiz semtlerde araba sürmesinden hoşlanmayacağından emindi, fakat Ryan'ın kolları onu sarmadan o koca yatakta bir saniye daha yatamamıştı. Kanepeye kıvrılmayı bile denemişti, ancak yumuşak yastıkların üzerinde sevişmelerini hatırlamak sadece Ryan'ı daha da çok özlemesine neden olmuştu.

Karanlık ve boş burs kurulu binasına girerken Ryan'ın o sırada ne yaptığını düşündü. Onu, kendisinin onu özlediği gibi özlüyor muydu? Ya da İtalya'ya yerleşme olasılığı hakkında endişeleniyor muydu?

Vicki onun uyuduğunu umdu. Rövanş maçı için zinde

olması gerekiyordu. Ve onun için endişelenmesi sahadaki performansına zarar verirse kendini asla affedemezdi.

Kil kokusu ve Ryan’a heykeline odaklanacağına dair verdiği söz onu biraz sakinleştirdi. Ryan telefonu sonunda kapamadan önce ondan yeniden söz vermesini istemişti. Ve Vicki onun haklı olduğunu biliyordu, kille çalışmak onun kendini daha iyi hissedeceğini garanti eden tek şeydi.

Özellikle diğer tek garantili ilacı Missouri’deyken.

İşe koyulur koyulmaz olağanüstü bir şekilde saatler hızla geçti ve güneş stüdyosunu aydınlatmaya başladı. Vicki sadece açlıktan karnı guruldamaya başladığında öğle olmak üzere olduğunu anladı.

Bu da –acilen– bir televizyon bulması gerektiği anlamına geliyordu, yoksa Ryan’ın maçını kaçırabilirdi.

Çantasını kaptı ve koridorda hızla ilerlerken Anne’e yakalandı. “Çok açım. Gidip bir şeyler yemek ister misin?”

“Yapamam.” Karnının itiraz edercesine guruldamasını duymazdan geldi. “Ryan’ın ilk rövanş maçı başlamak üzere. Bir televizyon bulmalıyım.”

“Neresi olduğunu biliyorum. Dünyadaki en şirin bar-mene sahip bir spor barı. Seninle orada öğle yemeği yemek, bana da biraz daha flört etmek için iyi bir fırsat yaratacak. Özellikle de atıcının kız arkadaşıyla takılıyor olmanın getireceği havayla.” Anne utanmazca gülümsedi. “Benimle gel.”

Vicki bu barı kendi başına asla bulamazdı ve barın üzerindeki büyük ekran televizyonda maçın daha yeni başladığını görünce rahatladı. Ryan sahada yerini alırken, boş duran son iki bar taburesinden birine oturdu.

“Cidden,” dedi Anne m n y  onaya uzatırken. “Sevgilin gerçek olamayacak kadar çekici. Onun hakkında fantezi kurmadan duramasam bile hâlâ arkadaşız değil mi?”

Fakat kameralar Ryan’ı yakın çekim gösterirken Vicki arkadaşının şakasını zar zor duyabildi.

Ryan’ın yüzündeki ifadeyi ve ne kadar yorgun göründüğünü fark edince kaşlarını çattı. İlk rövanş maçının çok önemli olduğunu biliyordu, ancak Ryan çok ağır baskı altında olsa bile, onu gören birinin arkadaşlar arasında oynanan bir oyun gibi düşünmesini sağlayacak kadar rahat olurdu.

Barmen ne yemek istediğini sorduğunda, maçı izlerken tek bir lokma bile yiyemeyeceğini bildiği halde m n de gördüğü ilk seçeneği işaret etti.

Ryan yakalayıcıya doğru baktı, işaretini aldı ve pozisyonuna geçip ilk ıskayı getiren inanılmaz hızlı bir top fırlattı. Vicki vücudundaki gerilimin az da olsa dağıldığını hissetse de geçen adamın sonraki iki vuruşu ıskalaması üzerine yeniden gerildi.

Hawks’ın oyunu kazanıp kazanmamasıyla ilgilenmiyordu, ama Ryan’ın işini ne kadar ciddiye aldığını biliyordu. Ryan sadece maaş çekini imzalayan takıma karşı değil, aynı zamanda Hawks’ın  oşkulu taraftarlarına karşı da kendini sorumlu hissediyordu.

Skoru iki vuruş, iki sayıyla eşitledikten sonra Ryan yukarı ve dışa doğru hızlı bir top fırlattı, fakat vurucu yakalayamadı. Vicki geçen adamın vuruş alanının aşağı dış köşesine hızlı top atmadan önce yakalayacağını Ryan’a işaret verdiğini gördü.

Ne var ki üçüncü ıska gerçekleşmeden merkez hakem vurucuyu birinci kaleye yolladı.

Vicki bu kararın Ryan'ı ne kadar sarstığını seçebiliyordu. Çok geçmeden genç adamın kendini gözle görülür biçimde toparlayıp bir sonraki vurucuyla yüzleşmeden önce alışılmamış bir tutumla hakeme dik dik baktığını gördü.

Fakat dört atışın ardından skor 3-1 idi. Ryan bir sonraki atışta fena halde ıskaladı, dışarıda kimse olmadan birinci ve ikinci kaleye koşucuları yerleştirmişti ve Cardinals'ın iki sert vurucusu sırasını bekliyordu. St. Louis taraftarları ayağa kalkmış, çılgınca bağırıyorlar ve Ryan'ı ellerinden geldikince sarsmaya çalışıyorlardı. Görünen o ki ligin en iyi atıcısının dünya çapında bir faciaya dönüşmesini izlemekten zevk alıyorlardı.

Vicki, sunucuların Ryan'ın olağandışı kötü atışları hakkındaki konuşmalarını duyabileceği kadar televizyona yakındı.

“Ryan Sullivan her zaman bu işi kolay göstermiştir. Onu atış yaparken gördüğüm bunca yıl boyunca onu hiçbir zaman böyle bocalarken hatırlamıyorum.”

Diğer sunucu bu yoruma hak verdi. “Yaş ve kuvvet olarak en üst seviyede olduğu şüphe götürmez. Yine de ne kadar yetenekli olursa olsun ilk rövanş maçı herhangi bir sporcunun kişisel sorunlarıyla boğuşması için gerçekten kötü bir zaman.”

“Görünüşe göre atıcı koçu mola istedi ve onunla konuşmak için sahaya doğru ilerliyor,” dedi ilk sunucu izleyicilere.

“Kolu sorun çıkarmadan önce onu sahadan çekmeyi düşünüyorlarsa şu an bunun için iyi bir zaman. Böylece dört tam gün beklemeden ondan yeniden faydalanabilirler.”

Atıcı koçu Ryan'a bir şeyler söylerken Vicki'nin kalbi duracak gibiydi. Ryan başını hayır anlamında sallayıp sahadaki yerini korurken, ne dediğini anlayabilmek için dudak okumayı bilmek isterdi.

"Sullivan daha yeni nişanlandı, değil mi?" dedi ilk sunucu.

"Aynen öyle. Duyduğum hikâyeye göre birbirlerini liseden beri tanıyorlarmış ama yakın zamanda tekrar görüşmeye başlamışlar. Kulağa tam bir peri masalı hikâyesi gibi geliyor, değil mi?"

"Ne yazık ki..." dedi diğer adam. "Şu an bir peri masasında yaşıyor gibi görünmüyor."

Sorunu anlamaya çalışan sadece sunucular değildi. Bar-da Hawks için tezahürat yapmak için toplanan taraftarlar Ryan'ın durumu hakkında homurdanıyorlardı. Neyse ki barın diğer ucunda genç barmenle flört eden Anne sunucuların dediklerini duyamayacak kadar meşguldü.

Vicki onun hayatına hiç girmemiş olsaydı belki de Ryan şu an bu kadar perişan olmayacaktı. Buna rağmen Vicki kendilerinden geçtikleri günleri hiç yaşamamayı ya da birbirlerinde buldukları bu beklenmedik aşkın hiç gerçekleşmemesini dileyemiyordu.

Atıcı koçu hâlâ Ryan'la konuşuyordu, fakat Vicki ekrana daha dikkatli bakınca bir şeylerin değiştiğini fark etti.

Bedeni Ryan'ın o azimli bakışını, içindeki hâkimiyeti tanıdı. Büyük ihtimalle yatakta ona aktardığı hislerle aynı olduğu içindi.

Sunucular Ryan olduğu yerde kalırken koçun saha kenarına dönmesine şaşırsalar da Vicki buna hiç şaşırmadı.

“Görünüşe göre sahada en azından birkaç atış için daha kalacak. Bu karardan emin değilim, özellikle de Cardinals’ın az önce koz vurucularını sahaya sürdüğü gerçeğinden sonra. Sezon içinde kırk dokuz saha dışı yaptı.”

“Bu Ryan Sullivan ve Hawks için başar ya da kaybet durumu,” dedi sunucu kısık bir sesle. “Saha dışı olursa oyun ilk yarıdan bitmiş sayılır.”

Ryan yakalayıcıdan gelen ilk iki işareti eliyle geçiştir-dikten sonra nihayet istediği işareti aldı. Derin nefesler alıp pozisyonunu ayarlarken ve dizlerinden yükselen kusursuz bir atış yaparken ifadesi ne kadar odaklanmış ve azimli olduğunu ortaya koyuyordu. İki harika atışın ardından hakem, “Üç ıska!” diye bağırıp elleri ve kollarıyla işaretleri verdi.

Ryan beşinci sıradaki vurucuyu da beş hızlı top ve yön de-ğiştiren atışla dışarı aldığında, stadyum garip bir sessizliğe bür-ründü. Ardından bir kez daha üç dümdüz yakıp geçen hızlı top hedefe ulaştı. Ryan vurucuya en ufak bir şans tanımamıştı.

Devre sona ermişti ve görünüşe göre Ryan derin bir çu-kurdan çıkmıştı. Ve Hawks tekrar oyuna dönmüştü.

Hem de nasıl.

Sunuculardan biri, “Görünüşe bakılırsa hepimizin bil-diği ve sevdiği Ryan Sullivan geri döndü,” derken Vicki bardaki kalabalıkla beraber tezahürat yapmaya başladı.

Oyunun geri kalanı boyunca Ryan’ın azmi ve iradesi hiçbir şekilde bocalamadı, hatta sunucular bunun onun bu-güne kadar çıkardığı en iyi oyun olabileceği konusunda gö-rüş birliğine vardılar. Onun maç ve basınla işi bitene dek

mesajını okuyamayacağını bilmesine rağmen Vicki ona mesaj atmak için ceptelefonunu çıkardı.

İşte o sırada onun yolladığı mesajı gördü: *Seni seviyorum. Unutma, bugün stüdyoda yıkıp geçeceğine dair bana söz verdin.*

Onun tatlı sert mesajına gülümsedi ve hemen karşılık verdi: *Ben de seni seviyorum. Görünüşe bakılırsa bugün bizim de yıkıp geçiyoruz. Seninle gurur duyuyorum.*

Anne, bir süre önce barmenin telefon numarasını kaydetmiş ve mutlu bir şekilde stüdyosuna geri dönmüştü. Vicki hamburgerinden tek bir ısırık almamıştı ve şu an yemek yiyemeyecek kadar heyecanlıydı. Tezgâha bir yirmilik bıraktı ve stüdyosuna neredeyse koşarcasına gitti. Çoğu sanatçı projelerinin tamamlanma sürecinin kolay olduğunu söylerdi, ancak Vicki için her zaman aksi geçerli olmuştu. Bir heykelin elinden çıkmadan önceki son günleri, tüm o kahrolası şeyi ikinci kez gözden geçirirken ve bitip tükenmez bir şekilde tekrar ele alıp üçüncü kez incelerken, bu süreç sonsuza kadar sürecekmış gibi uzardı.

Fakat *bu kez* şaşırtıcı şekilde bu son önemli adımda boalamak yerine kendini bir anda dipsiz bir esinlenme kuyusunu kazar gibi hissetti.

Aşk.

Eski kocasının o korkunç röportajda söylediklerinin doğruluğunu itiraf etmekten nefret etse de tek *gerçek* Ryan'ın aşkının onu tamamen değiştirdiği idi.

Onun kollarındayken, beraber kahkaha atarken, öpü-

şürken ya da konuşurken o kadar büyük bir aşkı *bilmek* öyle muazzamdı ki gerçekten enerjinin parmak uçlarından aktığını hissedebiliyordu.

Vicki eski kocasının bir şeyi doğru anlamasına *gerçekten* gülümsediğine inanamıyordu. Sonunda geçmişini geride bırakabilmiş ve Ryan'la güzel bir geleceğe mi adım atmıştı?

Başını eğip heykeline baktı. Bir el tamamen kaslı, diğeri kadınsı ama güçlüydü. Ellerin birbirini yakalamış gibi görünmemesine ve tutuşlarında hiçbir çaresizlik olmamasına dikkat etmişti. Sadece saf, tatlı ve *gerçek* aşk.

Birden fark etti, ilk defa artık bu heykel üstünde oylanmak, endişelenmek veya şüpheye düşmek istemiyordu.

Bitmişti. Ve iyiydi.

Gerçekten iyiydi.

Ona hafta boyunca verdiği bütün o güzel ilhamlar için Ryan'a teşekkür etmeliydi... Ve daha da uzun bir süre boyunca edeceğini umuyordu. Ryan onun çapasıydı, ona ihtiyacı olduğunda onu güvende tutmak, ayaklarının yere basmasını sağlamak için oradaydı ve buna rağmen her zaman onunla yeni maceralara, yolculuklara atılmaya da hazırdı.

Evet. *Bu* heykele vereceği isimdi. ÇAPA.

Sonraki heykelleri için aklına birbiri ardına yeni fikirler dolmuştu. Bir babanın nazıkçe bir bebeğin elinden tutması. Yaban çiçeği tarlasında el ele tutuşan bir anne ve oğul. Ryan ve kardeşleri gibi birbirine kenetlenmiş bir kız ve oğlan.

Mutluluğunu ve heyecanını onun her şeyi olan insanla paylaşmak isteyen Vicki, telefonunu çıkarmadan önce

ellerini silmek için bir bez parçasına uzandı. Ryan'ın oyun sonrası röportajını bitirdiğini umuyordu. Bütün bez parçalarının elindeki kili temizlemeyecek kadar kirli olduğunu gördüğünde ayağa kalktı ve malzeme dolabından temiz bir tomar çıkarmaya gitti.

Koridordan gelen ayak seslerini duyduğunda parmak ucunda üst rafa uzanmaya çalışıyordu.

Gelenin barmen hakkında içini dökmek isteyen Anne olduğunu düşünen Vicki, gerçekten güzel bir şey üretmenin verdiği sevinçle, arkadaşını karşılamak için gülümseyerek arkasına döndü.

Gelenin arkadaşı olmadığını çok geç fark etti.

James Sedgwick stüdyonun kapısını kapattı.

Yirmi Altıncı Bölüm

“Burs katılımcıları için düzenlenen törene katılmadığını duydum.” James bu yüzden belirgin bir biçimde halinden memnun görünüyordu. “Herkes orada, bu koca binada bizden başka kimse yok.”

Vicki kendini Ryan’a ve onun oyununa, aynı zamanda heykelini tamamlama işine öylesine kaptırmıştı ki töreni tam anlamıyla unutmuştu. “Senin müzede olman gerekmiyor muydu?”

“Gideceğim,” dedi omzunu kabaca silkerek. “Beni bekleyeceklerdir.” Genç kadının heykeline dokunmak için stüdyoda ilerledi.

Heykeline dokunmasını izlerken Vicki’nin midesi kasıldı.

“Bugünkü rövanş maçını yorumlamak gerekirse, nişanlının projen üzerinde çalışman yerine St. Louis’te onun yanında olmanı dilediğinden eminim.”

James kuşkusuz Ryan’ın uzakta olduğunu biliyordu. Ve onu köşeye sıkıştırmak için elbette koruyucusunun gitmesini beklemişti.

“Ryan muhteşem bir oyun çıkardı,” diye karşılık verdi. “Her zamanki gibi.”

“Evet, öyle olduğuna eminim. Duygularını kontrol altına alır almaz.” Onun tamamlanmış heykelini süzerken başını salladı. “Çalışmanı geliştirmen için verdiğim önerilerin hiçbirine uymadığını görüyorum. Projen tam anlamıyla bir his patlaması.” Yüzünü buruşturarak yeniden başını salladı.

Aralarında epey mesafe olmasına rağmen James daha önce pek çok kez davrandığı gibi ona karşı oldukça samimiydi. Ne var ki *bugün* bir şey farklıydı.

Vicki artık ondan korkmuyordu.

İçinde kabaran öfkeye rağmen sakinliğini koruyarak sordu: “Neden buradasın James?”

“Geçen yılın kazananı burs projesini bir milyon dolara sattı. Çoğu sanatçıya bir hayat boyu önerilenden bile daha fazla sipariş aldı. Yetenekliydi ama yeteneğini kendi başına geliştirmede. *Ben* ona yardım ettim, hem burs programı süresince hem de geleceğe dair yönlendirmelerimle. Bunu sen de yapabilirsin, Victoria.”

Vicki gülümsemesi gözlerine varmayan o güzel kadının fotoğraflarını ve eserlerinin satışıyla ilgili haberleri hatırlıyordu. Görünüşe bakılırsa açıkça kendini bu korkunç adama satmıştı.

Anthony ve James’in arkadaş olmalarına şaşmamak gerekiyordu. Birbirlerine benziyorlardı, tek fark eski kocasının James’ten bir adım önde olması ve metresi yapmaksızın onunla gerçekten evlenmiş olmasıydı.

Anthony onu kariyerini kullandığı konusunda suçlamıştı ve belki de bunda bir doğruluk payı vardı. Özellikle de o gece kendini içine düştüğü durumdan kurtarmak yerine Ryan’ı çağırdığı düşünülürse.

Mesele şu ki Ryan'dan yardım talep ettiği için bu zamana dek hep kendini suçlamıştı, belki de bunu yapmak yerine durumun sonucunu bir armağan olarak değerlendirmesi gerekiyordu. Çünkü stüdyosundaki bu pislik o kadar ileri gitmemiş olsaydı, Ryan'ı aramak için cesaretini toplamasının ne kadar zaman alacağını kim bilebilirdi ki?

Ryan'la deneyimlediği o tatlı, eğlenceli, huzur verici ve gıcnahkâr arzularla yüklü tek bir geceden dahi mahrum kalsaydı, arkadaşından yardım istemesinden çok daha büyük bir suç işlemiş olurdu.

Hâlâ işlerin ters gidebileceğinden korkuyor muydu? Elbette korkuyordu, çünkü o bir insandı.

Hatalar yapmıştı. İçgüdülerine yeterince sık güvenmemişti. Ve bu süreçte kendi kalbini kırmıştı.

Fakat tüm o şeyler gerçekleşmiş olsa dahi korkularını bir kenara bırakıp kalbini ve ruhunu ona feda edecek kadar Ryan'ı seviyordu.

Ve kendisi için.

James'e duyduğu nefreti saklamaya artık dayanamayarak, "Sonunda durumu açıklığa kavuşturmana sevindim," dedi. "Şimdi ben de senin kadar açık olacağım: Edineceğim başarı ve beğeniye kendi yeteneğimle kazanacağım, beni bir kukla gibi yönlendirdiğin için değil. Anthony'yle birlikte bana karşı oy kullandığını biliyorum. Her ikinizin de geri kalan kurul üyelerini bana karşı doldurmaya çalıştığınızı da biliyorum. Fakat bütün bunlar, dünya para verseniz de sizinle çalışmayacağım gerçeğini değıştirmeyecek."

James kaşlarını iğrenç bir biçimde hızla çattı. "O halde bunu para ve şöhet için yapma. Bunu kıymetli beyzbol

oyuncun için yap. Takımının ve hayranlarının sahte nişan haberinize bayıldığından eminim. Gerçekleri öğrendiklerinde kendilerini aptal yerine konmuş gibi hissedecekler.” Ona kötü kötü bakınca, Vicki üzerinde örümcekler geziniyormuş gibi bir hisse kapıldı. “Ryan senin için yalan söyleyebiliyorsa gerçekten buna değer olmalısın. Sana dünyaları teklif ediyorum, Victoria. Sessizliğim ve desteğim senin olabilir. Yapman gereken tek şey bunları kabul etmek.”

“Defol.”

James ona ardında kesinlikle keyif iması olmayan bir ifadeyle gülümsedi. Asıl *sahte* olan oydu.

“Gerçekten tatlısın, değil mi? Kendi yalanına nasıl inanacağını bilecek kadar tatlısın. Belirsizliğin ne kadar eğlenceli olabileceğini sana göstermek keyifli olacak. Zor elde edilir olman her zaman en eğlenceli tarafındı. Sana daha fazlasını vereceğim, Victoria. Anthony’nin verdiklerinden bile daha fazlasını.” Öfke ve kıskançlığa benzer bir ifade gözlerinde belirdi. “Seni ilk ben gördüm, biliyorsun. Yıllar önce, bir grup öğrencinin arasında seni gören bendim, ama hiçbir zaman kendimi tanıtmaya şansım olmadı. Anthony seni benden çaldı. Şimdi seni geri alacağım.”

Bu sözler üzerine kapıyı kilitledi. Boş stüdyoda duyulan kilit sesi korkutucuydu.

Vicki’nin hayatının büyük bir kısmı içgüdülerine kulak vererek –daha da kötüsü, kulak vermeyerek– geçmişti. İçgüdülerine kulak vermediği zamanlar için artık kendini suçlayamazdı. Fakat güvendiğinden daha da zeki olan zihninin derinlerindeki o sese sonunda dikkat etmeye başlaması gerçeğini kutlayabilirdi.

Şu an o ses James'in istediği şeyi hoş tavırları, kültürü, cazibesi ve parasıyla her zaman elde edebileceğini söylüyordu. Onun dışında her şeyi. Bu da ondan hayır cevabını aldığı anda buna boyun eğmeyeceği ve ölü numarası yapmayacağı anlamına geliyordu. Ona *hayır* diye haykırmaması da boş bir binada hiçbir fark yaratmazdı gerçi.

O yüzden Vicki bunun yerine kelimeleri kullanacaktı.

"Haklısın," dedi sonunda adam kendinden emin bir şekilde ağır adımlarla yanına gelirken.

Vicki heykellerle dolu masanın arkasına doğru ilerledi, bunların çoğu elleriyle ve kalbiyle şekillendirdiği son heykeline giden yolda yanlış çıkış yaptığı tasarımlardı.

"Ryan ve ben nişanlanmadık."

James'in gözleri zaferle parıltıladı. "O gece seni daha önce hiç öpmediğini biliyordum." Yeniden öfkeleni. "Beni oyuna getirdiğini gerçekten düşündün mü? Kimse benim gözümü boyayamaz, Victoria."

Vicki itirafıyla biraz zaman kazanacağını hesaba katmıştı ve öyle de olmuştu. Artık heykellerine erişebileceği yakınlıktaydı.

James ona biraz daha yaklaştı. "Şimdi ne kadar tatlı olduğunu görme sırası bana geldi."

İçini kaplayan mide bulantısına rağmen Vicki şaşırtıcı bir şekilde sakindi. Dengesini koruyordu.

Ona fırlatmak üzere ÇAPA'ya uzanırken birden duraksadı.

Bu iyi bir parçaydı, lanet olsun.

James gibi bir pislik uğruna heba edilemeyecek kadar iyiydi.

En ağır heykellerinden birini kavradı. "Profesyonel

beyzbol oyuncusu olan bir arkadaşına sahip olmanın en iyi tarafı, hedefi her zaman nasıl vuracağını bilmektir. Kafanın boyutu bunu yalnızca kolaylaştıracak.”

Ona fırlatmak için heykeli kaldırdığı an James iki eliyle birden kafasını kavradı ve patenleri varmış gibi hızla geriye çekildi.

“Bu, sana benden uzak durman için son uyarım.” Heykeli daha da yukarı kaldırdığı an James kapıya fırlayıp beceriksizce kilidi açtı.

“Seni mahvedeceğim,” diye homurdandı. Ardından tüydü.

Vicki onun gerçekten gittiğini fark ettiğinde hâlâ heykeli kafasının üzerinde tutuyordu. Ve bu kez korkuyordu.

Korkunun yerini şaşkınlığın almasını bekledi, tıpkı Ryan’la birlikte neredeyse o arabanın altında kalacakları anın ardından yaşadığı gibi. Fakat hızla çarpan kalbi ve titreyen ellerinin üstesinden gelmek yerine, kendini arınmış hissediyordu. Sonunda öfkesini dile getirmesi –ya da serbest bırakması– yılların hüsrânını içinden çekip almış gibiydi.

Bir hafta önce Ryan’a söylediği gibi, James’in davranışlarıyla ilgili ortaya atacağı iddialara insanların inanacağına garantisi yoktu. Özellikle de pislik herif büyük olasılıkla Vicki’nin ona asıldığına dair dedikoduları çoktan yaymışken. Yine de şans varsa, diğer insanları onun muhteşem tekliflerinden koruyabilirdi, en azından bunu denemek zorundaydı.

Vicki heykelini rafa yerleştirdi, ellerini gömleğine sil-di, ardından birkaç önemli görüşme yapmak için cepte telefonunu çıkardı: “Ben Vicki Bennett. Kurul üyeniz James Sedgwick’le ilgili bilmeniz gereken bazı şeyler var.”

Yirmi Yedinci Bölüm

Hawks hâlâ kazanılan ilk rövanş maçını kutluyordu, ancak herkesin bu kadar coşku dolu olma nedenlerinden biri atıcının yeteneği olmasına rağmen Ryan onların yanından ayrılmaya kararlıydı. Kız arkadaşları ve eşleriyle konuşmak için bu gibi partilerde ortadan kaybolan tiplere yıllar içinde pek çok kez şahit olmuştu.

Şimdi sıra ondaydı.

Bardan çıkar çıkmaz Vicki'nin cepte telefonunu aradı ama yanıt alamadı. Genç kadın kulaklıklarını takıp çalışıyor olsa da, telefonunu titreşimi hissedebileceği bir yere koyacağına dair ona söz vermişti. Belki de önce killi ellerini temizlemesi gerekiyordu. Ryan son birkaç gündür Vicki'nin etrafında göze batmamaya çalışmasına karşın James'in onun yokluğunu fırsat bilip bir işler çevirmesinden hâlâ endişeleniyordu.

Genç kadına sesli mesaj bırakmaya karar verdi. “Dün gece telefonu kapadığıımızdan beri seni düşünüyorum.”

Çoğunlukla da genç kadının İtalya'dan gelen teklifi geri çevirmesine izin vermesinin, bu sayede hayatına kal-

dığı yerden devam edebilmesinin ne kadar kolay olacağını düşünmüştü. Tıpkı bu zamana dek başına gelen diğer her şeyde olduğu gibi.

Fakat kolaya kaçmak değerini artık yitirmişti.

Vicki'nin aşkını kazanmak istiyordu. Kalbini kazanmak ve onu mutlu etmek için her türlü mücadeleyi vermek istiyordu.

“Seni odamda bekleyeceğim,” dedi ona alaycı bir şekilde. “Bu muhtemelen beni aramadan önce kıyafetlerini çoktan çıkarmadıysan sana zaman kazandıracak.”

Bar kaldığı otelin birkaç blok uzağındaydı, Ryan otelin ön kapısından içeri girmek üzereyken bir taksi binanın hemen önünde durdu. Taksinin kapısı açıldı ve Vicki araçtan inip kollarına doğru koşarken Ryan'ın dilekleri gerçeğe dönüşüverdi.

Genç kadın onun yanaklarına, çenesine, gözkapaklarına öpücükler kondurdu, ta ki Ryan dudaklarıyla onun dudaklarını esir alana dek. Ryan onu bırakmak, onu öpmeye son vermek istemiyordu ama yakın zamanda odasına çıkarıp onu soyacak ve onunla sevişecekti.

El ele tutuşarak otelden içeri girdiler, fakat asansörlere varamadan bir grup genç imza almak ve fotoğraf çektiirmek için Ryan'ın etrafını sardı.

Ryan tereddüt ettiğinde, “Dünya kadar vaktimiz var,” dedi Vicki.

Ryan onun elini bırakır bırakmaz, sonunda iyi geceler dileyene dek, gençlerin bitip tükenmek bilmeyen sorularını yanıtladı, onlarla fotoğraf çektiirdi ve onlara imza verdi.

Asansörü beklemelerinin yalnızca başka bir hayran akınına yol açacağını fark edince, genç kadını asansörlerin yanında-ki boş merdiven boşluğuna çekti.

Ağır metal kapı arkalarından kapanır kapanmaz, “Seninle İtalya’ya gelmek istiyorum,” dedi ona.

Vicki kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarına doğru fısıldayarak konuştu. “St. Louis’te seninle bir merdiven boşluğunda dururken kim İtalya’ya gitmek ister ki?”

Ryan elbette onu öpmek zorunda kaldı. Ve bu öpücük elbette daha yakın olabilmeleri için onu hızla gri boyalı duvara yapıştırmasıyla son budur.

Genç kadın ona bakarak gülümsediğinde, Ryan onun San Francisco’ya döndüğünden beri gözlerinde gördüğü gölgelerin sonunda dağıldığını fark etti.

“Uğruma pek çok şeyden vazgeçmenin benim için ne kadar anlamlı olduğunu bilmiyorsun,” dedi Vicki. “Ama bunu yapmana gerek yok. Ne olursa olsun, bu kez değil.”

“İstedüğün şey İtalya’da önde gelen bir müzede misafir sanatçı olmak. Benim elime bu zamana dek pek çok fırsat geçti. Eğlenceliydi ama şimdi sıra sende. Hayatın boyunca belki de bir kez eline geçecek olan bir şansı neden geri çeviresin ki?”

“Çünkü istediğim şeyi sonunda buldum, Ryan. Her zaman ne istediğimi buldum.” Onun dudaklarına bir öpücük daha kondurdu. “Sen güçlüsün, ben yumuşak. Sen kalabalığı seviyorsun, bense kalabalığı gördüğüm an başka istikamete doğru koşmak istiyorum. Sen rahatsın, bense bir

şeylere ulaşmaya çalışmak için her seferinde kendimi paralıyorum. Bu sebepler yüzünden asla bir çift olamayacağımızı düşünmüştüm. Ama yanıldım, çok yanıldım.” Parmak uçlarını onun çenesinde gezdirdi. “Birlikte bu kadar uyumlu olmamızın nedeni farklılığımız.”

“İki yarım bir tam eder.”

“Kesinlikle.” Ona bakarak gülümsedi. “İşte bu yüzden seni istiyorum, Ryan.”

“Sana aitim. Sonsuza dek. Ve sen İtalya’ya gitmeyi hak ediyorsun.”

“Hak ettiğimi biliyorum.”

Ryan onun gözlerinde beliren, sonunda kendi yeteneğinin farkına vardığını ortaya koyan ifade karşısında büyülenmiş hissetti.

“Hayatım boyunca kariyer ve itibar arayışında oldum. Eski kocam bu arayışımı besledi, hem başarının her zaman erişilmez görüldüğü evli kaldığımız süreçte, hem de boşanmamızın ardından yanıldığını, hakkımda ne kadar yanlış düşündüğünü ona göstermek istediğim süreçte. İtalya’dan teklif alışımin hayatımın en muhteşem anı olması gerekirdi. Fakat bu fark edildiğimi, istendiğimi ve saygı duyulduğumu hissetmemi sağlarken, sonunda içimdeki o sese kulak vermeye başladım.”

Duraksadı ve elini onun göğsüne, kalbinin üzerine koydu. “Her seslenişinde *sen* varsın, Ryan. Gerçek –*gerçeğim*– şu ki İtalya’dan gelen teklif sadece bizi birlikte yürüyeceğimiz gelecekten uzaklaştıracak.”

“Peki İtalya’dan gelen teklifi değerlendirmek yerine San Francisco bursunu kazanmak seni mutlu edecek mi?”

“Aslına bakarsan...” diye bilgilendirdi onu Vicki bir kaşını kaldırarak. “O bursu kazanamayacağımdan oldukça eminim.”

“James ve Anthony’nin canı cehenneme. Projen harika. Diğer kurul üyeleri bunu hak ettiğine inanacaklar.”

Vicki yüzünü buruşturdu. “James bugün stüdyoma geldi. Bana başka bir çekici teklifte bulundu.”

“Bu kadar yeter!” diye patladı Ryan. “Onu öldüre...”

“Ona bir şey yapmana gerek yok. Ben çoktan yaptım.”

Vicki ona her şeyi kelimesi kelimesine, en ince ayrıntısına dek anlattı. Ve sonra Ryan’a diğer kurul üyeleriyle yaptığı konuşmaları –onlara James’in ne yaptığından ve büyük ihtimalle pek çok kadına da aynısını yaptığından bahsettiğini– açıkladı.

“Bugün projemi tamamlarken uzun ama çok uzun zamandır bildiğim, ama bir ara aklımdan çıkmış olan bir şeyi hatırladım. Bay Barnsworth’ün dersinde elime ilk kez kil hamuru aldığım andan beri kili parmaklarımla şekillendirme hissini seviyorum. Bunu hissettiğim sürece her zaman mutlu olacağım... Bir garajda kaniş heykelleri yapıyor olsam bile... Ya da kapısının üzerinde büyük ve kalın harflerle adımın yazdığı zevkli bir sanat stüdyosunda suyu şekillendirmeye çalışıyor olsam bile.” Gülümsemesi göz alıcıydı. “Hayatım boyunca arzu ettiğim her şey, hayatım boyunca aradığım her şey hep oradaydı. İçimde.” Ryan kalbinin onun avcunda atıldığını hissedebiliyordu. “Ve sende.”

F

“Ağırdan almak istediğini biliyorum,” diye söze başladı Ryan, ama daha bu kelimeler ağzından çıkar çıkmaz genç kadının ensesine uzanıp kolyesini çıkarmış ve bir dizi üzerine çökmüştü.

İki dizinin değil.

Bir dizinin.

Ryan’ın adı dilinin ucunda olmasına rağmen ağzı açık kalan Vicki tek kelime edemedi.

“Kaliforniya’ya geri dönmenin üzerinden yalnızca bir hafta geçtiğini biliyorum. Usulüne uygun yalnızca iki randevuya çıktığımızı biliyorum. Tamam, aslında bir, önceki gece kıyafetlerini çıkarıp sana stüdyonda sahip olduğum için o sayılmayabilir. Ve şu an bir St. Louis otelinin kirli merdiven boşluğunun ortasında durduğumuzu da biliyorum.”

Vicki’nin dudaklarından sonunda bir kahkaha sıyrıldı.

Çünkü Ryan şu an bir dizinin üstüne çökmüş olsa da hâlâ onun arkadaşıydı.

En yakın arkadaşı.

Ve Ryan onu hâlâ güldürüyordu... İçini alev alev yakarken bile.

“On beş yılımı zaten sensiz geçirdim. Artık bir anı bile boşa harcamak istemiyorum. Sen hayatım boyunca aradığım her şeysin. Sen benim hayatım boyunca istediğim her şeysin.” Ryan genç kadının heykelinin hayat bulduğu kenetli ellerine baktı. “O gece, evimin dışında suda el ele tutuş-

tuğumuzda hissettim, Vicki. Öyle ki hiçbir şey, uçurumları döven suyun gücü bile aramızdaki bağ kadar kuvvetli değil. Bundan böyle bizi hiçbir şey ayıramayacak. Ne işimiz, ne aradaki kilometreler, ne de adi piç kuruları. Beni yaşayan en mutlu adama dönüştür. Bana benimle evleneceğini ve bu yüzüğü takacağını söyle.” Dudakları bir diğer güzel gülümsemeyle kıvrılınca genç kadının yine nefesi kesildi. “Bu kez o kişinin gerçekten ben olmama izin ver.”

Vicki bu kez sol elinin yüzük parmağını Ryan’a uzattı, platin halkanın soğuk yüzeyi ısınmış tenine değerken ürperdi ve sonra yüzünü avuçları arasına alıp onu öptü.

“O kişi hep sendin, Ryan. Ve her zaman o kişi olacaksın.”

Bir an sonra Ryan onu kollarının arasına aldı ve basamakları neredeyse koşarcasına çıkmaya başladı.

Vicki, “Odan kaçınıcı katta?” diye sorarken kahkaha attı.

“Onuncu.”

Onu kollarında taşıyarak onuncu kata çıkarma çabasını düşününce genç kadın kahkahalara boğuldu, yine de tanıdığı en kararlı adamı durdurmaya çalışmaması gerektiğini biliyordu.

Ryan’ın onu bu kadar kolay bir şekilde onuncu kata çıkarmasına elbette şaşırmadı.

Odasının kapısını iterek açarken genç adamın nefesi bile kesilmemişti.

Buna karşın Vicki’yi asıl şaşırtan şey, Ryan’ın onu yatağa bırakıp o her zamanki hükmedici ses tonuyla ona orada kalmasını söyledikten sonra bir telefon görüşmesi yapmak için ön tarafa geçmesiydi.

Onun ne işler çevirdiğini merak ederken kalbi beklentiyle hızla çarpmaya başlayan Vicki birkaç dakika sonra odanın kapısının tıklatıldığını, sonra da Ryan'ın alçak sesle birine teşekkür ettiğini duydu.

Yanına geri döndüğünde Ryan'ın bakışları ahlaksız bir yoğunlukta idi, ellerini de arkasında saklıyordu. “Beraber olduğumuz ilk gece *ne yapmak* istediğimi anımsıyor musun?”

“Her şeyimi görmek?” dedi Vicki emin olamayarak, çünkü ilk sevişmelerinin üzerinden bir hafta geçmişti ve deneyimlediği hislerden, dahası aldığı zevk yüzünden o gece epey bulanıktı.

Ryan'ın attığı kahkahanın şehvetli tınısına bayıldı.

“Aklımı okumada hep yetenekliydin,” diyerek takıldı ona Ryan. “Şimdi kıyafetlerini çıkar, sonra sana göstereceğim.”

Karşı duvarın önünde duran kanepeye otururken ellerinin arasında tuttuğu şeyi hemen sakladı.

O hafta defalarca sevişmelerine rağmen Vicki onun karşısında soyunmak gibi ilişkilerinde pek çok ilk olduğunu fark ederek şaşkına döndü. Bunu dün gece telefonda yapmıştı, ama bu kez farklıydı. Bu zamana dek ona yardım edemeden kıyafetlerini yırtarcasına çıkaran hep Ryan olmuştu.

Doğal olarak çekindiği için, uçağa binmeden önce değiştirmedikleri kıyafetinden –taytı ve kolsuz yeleğinden– hızla kurtulup yatağa gelmesi için ona yalvarabilirdi. Ama bu ikisi için de adil olmazdı.

Yataktan yavaşça kalktı ve odanın karşı tarafına, onun tam önüne doğru yürüdü. Her adımıyla Ryan'ın bakışları bi-

raz daha ısındığında ise Vicki içinde büyüttüğü stresin yerini mutluluğa bıraktığını hissetti.

Ryan ona aitti.

Ve o da Ryan'a.

Bakışlarını ondan ayırmadan gömleğini bel kısmından tutup göğüslerine doğru yavaş yavaş kaydırmaya başladı. Gömleği kafasından çıkardığında ve siyah dantelli sutyeni gözler önüne serildiğinde Ryan'ın nefesi kesildi.

“Muhteşem, Vicki. Muhteşemsin.”

Gömleği bir köşeye fırlatırken Vicki gülümsüyordu. “Bekle,” diye takıldı ona. “Dahası var.”

Başparmaklarını taytının bel kısmına geçidi ve bir an sonra taytı sutyeniyle uyumlu külotunu açığa çıkaracak şekilde kalçasına doğru sıyırdı. Taytı daha da aşağı indirip içinden çıkması bir oldu. Ryan iki eliyle onun kalçasını kavradı ve onu kendine doğru çektikten sonra karnına, kalça kemiklerine ve sonra dantelli dokunun üzerinden kadınlığına öpücükler kondurdu.

Genç kadın şimdiden nefes nefese kalmıştı ve Ryan külotun arasından iki parmağını içine kaydırınca nefes alıp verişisi daha da hızlandı. Bir an sonra kendini kanepede uzanırken buldu ve Ryan öpüşebilmeleri, dahası birbirlerine sürtünebilmeleri için üzerindeki yerini çoktan almıştı.

Belki de gençken birbirlerine âşık oldukları için Vicki, birkaç adım ötelerinde yatak olmasına rağmen birbirinden ayrılamayan iki azgın ergen gibi kanepeye devrilip sevişmelerine bayıldı.

Ryan onun sutyenini ve külotunu çıkaracak kadar yerinden doğruldu, fakat genç kadın çıplak kalır kalmaz onu kollarının arasına almak yerine ona uzun uzun baktı.

“Bana ait olduğuna inanamıyorum.” Fısıldayarak dile getirdiği bu sözler şaşkınlıkla doluydu.

Saf, bitip tükenmek bilmeyen bir arzuyla.

Ve Vicki’nin içini kaplayan bir aşkla.

“Her zaman...” diye fısıldadı Ryan’a. “Sonsuza dek seninim.”

Vicki daha fazla öpebilmek için onu kendine doğru çekerken dirsekleri sert bir şeye temas etti.

Soğuk ve ıslak bir şeye.

“Bunun için özür dilerim,” dedi Ryan genç kadının dirseğini kaldırıp öperken. “Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum.” Sakladığı yerden bir şampanya şişesi çıkardı. “Sürpriz.”

Vicki ona gülümseyerek karşılık vermeye çalıştı ama tek düşünebildiği Ryan’ın bu sürprizle ne yapmayı planladığıydı. Sersemleyerek ve beklentiyle onun becerikli parmaklarıyla şişenin mantarını itmesini izledi. Mantar fırlayıp şampanya göğüslerine doğru fışkırdığındaysa soğuk, köpüklü damlalar tenine yayılırken kahkahalara boğuldu.

“Bunu bilerek yaptın, değil mi?”

Hinzır sırtışını görünce cevabını anladı ve Ryan dudaklarını onun hassas tenine değdirip her damlayı emmeye başladı. Epey hassas bir noktayı bulup diğerine geçtiğindeyse Vicki ellerini saçlarının arasına daldırıp onu daha da kendine doğru çekti.

Ryan sonunda gözlerinde yoğun bir ifadeyle ona bakmak için kafasını kaldırdı.

“Sanırım artık başlamaya hazırız.”

Henüz başlamamış mıydı?

Ah Tanrım... Bu otel odasından asla tek parça halinde çıkamayacaktı.

Ve bu umurunda bile değildi.

F

Ryan onunla geçirdiği her anın tadına varmak istiyordu. Vicki'nin hak ettiği şekilde sevildiğine inanması onun için her şey demekti.

Bir parmağını usulca göğüslerinin arasından göbek deliğine doğru kaydırды. “Bir kadının bu bölgesine ne dediklerini biliyor musun?”

Gözleri şehvetle kocaman açılan Vicki başını salladı.

“Şampanya hattı.”

Genç kadının güzel dudaklarından hafif bir inleme çıkınca Ryan onu öpmek zorunda kaldı. Vicki dilini emerek karşılık verdiğindeyse ona oracıkta sahip olup şampanyanın geri kalanını unutma noktasına sürüklendi. Fakat onunla hızlı ve ateşli bir şekilde sevişeceği bir ömür vardı önünde.

Bu gece ona ilgi göstermek istiyordu. Onu el üstünde tutmak.

Aşkıyla onu kutsamak.

Genç kadının kollarını sırayla başının üzerine kaldırdı ve ellerinin kanepenin kolunu kavramasını sağladı. Vicki'nin sırtı bedenini hafif kavislendirecek şekilde kıvrıldı.

Ryan ona, hayatının yarısını bekleyerek geçirip sonunda sahip olduğu kadına uzun uzun baktı.

“Mükemmel.”

Her bir göğüs ucunu hızla emerek sonunda şişenin kalanını onun üzerine boşalttı. Göğüslerinin arasına dolan şampanya bir an sonra tatlı bir biçimde usulca göbek deliğine doğru akmaya başladı.

İnleyişinin odada yankılanmasının ardından Ryan eğildi ve diliyle tatlı, köpüklü sıvının izini sürdü. Kalça kemiklerini sırayla yalarken, elleri kanepenin kolundan kayıp yeniden saçlarının arasına dalan Vicki onun dudaklarına uzanmak için kıvranmaya başladı.

Bir an sonra Ryan onu kanepeden kaldırdı. Elinden geldiği kadar yavaş olmaya çalışıyordu.

Buna karşın yine de *hızlı* olmasıyla tanınıyordu.

Genç kadını kolları yatak başlığına ulaşacak şekilde yatağa yatırdı. Ardından derinlerine gömüldü ve genç kadın onun adını sayıklarken Ryan hâlâ onun gözlerinin içine bakıyordu.

“Tanıştığımız gün, üzerine serildiğimde, senin *o kişi* olduğunu biliyordum.”

Vicki ona bakarak gülümsedi ve şu an, lise çimenliğine beraberce uzanmalarının ardından geçen tüm o yıllardan sonra çok ama çok daha güzel görünüyordu.

“Ben de.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

Dört gece sonra Vicki ve Ryan burs ödülleri töreni için San Francisco Modern Sanat Müzesi'ne el ele girdiler.

“O pislik herif burada,” dedi Ryan öfkeden titreyen alçak bir sesle.

O yalnızca en yakın arkadaşı ve nişanlısı değil aynı zamanda bir Sullivan'dı. Onu her zaman korumak, her zaman onun intikamını almak isteyecekti, özellikle de ilk kocası söz konusu olduğunda.

Anthony alanın karşı tarafından yanlarına doğru gelirken Vicki onun elini sıkıca tuttu. “Burada olmasından memnunum.” Ve bu doğrudu. Eski kocasını yeniden görme fırsatı eline geçtiği için minnettardı. Bu sayede onu ait olduğu yerde bırakma şansını değerlendirebilirdi.

Geçmişte.

Fakat eski kocası yanlarına ulaşmadan güzel bir kadın Vicki'nin yanına gelerek, “Siz Vicki Bennett misiniz?” diye sordu.

Vicki daha önce tanışmasalar da onu hemen tanıdı. Bu James'le fotoğrafını gördüğü kadındı. Milyon dolara ruhunu sadist bir şeytana satan kadın.

“Evet, ben Vicki.”

“Ben de Kris. Zamanında...” Kadın kelimelerini seçmeye çalışarak duraksadı. “James’le çalışmıştım. Geçen yılın heykel ödülünün kazananıyım. Az önce muhteşem bir haber aldım, James burs kurulundan çıkarılmış. Aslına bakarsan, bu müze kurulu da dahil olmak üzere tüm görevlerinden geri çekilmiş.” Vicki ona cevap veremediğinden devam etti. “Normalde böyle şeyler yapmam ama...” Güçlü heykeltıraş kollarıyla ona beklenmedik bir şekilde sıkıca sarıldı. “Yapma cesareti gösteremediğim bir şeyi yaptığın için teşekkür ederim.”

Vicki son birkaç gün boyunca St. Louis’te Ryan’ın ilk rövanş maçı setini izlerken bir yandan da zamanının çoğunu bazı kurul üyeleriyle telefonda konuşarak geçirmişti. Her seferinde James’le yaşadıklarıyla ilgili ayrıntıları anlatmak zorunda kalmıştı, ta ki Ryan’la eve dönmek için uçağa binmek üzereyken Anne arayıp ona James’in kovulduğu haberi verene dek.

Kadın geri çekilirken gözleri bastırmaya çalıştığı yaşlarla parlıyordu. “Bana yardım etme teklifini asla kabul etmemeliydim. Şu an sahip olduğum her şey midemi bulandırıyor. Buradan ayrılacağım ve yaptığım hatayı bilmeyen insanların olduğu bir yerde yeni bir başlangıç yapacağım.”

Vicki son birkaç gün boyunca İtalya’dan gelen teklife epey kafa yormuştu, ama önündeki tabloya nasıl bakarsa baksın –Ryan’ın istekli tavrına rağmen– yeniden Avrupa’da olmayı hayal dahi edemiyordu. Birden, müze yöneticisine tam olarak ne diyeceğine karar verdi.

“İtalya’daki bir heykel müzesinin bir yıllığına bir misafir sanatçı aradığını duydum geçenlerde. Bu ilgini çeker mi?”

Kadının gözleri kocaman açıldı. “Sen ciddi misin? Bir dakika bile düşünmeden uçağa binip İtalya’ya gidebilirim. Beni San Francisco’ya bağlayan tek bir şey dahi kalmadı.”

Oysa Vicki için hayati önem taşıyan her şey buradaydı.

Bilgi aktarımının ardından Vicki ödül töreni biter bitmez İtalya’daki müzeyi arayacağına dair ona söz verdi ve sonunda kadını Ryan’la tanıştırmadığını fark etti.

“Kris, bu benim nişanım Ryan Sullivan.”

Vicki onun selam verirken Ryan’ı yiyecekmiş gibi görmeyen tek kadın olduğuna yemin edebilirdi. Ve bu kadından daha da hoşlanmasını sağlamıştı.

Kadın yanlarından uzaklaştıktan sonra Ryan’a döndü. “Misafir sanatçı olarak müzede kabul görmesini gerçekten istiyorum.”

Ryan onu yakınına çekti. “İnanılmazsın.”

“Onun buna ihtiyacı var. Benimse yok.”

Ryan onu öpmek için eğildiği sırada Anthony’nin tam önlerinde dikildiğini fark ettiler.

“Yerime geçen kişiyle tanışma fırsatını sonunda yakaladım sanırım.”

Tokalaşmak için elini Ryan’a uzatırken eski kocasının yüzünde, Vicki’nin sahte olarak adlandırdığı geniş bir gülümseme belirdi.

Vicki tanıştığı an eski kocasının ellerine çekilmiş olsa da şu an, iki adamın tokalaşmasını izlerken, Anthony’nin elinin ne kadar küçük ve soluk renkli olduğunu fark ederek şaşırdı.

Anthony kızgın olmadığını vurgulamak istercesine yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. Artık ona hiçbir

şey ifade etmediğinden Vicki onun iyi eski koca rolünü oynamasına izin vermekte şaşırtıcı bir şekilde hiç zorlanmadı.

Özellikle de Anthony'nin onu yeniden incitemeyeceğini bilirken.

“Hayır,” dedi ona inanılmaz keyifli bir ses tonuyla. “Ryan senin yerine geçmedi. Senin gibi birini asla bulamayacağımı söylerken yanılmıyordun, Anthony.” Bunun üzerine tüm ilgisini sevdiği adama yöneltti. “Sen benim için katbekat daha özelsin, Ryan.”

Vicki müzenin orta yerinde iriyarı, güçlü, muhteşem, profesyonel bir beyzbol oyuncusu olan nişanlısına dudaklarını sunarken, Anthony'nin bu anı izlemek zorunda kalmasından az da olsa keyif almadan edemedi, ah, ne de olsa sadece bir insandı...

Sonunda nefes almak için ayrıldıklarında, Anthony geri kalan kurul üyeleriyle birlikte sahnedeki yerini almıştı. Bu gece bir ressam, bir fotoğrafçı, bir grafik tasarımcısı, bir kıyafet tasarımcısı, bir medya tasarımcısı ve bir heykeltıraş burs verilecekti.

Kazananları teker teker açıklamaya başladıklarında Vicki alkışlarken ellerinin sızladığını hissetti, özellikle de Anne'in ismi dile getirildiğinde. Yalnızca muhteşem kıyafet tasarımları sayesinde değil, aynı zamanda yaratıcılığını konuşturduğu tüm o kumaş desenleri sayesinde.

Anne sahneden ona göz kırpınca, “Bu gece buraya geldiğimiz için çok mutluyum. Onun kazandığı anı kaçırmak istemezdim,” dedi Vicki sevgilisine sıkıca sarılarak.

Sonunda sıra Vicki'nin kategorisine geldi ve Anthony elinde kalın, beyaz bir zarf tutarak öne çıktı.

“Bu seneki burs kuruluna katılmam teklif edildiğinde onur duydum. San Francisco’nun açık havasındaki büyüleyici esans yalnızca bölgenin ekmeğini emsalsiz kılmıyor, aynı zamanda bunun hepinize tesir ettiğini de görebiliyorum. Otuz yıldır benzer yarışmaları değerlendirmek üzere davetler aldığım düşünülürse, böylesi etkileyici bir grup projeyle hiç karşılaşmadığımı itiraf edebilirim.”

Vicki bunun gibi yarışmaların Anthony’nin parladığı yerler olduğunu kabul etmek zorundaydı. Eski kocası sahne de hem kendine aşırı güvenli, hem de övgüde aşırı cömertti. Gerçek şu ki telafi edici özellikleri olmasaydı, onunla hiç evlenmemiş olabilirdi. Anthony’nin onu sevdiğinden kuşku duymuyordu. Yalnızca onu doğru şekilde sevme yeterliliğini gösterememişti.

“Her kurul üyesi kazanan heykelin hisleri uyandıran, riskli bir eser olsa da güzel ve yetenekli bir şekilde yapıldığı kanısında hemfikir. Sizlere bu yılın heykel bursu kazananı Victoria Bennett’i takdim etmekten mutluluk duyuyorum.”

ÇAPA kürsünün yanındaki bir masaya yerleştirilip diğer bir spot lambayla aydınlanırken Ryan eğilip onun kulağına fısıldadı: “Düşündüğüm gibi. İnanılmazsın.”

Vicki kendini bu ana hazırlamamış, James ve Anthony’nin oylamasıyla bursu kazanma şansını yitireceğini düşünmüştü. Ryan ellerini onun beline koyup, “Git ve sahnede parla. Bu kez sıra sende,” dememiş olsaydı muhtemelen orada ağzı şaşkınlıktan açık kalmış bir halde dikilmeye devam edebilirdi.

Sahneye çıkarken alanda sağır edici alkış sesleri yükseldi. Vicki sonunda kendine inanmayı öğrendiği için artık buna

ihtiyaç duymuyor olsa da uzun bir süre boyunca onay görmeyi beklemişti, o yüzden bu yine de iyi bir his veriyordu.

Gerçekten iyi bir his.

Anthony'den zarfı ve küçük sevimli heykeli aldı. Onlarca insanın önünde konuşma konusunda hiçbir zaman rahat olamamıştı, fakat bu gece Ryan'ın –ve edindiği arkadaşlarının– varlığı onu neşelendirirken, daha önce hiç olmadığı kadar kendini sakın hissediyordu.

“Prag'dan San Francisco'ya gelmek için neden uçağa bindiğimi tamamen bildiğimi sanıyordum. Bu bursu istiyordum, elbette, ama daha da ötesinde bu bursa ihtiyaç duyduğuma inanıyordum.”

Uzun bir an elindeki heykele ve zarfa bakmasının ardından bakışlarını bu geceyi aklına kazımak isteyerek önemli küratörlerin, koleksiyoncuların ve burs adayı olan sanatçıların oluşturduğu kalabalığın arasında gezdirdi.

“Ama yanılmışım.”

Bakışlarını sahnede arka tarafında duran Anne'e çevirdi. “San Francisco güzel dostluklar kurmamı sağladı.” Seyircilere dönüp Ryan'a baktı. “Aşkı bulmak için geçmişe dönmemi sağladı.” Ryan'ın gönderdiği öpücüğü yanağında hissettiğine yemin edebilirdi. “Ve yeteneğimi keşfetmemi sağladı.” Elini ÇAPA'nın üzerinde gezdirdi. “Burada yarattığım eserimle gurur duyuyorum. Gerçekten gurur duyuyorum.”

Destek verdikleri için kurul üyelerinin hepsine gülümsedi. “Bu senenin kazananı olarak beni seçtiğiniz için teşekkür ederim, fakat korkarım bu bursu kabul edemeyeceğim.”

Dönüp elinde tuttuğu heykelle zarfı Anthony'ye uzattırken ve ÇAPA'yı alırken eski kocası, Vicki ona onu terk

ettiğini söylediği zamanki kadar şaşkın görünüyordu.

Vicki bu bursun kariyeri için işe yarayacağını biliyordu, fakat şu andan itibaren kariyerinin James'in onu içine çekmek istediği karanlığın bir hatırlatıcısı olmasını değil, tutkuyu ve neşeyi yansıtmamasını istiyordu.

Eline başka fırsatların geçeceğine inanıyordu. Ve o zamana kadar...

Ryan'ın iki yana açık kollarına koştı ve kazanan heykelinin aralarında sıkışmasına sebep olacak şekilde ona sarıldı.

“Seni eve bırakabilir miyim?”

Bir anda arkadaş olmuş –ve hayatlarının geri kalanını birlikte geçirecek olan– iki genç gibi aradan geçen yıllar ortadan kayboldu.

“Elbette,” dedi Vicki. “Gitmen gereken başka bir yer yoksa.”

Ryan kolunu onun omzuna atıp onun yanında yürümeye başladı. “Hiçbir şey yeni bir arkadaşla takılmaktan daha önemli değil.”

Salonun karşı tarafına ulaştıkları sırada Vicki ceptelefonunun titrediğini hissetti. Telefonunu çantasından çıkarmak için elinde tuttuğu heykeli Ryan'a verdi. Ekrandaki ismi görünce şaşırdı.

“Arayan Smith. Neden beni aradığına dair bir fikrin var mı?”

Ryan başını salladı. “Yok. Bana bir şey söylemedi.”

Vicki telefonu açtı. “Merhaba, Smith. Ryan'a ihtiyacın varsa, yanımda.”

“Aradığım sensin Vicki ve sana ulaştığıma gerçekten çok memnunum. Yarın sabah erkenden sete uğrama şansın

olur mu? Set tasarımcımla birlikte filmde kullanacağımız parçalarla ilgili senin fikrini almak istiyoruz.”

Vicki eski kocasıyla ilgilenirken ve bursu geri çevirirken oldukça sakindi. Ne var ki şu an başının döndüğünü ve parmak uçlarının sızladığını hissediyordu.

Bu hissi biliyordu.

İlham.

“Sizinle görüşmekten mutluluk duyarım, Smith. Sunduğın fırsat için teşekkürler.”

“Sunduğum fırsatı kabul ettiğin için asıl ben teşekkür ederim. Görüşmenin detaylarını sana mesaj atarım. Tarzını temsil eden bir parçayı mutlaka yanında getir, anlaştık mı?”

Vicki sevgilisinin kolları arasında duran heykeline baktı. “Anlaştık. Yarın sabah görüşürüz.”

“Yeni filminde Smith ve onun set tasarımcısıyla çalışacağım. Bu konuda hiçbir fikrin yok muydu gerçekten?”

Genç kadın ceptelefonunu çantasına koyunca, “Güven bana,” dedi Ryan ve ona ÇAPA’yı geri verdi. “Smith filmlemini kimseye iyiliği dokunmayacağı kadar çok ciddiye alır. Seni filminde istiyorsa bu kesinlikle en iyisi olmandan kaynaklanıyor.”

Vicki onun dudağına bir öpücük kondurmak üzereyken, gri saçlı bir adam karşılarında belirdi. “Bayan Bennett, kendimi tanıtmama izin verin lütfen. Ben Sausalito’daki Marina Galeri’sinin küratörüüm. Eserinizle ilgileniyoruz.”

Bunun üzerine Ryan, genç kadın dikkatleri üzerine çekip takdir görürken, Vicki’nin yanında gururla dikilmeye başladı.

Sonsöz

Üç hafta sonra...

Tüm ekip Smith'in evindeydi ve hiçbir şey Smith'i kız ve erkek kardeşlerinin, onların önem verdiği kişilerin, çocukları, manevi çocukları ve köpekleriyle yarattığı kargaşayı arkasına yaslanıp izlemekten daha fazla memnun edemezdi. Yalnızca Detroit'te maçı olan Ryan ve haliyle Vicki burada değildi.

"İşte bu, millet!" diye bağırdı Lori. "Bu atışı çakarsa Dünya Ligi'ni kazanıyoruz!"

Ryan yakalayıcının işaretini alıp ilk iki atışı yaparken köpekler bile sessizliğe gömüldüler. Üçüncü atışta Ryan pozisyonunu aldı ve öyle hızlı bir top fırlattı ki vurucu tam anlamıyla şaşkına döndü.

"Üç ıskala!"

Yedek kulübesindeki Hawks oyuncuları yerlerinden fırlayıp oyun alanında birbirinin üzerine atlarken, tüm ilgisi tribünde bulunan Vicki'nin üzerinde olan Ryan ona bir öpücük gönderdi.

Lori Megan ve Summer'a sarıldı. Chase ve Chloe aralarında Emma'yla birlikte dans ettiler. Marcus ve Nicola bu zaferi bir öpüşme bahanesi olarak değerlendirdiler. Summer'ın kanişi Smith'in paha biçilemez Aubusson kilimlerinden birinin ortasına çişini yaparken Zach ve Heather aşırı heyecanlı köpeklerini sakinleştirmeye çalıştı. Jake ve ikizlere hamile olan Sophie koltukta oldukları yerde kaldılar ve herkes sarılıp bir beşlik çıkmak için onların yanına gitti.

Smith annesi Mary'yle mutfakta dans etti. Şarap soğutucusundan beraberce Marcus'un ürettiği en iyi şampanyalardan birkaç şişe ve Sophie ile Summer için bir çift elmalı soda çıkardılar.

Şampanyaları patlatırken daha da neşelendiler. Her kadeh Smith'in mutfak tezgâhına taşacak kadar köpükle doluğunda ve herkes eline bir kadeh aldığıında Lori, "Ryan'ın Dünya Ligi'ni kazanmasına!" dedi.

"Ve Vicki'nin kalbini kazanmasına," diye ekledi Sophie anlamlı anlamlı.

Herkes buna kadeh tokuşturdu, ardından yerlerine geçip keyif çatmaya başladılar.

"Pekâlâ..." dedi Chase kadehini bırakıp tapılası küçük kızını dizlerinin üzerinde dengede tutarken. "Rol dağılımı nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor," dedi Smith. "Tatiana Landon'la sözleşme imzaladık."

"*Midnight Lake*'de harikaydı," dedi Chloe.

"Ve röportajlarında da oldukça sevimli görünüyor," diye ekledi Heather.

“Bana kalırsa güzel bir kadın,” dedi Summer. “Onunla tanışabilir miyim?”

Smith küçük kızın saçını karıştırdı. “Elbette tanışabilirsin.”

Ailesi haklıydı. Tatiana yetenekli, sevimli ve yirmi bir yaşında güzel bir oyuncuydu.

Tuhaf, öyle ki anlaştıklarından beri onu ikinci kez düşünmemiştii bile.

Hayır, aklından çıkaramadığı Tatiana’nın ablasıydı.

Valentina Landon kız kardeşini bir bekçi gibi kolluyor ve açıkça Smith’e zerre güvenmiyor ya da ondan zerre hoşlanmıyordu.

Smith bu zamana dek bir kadının asla işinin önüne geçmesine izin vermemiştii. Ve sonunda, doğup büyüdüğü topraklarda bir film çekip bu filmin başrolünde yer alacağı düşünülürse, konsantrasyonunun hiç olmadığı kadar yoğun olduğu söylenebilirdi.

Buna rağmen, kanişinin kilimin üzerine bıraktığı pisliği temizlemeye çalışan Summer’a yardım etmek için mutfaktan bir parça kâğıt havlu alıp dizlerinin üzerine çökerken, bunların hiçbirii onun Valentina Landon’ın gardının altında saklı olan şeyi merak etmesine engel olmuyordu.

F

*Bazıları için uğrunda
mücadele etmeye değen
tek şey, aşktır*

*Bazıları için
uğrunda mücadele
etmeye değen
tek şey, aşktır*

“Nora Roberts’tan sonra
hiç kimse, her kitabıyla
böylesi bir başarı yakalayan,
romantik bir geniş aile
serisi kaleme alamamıştı.
Bella Andre kesinlikle okuru
hayal kırıklığına uğratmıyor.”

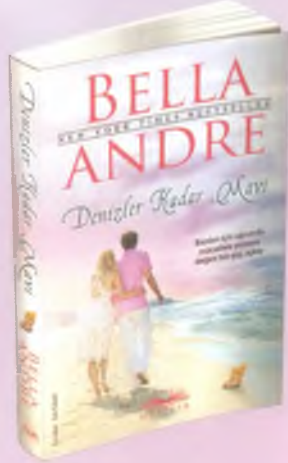
Revolving Bookcase

“Bella Andre’nin romanları
üzerimde her zaman
canlandırıcı bir etki yaratıyor.
Kitaplarını okumak benim
için büyük zevk.”

Maya Banks

“Ateşli ilişkilerin ve hassas
kalplerin kusursuz birleşimi.”

Barbara Freethy

BELLA
ANDRE
Denizler Kadar Mayı

The New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarlarından Bella Andre, dünya çapında her zaman ilk sıralarda yer alan romanlarıyla üç milyondan fazla satış rakamına ulaşarak geniş kitlelerce tanınmayı başardı. Yazarın kitapları, *Cosmopolitan* dergisinde iki kez “Red Hot Reads” listesine girdi ve dokuz dile çevrildi.

Uzun Yağmurlardan Sonra ile başlayan “Sullivan” serisi, Brezilya’da en iyi yirmi kitap listesinde yer aldı.

Zamanını Kuzey Kaliforniya şarap bölgesi ile Adirondack Dağları’ndaki yüz yıllık ağaç ev arasında geçiren Bella, evli ve iki çocuk annesidir.

BELLA ANDRE

Denizler Kadar Mavi

*Bazıları için uğrunda mücadele etmeye değen
tek şey, aşktır*

Seramik sanatçısı Vicki, bir burs projesi için San Francisco'ya gider. Ancak kurul üyelerinden birinin sevimsiz davranışları onu rahatsız eder ve kendini ondan koruma ihtiyacı duyar. Yardım isteyebileceği tek bir kişi vardır: her tür meseleyi kolayca çözüme ulaştıran arkadaşı Ryan Sullivan!

Ryan uzun bir aradan sonra Vicki'nin hayatına yeniden girdiği için mutludur, onun zarar görmemesi için her şeyi yapmaya hazırdır.

Ryan ile Vicki bir süre sevgili gibi davranmaya karar verirler.

Fakat herkesin önünde öpüşmek zorunda kalmaları şehvetli bir geceye öncülük ettiğinde, her ikisi de arkadaşlıklarının sonsuza dek bozulmasından korkar.

NOVELLA

/novellayayinlari

/novellakitap

₺19

